๕๙

หนังสือ

๕ ๙ ๘ ๒

เรองเบดเตลดพงศาวดารจน

พิมพ์แจกในงานฌาปนกิจศพ

คุณแม่ทองดำ มีเดช

ณ ฌาปนสถานกองทัพบก

วัดโสมนัสวิหาร

๙๕๑
๙๘๑๔๖ท

เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๐๐

หอสมุดแห่งชาติ ก.ค. ๒๕๒๓
สาขานครราชสีมา

หนังสือ

เรื่องเบ็ดเตล็ดพงศาวดารจีน

หอสมุดแห่งชาติสาขานครราชสีมา

พิมพ์แจกในงานฌาปนกิจศพ

คุณแม่ทองดำ มีเดช

๑

ณ ฌาปนสถานกองทัพบก

วัดโสมนัสวิหาร

เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๐๐

สัสหอง ๔๐๗

เลขหมู่ ๗๕๑
ง๑๔๕ หก

เลขทะเบียน ป.๑๔๓๗๖๑ ๑๐๗

คำนำ

เนื่องจาก คุณแม่ทองดำ มิเดช มารดาของภรรยา
ข้าพเจ้า ได้วายชนม์เมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๐๐ ด้วย
ชราภาพ อันเป็นการยังความวิปโยคแก่ข้าพเจ้าและบุตร
ภรรยาเป็นอย่างมาก สำหรับการสูญเสียอันยิ่งใหญ่ครั้งนี้
นั้น ข้าพเจ้าพร้อมด้วยภรรยาและบุตรได้ปรึกษากันว่า
นอกจากได้บำเพ็ญกุศลอย่างอื่น ๆ อุทิศแด่ท่านผู้วายชนม์
ตามควรแก่อัตภาพแล้ว ควรร่วมใจร่วมแรงกันพิมพ์
หนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่จะควรแก่สถานการณ์ เพื่อ
ชำร่วยเป็นอนุสรณ์แด่ท่านที่กรุณามาในงานฌาปนกิจศพ
ท่านผู้วายชนม์ด้วยจะดี ก็เป็นอันตกลงกันในเรื่องนี้
ก่อนอื่นข้าพเจ้าคิดถึงเรื่องที่จะพิมพ์ว่าจะเลือกเรื่อง
อย่างไร เท่าที่เคยเห็นหนังสือที่ชำร่วยในงานศพมักนิยม
เรื่องเกี่ยวกับพระธรรมคำสั่งสอนตามทางพระพุทธศาสนา
เพื่อหวังให้ผู้อ่านเพ่งเล็งไปในทางสัมมาปฏิบัติ ซึ่งนับว่า
เป็นความประสงค์ดีของผู้ชำร่วยเป็นที่สุด และกัมพนัองง

อื่น ๆ ได้ จัดพิมพ์ เรื่องเช่นว่านี้ สำหรับ ช่วยในงานนี้ อยู่
แล้ว ข้าพเจ้าจึงเลือกเรื่องที่สนุก แต่ไม่ใช่สนุกอย่าง
ประโลมโลก หากเป็นเรื่องสนุกที่มีคติธรรมควบคู่อยู่ใน
ตัวบ้างด้วย คือเรื่องเบ็ดเตล็ดพงศาวดารจีน ที่เคยลงใน
หนังสือพิมพ์ไทยเขษมในครั้งกระโน้น มาตีพิมพ์ขึ้นเพื่อ
ประโยชน์ดังกล่าวแล้ว เบ็ดเตล็ดพงศาวดารจีนที่พูดถึงนี้
เป็นเรื่องเกี่ยวกับจีนไปสืบศาสนาพุทธ ณ ประเทศไซที
(อินเดีย) เห็นว่าถ้าจะนำมาใช้ในโอกาสเช่นนี้คงจะไม่
เป็นการนอกครรลัก

เมื่อได้ตกลงใจเช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าได้ขออนุญาต
ต่อเจ้าของเรื่อง และคุณหลวงสรรสารกิจ เจ้าของหนัง-
สือพิมพ์ไทยเขษม เพื่อตีพิมพ์เรื่องเบ็ดเตล็ดพงศาวดารจีน
ทั่วนรวม ๗ เรื่อง และก็ได้รับอนุญาตด้วยดี ซึ่งข้าพเจ้า
รู้สึกขอบคุณเป็นอันมาก นอกจากนี้ยังมีอีกท่านหนึ่งซึ่ง
ข้าพเจ้าขอขอบคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วย คือ คุณเหรียญ มีเดช
พิภรรยาของข้าพเจ้า โดยได้ช่วยเหลือจัดการพิมพ์หนังสือ
เล่มนี้ได้แล้วเสร็จทันประสงค์ถึงแม้จะมีเวลาเพียงเล็กน้อย

ในสุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าขอกล่าวว่า เนื่องด้วยท่านที่ล่วงลับไปแล้วนี้ได้มีอุปการคุณแก่ข้าพเจ้าและบุตรภรรยาเป็นอันมาก ซึ่งข้าพเจ้า และบุตร ภรรยา ขอเทิดไว้ด้วยความกตัญญู และขออธิษฐานว่า การกุศลใดๆที่ข้าพเจ้าและครอบครัวได้บำเพ็ญเพื่อท่านผู้ล่วงลับนี้ หากจะเป็นเพียงเล็กน้อย แต่ก็โดยตั้งใจอันแน่วแน่นี้ แม้จะบังเกิดอานิสงส์บ้างอย่างไร ข้าพเจ้าพร้อมทั้งครอบครัว ขออุทิศให้เป็นสมบัติส่วนของคุณแม่ทองดำ มิเดช ที่ล่วงลับไปแล้วให้ได้รับความสุขในสัมปรายภพโน้น และแม้คุณแม่จะทราบพฤติการณ์นี้ได้ด้วยญาณวิถีใด ก็ขอจงทราบและอนุโมทนาด้วย เทอญ.

ภักดีบรมนาถ

เพิ่ม ภักดีบรมนาถ

พึงใจ โรจนสโรช

นางทองดำ มีเดช

ชาตะ ๒๔๑๑ มรณะ ๒๕๐๐

สารบาญ

เบ็ดเตล็ดพงศาวดารจีน

เรื่อง	หน้า
๑. พวงมาลัยกายสิทธิ์	๑
๒. นกอินทรีย์ของพระยุลัยเจ้า	๑๗
๓. เจดีย์ทองของพระพุทธเจ้า	๒๗
๔. ย่ามของพระมิโล่ฮุด	๓๔
๕. ศิษย์พระกวนอิม	๔๘
๖. พัดปาเจียสี	๖๕
๗. ความพยาบาทของมังกรเขียว	๘๕

พวงมาลัยกายสิทธิ์

เบ็ดเตล็ดพงศาวดารจีน

เรื่องพวงมาลัยกายสิทธินมีตำนานว่า ในเบื้องบรรพกาลอันเป็นกัปที่โลกซึ่งเราอาศัยอยู่นี้ยังว่างเปล่าปราศจากดินฟ้า มนุษย์ พืช พันธุ์สัตว์ ต้นไม้ และสิ่งต่างๆ ดังเป็นอยู่ในบัจจุบัน มีลักษณะเป็นก้อนกลมขนาดมหึมาลอยอยู่ และมีอาการหมุนไปรอบๆตัว ปกคลุมด้วยหมอกควันมืดครึ้มเป็นนิจนิรันดร และวันหนึ่งขณะที่พระเซ็กเกียมองนีฮุดโจ๊ (พระศากยมุนีพุทธเจ้า) ประทับบนชั้นดุสิต มีเทพดาสาวกทั้งปวงเฝ้าอยู่พร้อมกันนั้น พระอนันฮุด (พระอานนท์) สาวกผู้เป็นพหูสูตรทูลแก่พระพุทธองค์ว่า กลุ่มควันซึ่งลอยเคว้งอยู่ทางเบื้องทิศทักษิณมาหลายร้อยหลายพันศตวรรษแล้วนั้น ข้าพเจ้าเชื่อว่าภายในกลุ่มควันนั้นคงมีวัตถุที่พึงเป็นประโยชน์แก่สัตว์มนุษย์ได้ ขอพระองค์ทรงโปรดพิจารณาว่าสิ่งนั้นจะ

เป็นวัตถุใด พระเซ็กเกียมองน้อยุดโจ๊ทรงแย้มสรวลแล้ว
รับสั่งว่า กลุ่มควันนั้นไม่ใช่วัตถุอันใด คือโลกๆหนึ่ง
ซึ่งอาตมาได้พิจารณาอย่างแล้วว่า บัดนี้ถึงกาลที่จะต้องเบิด
โลกนี้เพื่อประโยชน์แก่พันธุ์สัตว์มนุษย์ต่อไป แต่ในเรื่อง
นมีข้อสำคัญ ๒ ข้อที่ข้องใจอยู่ คือ ข้อแรกการเบิดโลก
เป็นการใหญ่หลวงมาก และลำบากกินเวลาตั้งสองหมื่นปี
ต้องหาผู้ที่ประกอบทั้งกำลังฤทธิและกำลังความเพียรจึงจะ
ทำการสำเร็จ และข้อหลังซึ่งเป็นข้อที่หนักใจมากที่สุด
คือเมื่อได้เบิดโลกขึ้นแล้ว ก็จะต้องมีมนุษย์และสิ่งต่างๆ
เกิดขึ้นประดับโลกด้วย ในชั้นต้นมนุษย์จะเกิดขึ้นด้วยไอ
ที่ใสสะอาดและไอที่ขุ่นข้นกะทบกัน อันมนุษย์ที่อุบัติขึ้น
ด้วยความกะทบกันแห่งไอทั้งสองประเภทนั้นนั้น ถ้าผู้ใด
ได้รับไอที่ใสสะอาดเป็นปริมาณมาก ผู้นั้นก็จะเป็นผู้ที่ม
ใจน้อมไปในทางอันเป็นกุศลตั้งอยู่ในสัมมาทิฐิ ผู้ที่ได้
รับไอเสมอภาคก็จะมีความเป็นอยู่เป็นมัชฌิมา แต่ผู้ที่ได้
รับไอที่ขุ่นข้นไม่บริสุทธิเป็นส่วนมาก ก็จะเป็นผู้มีนิสัย
โหดร้ายมีสภาพเป็นมิจฉาทิฐิ และมนุษย์ทั้งสามประ-

เภทนจะต้องมีกำเนิดเกิดขึ้นแล้วจะแบ่งแยกออกเป็นสอง
ฝ่าย คือทิศรัทธาในธรรมตั้งตนอยู่ในทางอันเป็นสัมมา-
ทิฏฐิฝ่ายหนึ่ง และที่ไม่นิยมในทางธรรมอบรมตนไปใน
ทางอันเป็นมิจฉาทิฏฐิฝ่ายหนึ่ง แล้วแต่ธรรมชาติฝ่ายดี
หรือฝ่ายชั่วที่ให้กำเนิด ดังอาตมาภาพได้อธิบายข้างต้น
นั้น ส่วนที่เป็นมัชเฌมาอาจเป็นฝ่ายสูงหรือฝ่ายต่ำก็ได้
แล้วแต่การอบรมศึกษาภายหลัง และฝ่ายที่เป็นมิจฉา-
ทิฏฐิ หรือเป็นอธรรมจะตั้งตนเป็นปฏิปักษ์ต่อทางธรรม
และพยายามจะทำลายล้างธรรมของโลกให้พินาศ ถ้าแม้
ฝ่ายที่รักษาธรรมพ่ายแพ้ลง ฝ่ายอธรรมก็จะกำเริบใช้
อำนาจเป็นธรรมแทนที่จะถือว่าธรรมเป็นอำนาจสูงสุด โลก
ก็จะได้รับความบีบบั้น เพราะฉะนั้นอาตมาภาพจึงได้
กล่าวว่าข้อนี้เป็นข้อที่หนักใจที่สุด ท่านทั้งหลายใครเห็น
อบายอย่างใดที่จะดำเนินการทั้งสองข้อนี้ไปได้ด้วยดี ก็ขอ
ให้ชี้แจง

ขณะนั้นคุนต่อเปงชาน้าซึ่งเฝ้าอยู่ ณ ที่นั่นก็ทูลอาสา
ในการไปเบิดโลก พระเซ็กเกียมองนี้ฮุดโจ๊ได้ทรงพังก็

ทรงทราบด้วยญาณว่าคุนต่อเปงชาน้าจะทำการได้สำเร็จ
จึงทรงอนุญาต และมีพุทธฎีกาสั่งให้ไปทำการเบีดโลก
โดยยกส่วนบนเป็นฟ้า และส่วนล่างเป็นดิน ในส่วนดินให้
แบ่งเป็นสี่ภาคๆเหล่านเรียกว่าทวีป คือ ทวีปไซหงอฮอจิว
(ทวีปประจิม) หนึ่ง ทวีปตังเซ็งซินจิว (ทวีปบูรพา) หนึ่ง
ทวีปบั๊กโคลูจิว (ทวีปอุดร) หนึ่ง ทวีปน้ำเจียงโปจิว
(ทวีปทักษิณ) หนึ่ง คุนต่อเปงชาน้าถวายบังคมลาออก
มา เหาะไปทางทิศใต้ทักอนกลุ่มควันตังอยู่ แล้วจำแลง
กายเป็นพนโกสีมีร่างกายใหญ่โตสูงตระหง่านท่วมก้อน
กลุ่มควันนน มือซ้ายถือสิว มือขวาถือขวานใหญ่เท่า ๆ
กันทำการเจาะรอบกงกลางลูกกลมนด้วยกำลังฤทธ เพื่อ
แบ่งเป็นภาคดินและภาคฟ้า และทำการอยู่สองหมื่นปีจึง
สำเร็จตามพุทธบัญชาทุกประการ ในชั้นต้นกมมนุษย์เกิด
ขึ้นตามวิธีดังกล่าวแล้ว ต่อมากมีสัตว์พืชพันธ์ต้นไม้
ต่าง ๆ เกิดขึ้นเป็นลำดับไป ดังพิสดารอยู่ในเรื่องไคเก็ก
แล้ว

เมื่อคุนต่อเปงชาน้าไปทำการเบีดโลกแล้ว พระ-

เซ็กเกียมองน์ฮุดโจ็ตรัส์ว่า บัดน์ความในข้อแรกก็ได้
จัดการไปแล้ว ยังความในข้อหลังซึ่งเป็นข้อสำคัญ เพราะ
เมื่อมโลกก็จำต้องมีพลโลกเป็นธรรมดา และเพื่อบำรุง
โลกจำต้องอบรมพลโลกให้มีศีลธรรมที่ดีงาม จะปล่อย
ไปตามยถากรรมไม่ได้ แต่พลโลกที่ถือกำเนิดจากฝ่ายต่ำ
และจะพากันทำตนเป็นปฏิปักษ์ต่อทางธรรมนั้นมีจำนวน
มาก และมีทิฐิร้ายกาจ ยากแก่การปราบปราม ทั้ง
มีโมหจริตรุนแรง ยากแก่การสั่งสอนไม่น้อย จะต้องหา
วิถีทางป้องกันไว้ให้พร้อมสรรพและรอบคอบ ท่านทั้ง
หลายเห็นการควรอย่างไรบ้าง ความจริงพระเซ็กเกีย-
มองน์ฮุดโจ็เป็นพระผู้วิเศษประกอบด้วยพุทธานุภาพสูงส่ง
และทรงญาณอาจเห็นเหตุการณ์ภายหน้าและภายหลังได้
ไกลตั้งหลายพันหลายหมื่นปีไม่กำหนด ในการเบื้องโลก
นี้จะมีเหตุการณ์อย่างไรพระองค์ทรงทราบตลอดแล้ว แต่
หากเพื่อให้บรรดาสาวกทั้งหลายได้แสดงความคิดความ
อ่านตามสมควร จึงได้ทรงถามปัญหาดังข้างบนนั้น

พระซาลีฮุด (ศาริบุตร) สาวกผู้มีปัญญา ทูลว่า

ควรทำการเผยแผ่การสอนให้มนุษย์รู้ทางธรรมให้มากจะได้ต่างคนต่างทำมาหาเลี้ยงตนไปในทางที่เป็นสัมมาอาชีพ การเป็นพาลก็จะได้ค่อย ๆ เสื่อมสูญไป แต่จะควรให้ใครเป็นผู้ทำการเผยแผ่ลัทธิธรรมนั้น ขอพระดำรัส

พระมอคคัลลัน (โมคคัลลาน) สาวกผู้มฤทธิ์ ทูลว่าในการที่จะกำจัดฝ่ายอธรรมอันจะพึงมีมารุกรานฝ่ายธรรมนั้น โดยที่พระองค์รับสั่งว่าพวกเหล่านมฤทธิเดชร้ายกาจข้าพเจ้าเห็นควรจัดสร้างของกายสิทธิทมอานภาพยอดยิ่งไว้สำหรับผู้ทมหน้าที่ปราบปรามจะได้ไว้ป้องกันตัวต่อไป

พระเซ็กเกียมองนี้ฮุดโจ้ทรงพระสรวลแล้วรับสั่งว่าความเห็นท่านทั้งสองต้องกับความเห็นของอาตมาภาพทุกประการ และอาตมาภาพได้เตรียมการไว้เสร็จแล้ว คือต่อจากนี้ไปอีกราวสามพันปีโลกที่เบิดใหม่นี้จะถึงซึ่งความบริบูรณ์ มนุษย์ก็จะเจริญด้วยความรู้ทั่งปวง และในทวีปน้ำเจียงโปจิวนี้จะมีประเทศ ๆ หนึ่งตั้งอยู่กลางทวีปเรียกว่าประเทศตังกก มีอาณาเขตไพศาล และมีพลเมืองหลายร้อยล้าน นับว่าเป็นประเทศที่มีพลเมืองมากกว่า

ประเทศใดๆ จำเป็นต้องเผยแผ่ลัทธิธรรมให้หมู่ประชา-
ชนเหล่านั้นได้อบรมศึกษา คนจำนวนมากมายเช่นนจะ
ปล่อยให้ตกอยู่ในภาวะอันเป็นบาเถอนไม่ได้ เพราะฉะนั้น
เมื่อถึงกำหนดนั้นจะได้ให้พระกมเสียนโพธิสัตว์ (กิมเซียง-
จือ) จุติไปเกิดในประเทศตงกก มีนามว่าพระถังซัมจัง
แล้วรับอาสาพระเจ้าแผ่นดินไปอาราธนาพระไตรปิฎกยัง
ไซท์ อันเป็นประเทศกำเนิดพระพุทธศาสนามาสั่งสอน
ผู้คนพลเมืองชาวตงกกให้รู้จักในทางธรรม ระหว่างทาง
จากประเทศตงกกไปไซท์จะลำบากกันดารประกอบด้วย
ยักษ์ปีศาจมารร้าย อันเป็นเหล่าอธรรมมาผจญขัดขวาง
ทางดำเนิน จะต้องทำการปราบปรามให้ราบคาบ เพราะ
ฉะนั้นต้องให้มีสานุศิษย์ติดตามไปด้วย และศิษย์เหล่าน
พ้าดิน จะได้กำหนดให้มาเกิดสำหรับช่วยป้องกันพระถัง-
ซัมจังให้พ้นภัยจนตราบเท่าได้ทำการสำเร็จ ส่วนของ
กายสิทธินั้นก็ได้สร้างขึ้นด้วยพุทธานุภาพและด้วยอำนาจ
พ้าดิน เป็นของสามอย่าง คือ ย่ามเคยนคุนแผ่ แปลว่า
ย่ามครอบจักรวาล ย่ามนมฤทธิเดชสามารถคลอบโลก

และดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ให้มืดมิดและของวิเศษใด ๆ ไว้
ได้ เมื่อสร้างแล้วพระเซ็กเกียมองน์ฮุดโจ๊ได้ประทานให้
ไว้ในอารักขาของพระมิโล่ฮุด (พระศรีอารยเมตรัย)
ดังได้ปรากฏในเรื่องย่ามของพระศรีอารย์แล้วอย่างหนึ่ง
และเจดีย์ทองคำ ซึ่งมีฤทธิเดชสามารถปราบปีศาจมาร
ร้ายต่าง ๆ ได้ พระเซ็กเกียมองน์ฮุดโจ๊ได้ประทานแก่
ถักทะลุทอง (ท้าวโลกบาล) เจดีย์ทองคำนอกจาก
ถักทะลุทองจะได้ใช้ปราบปีศาจมารร้ายต่าง ๆ แล้ว ยัง
ได้ใช้ปราบโลเฉียบุตรของถักทะลุทอง เองด้วย ดัง
พิสดารอยู่ในเรื่องเจดีย์ทองของพระพุทธเจ้าแล้วอย่างหนึ่ง
กับพวงมาลัยกายสิทธิอีกอย่างหนึ่ง พวงมาลัยกายสิทธิ
นี้มีสามพวง และมีอานาจสามารถบังคับผู้ทมฤทธิยอดยิ่ง
ให้อยู่ในบังคับบัญชาได้ เมื่อได้สวมลงบนศีรษะผู้นั้นแล้ว
การที่พระเซ็กเกียมองน์ฮุดโจ๊ได้ทรงสร้างพวงมาลัยกาย-
สิทธิขึ้นนั้นก็โดยทรงทราบด้วยญาณวิถีว่าต่อไปจะต้อง
เผยแผ่พุทธจักรไปถึงตงก๊กประเทศอันเป็นมหาประเทศ
กว้างใหญ่ไพศาลมีพลเมืองล้นหลาม เพื่อสั่งสอนมนุษย์

เหล่านั้นให้มีดวงใจผ่องแผ้วประกอบด้วยเมตตาธรรม โดยจัดให้มีผู้นำพระไตรปิฎกเข้าไปสั่งสอนศึกษากันในประเทศนั้น และผู้ที่จะไปนำพระไตรปิฎกจากไซทีมาสู่ประเทศตงกกนจะได้ต่อสู้กับมารร้ายต่าง ๆ ตามทางต้องมีผู้มีฤทธาศักดานุภาพสำหรับช่วยเหลือและป้องกันไปด้วย และพระองค์ทรงทราบว่าดินฟ้าจะได้สร้างผู้มีฤทธิขึ้นสำหรับการนี้ และผู้มีฤทธิเหล่านจะต้องบังคับด้วยพวงมาลัยกายสิทธิจึงจะเรียบร้อยและใช้การสำเร็จได้ดังประสงค์ พวงมาลัยกายสิทธิสามพวงนพระเซกเกียมองนีฮุดโจีได้ทรงมอบไว้แก่พระโคสันฮุด คือพระกวนอิมโดยเมื่อได้ทรงมีพุทธฎีกาสั่งให้คุนต่อเปงชานำแปลงเป็นพนโกสีไปเบิดโลกแล้วได้สามพันปี ก็ได้มีรับสั่งให้พระโพธิสัตว์กิมเสียนจุติไปเกิดในประเทศตงกก มีนามว่าพระถังซัมจั๋ง และอาสาพระเจ้าถังไทจงย่องเต้ผู้ครองประเทศจีนในยุคนั้น ไปรับพระไตรปิฎกณไซที และให้พระมอคคินลันไปทำการเผยข่าวณประเทศตงกก ว่าพระไตรปิฎกซึ่งเป็นพระธรรมคำสั่งสอนของพระเซ็กเกีย-

มองน์ฮุดโจ์ ซึ่งจะช่วยให้มนุษย์ผู้สังวัชยาย ให้พ้นจาก
กองทุกข์ต่าง ๆ ได้ในปรภพนมอยู่ ณ ไชท์ กับให้พระ-
กวนอิม เป็นผู้แสวงหาพาหนะ และผู้มฤทธ์ สำหรับป้องกัน
และคอยช่วยเหลือผู้ทจะมารับพระไตรปิฎก พระกวนอิม
จึงได้สวมให้องไหหยบุตรงูม่ออองบีศาจกระบือเผือกพวง
หนึ่ง และองไหหยนได้เพียรทำพิธบะกรรม ณ เขาฮ้วย-
เอยมซัวเป็นเวลาสามร้อยปี ได้สำเร็จภาคอัคคฌานมฤทธ์
มาก ภายหลังพระกวนอิมได้มาปราบปรามทรมาน โดย
โยน พวงมาลัย ลงมา กลาย เป็น ห่วงทอง ห้าห่วง สวมคอ
ข้อมือข้อเท้าองไหหยแล้วรัดปวดเจ็บ จะดิ้งฉุดด้วยกำลัง
ฤทธ์อย่างไรก็ไม่หลุด ยิ่งดิ้งก ยิ่งรัดเจ็บปวดมากเข้า จน
รู้สึกตนว่าฤทธ์เดชของตนสู้พุทธานุภาพไม่ได้ เลยยอมแพ้
ติดตาม พระกวนอิมไป ศึกษา ทางธรรม ณ สำนักน่ำไฮ้ จน
สำเร็จ และเปลี่ยนชื่อว่าเสียงไฉทิงจือ ได้ช่วยพระถัง-
ซัมจั๋ง ใน การไป รับ พระไตรปิฎก ที่ ไชท์ และ ช่วยทำ
ประโยชน์อน ๆ แก่บ้านเมืองอีก ความตอนที่พระกวนอิม
ได้ จัดหาพาหนะ และผู้มฤทธ์ให้ เป็นสานุศิษย์ ช่วยป้องกัน

พระถังซัมจังในการไปไซที่ ตราบเท่าจนปราบอังไหหยี่
ด้วยพวงมาลัยกายสิทธิ์ ดังกล่าวแล้วข้างบนนั้นได้บรรยาย
ไว้ในเรื่องศิษย์พระกวนอิมแล้ว และพวงมาลัยกายสิทธิ์
อีกพวงหนึ่ง ซึ่งเป็นพวงสำคัญที่สุดเรียกว่ารัตนมาลัยนั้น
พระกวนอิมได้จัดสวมให้แก่เห้งเจีย ซึ่งเป็นศิษย์ใหญ่ของ
พระถังซัมจังในคราวไปไซที่ โดยมีเรื่องว่าเห้งเจียนเป็น
พญาวานรเผือก เกิดจากแผ่นศิลาซึ่งอยู่บนยอดเขาฮวย-
กวยซัว ชายทะเลเมืองเงาลายกก ตั้งอยู่ทางทิศบูรพา
แผ่นศิลานั้นใหญ่โต เรียกว่าแผ่นศิลาเจียเซียน (ผาเทพ)
เมื่อได้ต้องแสงพระจันทร์พระอาทิตย์และดินฟ้าอากาศธาตุ
ก็บันดาลเกิดเป็น พญาวานร มีกำลังพลังผิดกว่าวานรทั้ง
หลาย ดวงตามีประกายวาวสว่างดังดวงอาทิตย์ เมื่อได้
ถือกำเนิดมาแล้วก็ได้ประพฤติเช่นวานรธรรมดา แต่มี
ความคิดว่าสัตว์ใดๆ เกิดมาแล้วต้องแตกดับ จะต้องเที่ยว
หาเรียนธรรมที่แท้จริงและที่ไม่ตาย แล้วก็เที่ยวไปตาม
แคว้นต่างๆ เพื่อหาอาจารย์ให้สอนธรรมวิเศษที่จะช่วยให้
สำเร็จพ้นอำนาจแห่งมัจจุราช และได้เอาไม้มาขัดเป็นแพ

ปล่อยให้ลอยไปตามกระแสคลื่นแห่งมหาสมุทร และเป็น
กุศลของเห้งเจียจะได้พบผู้วิเศษ แพจึงเผอิญลอยมาเข้า
ฝั่งชมพูทวีป จึงขนบกเที่ยวสืบไปหาผู้วิเศษ สิ้นเวลา
แปดปีจึงพบผู้วิเศษจำศีลอยู่ณถ้ำชำแชต่อง (ถ้ำตรีดารา)
ภูเขาฮองซุนซัว ท่านผู้วิเศษมีนามว่าโผเถโจ๊ซือ (พระ-
อรหันต์สุภูติ) ได้เรียนศึกษาวิชาการต่าง ๆ อยู่เจ็ดปี
และพระอาจารย์โผเถโจ๊ซือได้แสดงมูลรากของธรรมให้
เห้งเจียเห็นแจ่มแจ้ง เห้งเจียตั้งใจสำรวมจิตอยู่ในธรรม
ได้อีกสามปีโดยเคร่งครัด ท่านอาจารย์เห็นเห้งเจียมีความ
หมั่นเพียรก็สงสาร จึงสอนให้เรียนวิชาเที่ยนกัง (คาบฟ้า)
และตีซัว (คาบดิน) จนสำเร็จทุกอย่าง เห้งเจียมีฤทธิ์
เป็นผู้สำเร็จทางวิทยาคม สามารถนิรมิตบิดเบือนแปลง
กายได้ถึงเจ็ดสิบสองอย่าง และล่องหนหายตัวเหาะเหิน
ดำดินได้ทุกประการ ตีลังกาทีเดียวก็สามารถไปถึงขอบ
จักรวาล เมื่อลาจากอาจารย์แล้วก็กลับไปอยู่สำนักเดิม
แล้วเที่ยวไปยังเล่งเก็ง (กรุงบาดาล) ปราบพญาเล่งอ๋อง
พ่ายแพ้กลัวอำนาจเห้งเจียเป็นอันมาก แล้วยังไปในนรก

บังคับให้เงี่ยมต่ออ่อง (พญามัจจุราช) ให้ขัดช้อของตัว
และดึงทั้งหลายออกจากบัญชีตายทั้งหมด และบอกว่าตน
ได้เรียนสำเร็จบรรลุธรรมวิเศษไม่อยู่ในอำนาจมัจจุราช
ในที่สุดได้ขึ้นไปทำการจลาจลบนสวรรค์ จะแย่งตำแหน่ง
เง็กเซียงฮ่องเต้ (พระอิศวร) จนพระเซ็กเกียมองนี่ฮุดโจ๊
ต้องมาปราบ โดยสลัดเห้งเจียตกลงมาจากสวรรค์แล้ว
บันดาลให้เป็นภูเขา ชื่อเงาเฮ่งซัว ครอบไว้มีกำหนด
ห้าร้อยปีจึงจะออกได้ เวลานั้นพนโกส์ได้ทำการเบียดโลก
ได้สองพันห้าร้อยปี เมื่อพ้นเวลาที่เห้งเจียติดอยู่ในภูเขา
เงาเฮ่งซัวครบห้าร้อยปี โลกก็มีอายุครบสามพันปีถึงเวลา
ที่พระถังซัมจั๋งไปอาราธนาพระไตรปิฎกที่ไซที่ และผ่าน
มาทางภูเขานี้ ได้ช่วยให้เห้งเจียออกจากภูเขาได้เดินทาง
ไปด้วยกัน ดังมีความพิสดารอยู่ในเรื่องพัดปาเจียส์แล้ว
ในระหว่างที่เห้งเจียเดินทางไปกับพระถังซัมจั๋งนั้นเมื่อพบ
มนุษย์หรือสัตว์ใดซึ่งเห้งเจียเข้าใจว่าจะเป็นศัตรูก็ประหาร
เสียทันที โดยมิสอบถามให้ได้ความอย่างไรก่อน อัน
เป็นอาการที่พระถังซัมจั๋งไม่พอใจ เพราะพระถังซัมจั๋ง

เป็นพระโพธิสัตว์ย่อมมีเมตตากรุณาทั่วไป ส่วนเห้งเจีย
เป็นนักรบนิยมในการรบพุ่งฆ่าฟัน ดังนั้นพระถังซัมจั๋ง
จึงตักเตือนเห้งเจียและบ่นว่า เห้งเจียรู้สึกไม่พอใจในคำ
ตักเตือน ก็หายตัวหลบไปเสีย ทิ้งพระถังซัมจั๋งให้เปล่า
เปลี่ยวอยู่ผู้เดียวในป่าเนิน ๆ เมื่อเห้งเจียหายโกรธก็
กลับมาหาพระถังซัมจั๋งอีก พระถังซัมจั๋งจะบังคับบัญชา
ก็ไม่ได้ โดยเหตุนี้วันหนึ่งระหว่างที่เห้งเจียโกรธพระถัง-
ซัมจั๋งและหลบหนีไปนั้น พระกวนอิมจึงเอารัตนมาลัยมา
ให้พระถังซัมจั๋ง และว่าให้เห้งเจียสวมศีรษะเมื่อใดก็ว่า
คาถาตามที่พระกวนอิมสอนให้ พวงมาลัยก็จะรัดศีรษะ
เห้งเจียปวดเจ็บทนไม่ไหว และจะแกะออกก็ไม่หลุด ต่อไป
ก็จะกลัวเกรงไม่กล้าขัดขืนคำสั่งของพระถังซัมจั๋งต่อไป

พระถังซัมจั๋งเก็บพวงมาลัยนี้ไว้ในย่าม พอเห้งเจีย
หายโกรธกลับมาก็เข้ามาพูดจากับพระถังซัมจั๋งด้วยดี
แล้วฉวยย่ามและของอื่น ๆ ขึ้นสะพายบ่าเดินทางต่อไป
เห้งเจียเป็นนิสัยลิงก็ชอบรื้อค้นของในย่ามเล่น พอเห็น
พวงมาลัยแก้วมรกตเป็นแสงรุ้งดูงดงามก็ชอบใจ จึงขอ

ต่อพระถังซัมจั๋ง ๆ ก็อนุญาตให้ เห้งเจ๋ยจงสวมลงบน
ศีรษะ รู้สึกกะหยิ่มอิ่มใจที่มีของสวยแต่งกาย ต่อมา
เห้งเจ๋ยรู้สึกโกรธพระถังซัมจั๋งก็จะหันไปเช่นเคย พระ-
ถังซัมจั๋งรู้ทีอยโอกาสอยู่แล้ว พอเห็นเห้งเจ๋ยโกรธทำท่า
จะไปก็อ่านคาถาที่พระกวนอิมสอนให้ ทันใดนั้นเห้งเจ๋ยก็
ปวดศีรษะจนตัวหมุนล้มลง จะแก้ด้วยคาถาอาคมอย่างไร
ก็ไม่หาย จะดิ้งพวงมาลัยให้หลุดจากศีรษะก็ไม่ออก แม้
จะเอากะบองเหล็กกายสิทธิ์อันเป็นอาวุธคู่มือเข้าช่วยงัดก็
ไม่ออก ทั้งนี้รู้สึกได้ทันทีว่าเป็นพวงมาลัยกายสิทธิ์ของ
พระกวนอิมให้มาบังคับตน และรู้สึกว่าฤทธานุภาพของ
ตนสู้พุทธานุภาพไม่ได้แน่ จึงอ้อนวอนพระถังซัมจั๋งให้
หยุดว่าคาถา และปฏิญาณว่าจะไม่ประพฤติผ่าฝืนคำสั่ง
ต่อไป ดังนี้พฤติการณ์ระหว่างศิษย์กับอาจารย์คู่นี้จึงเป็น
ที่เรียบร้อย และเดินทางไปยังไซที่ได้อาราธนาพระไตร-
ปิฎกมาสู่ประเทศจีนได้สมประสงค์ ในที่สุดก็ได้สำเร็จซึ่ง
มรรคผล ส่วนพวงมาลัยกายสิทธิ์พวงที่สามไม่มีเรื่องราว
ละเอียดอย่างไร ปรากฏแต่ว่าพระกวนอิมได้ให้ไว้แก่

เจ้าเชาไม่มีตำนานพิสดารอะไรอีก เรื่องพวงมาลัยกาย-
สิทธิ์ยุติลงเพียงเท่านี้.

นกอินทรีย์ของพระยุลัยเจ้า

เบดเตลดพงศาวดารจน

ตามพระพุทธศาสนาทางฝ่ายจีนมีความว่าพระยุลัย-เจ้า คือ พระเซ็กเกียมองนีฮุดโจ๊ (พระศากยมุนี) ได้ทรงทรมานพญานกอินทรีย์อันมีฤทธิ์มหึมาตัวหนึ่งให้พ้นจากพยศร้าย กลายเป็นสัตว์ทมธรรมและยังประโยชน์ให้แก่มนุษย์ในโอกาสอันจำเป็น

กำเนิดแห่งพญานกอินทรีย์นี้มีตำนานปรากฏสืบมาว่า เดิมเมื่อเริ่มจะเกิดฟ้าและดินและสัตว์ทั้งหลายนั้น มีสัตว์สองจำพวกคือ พวกเดินดินพวกหนึ่ง มีพญาราชสีห์เป็นใหญ่ และพวกมีปีกบินได้อีกพวกหนึ่ง มีพญาหงส์เป็นใหญ่ และบรรดาสัตว์เหล่านี้ต่างก็เจริญพันธุ์มากขึ้น ครั้นกาลต่อมาก็แบ่งและกลายออกเป็นประเภทต่างๆ ตามจำพวกเดิม คือ จำพวกสัตว์เดินดินก็กลายเป็นสัตว์ต่างๆ ในจำพวกสัตว์เดินดิน และสัตว์จำพวกบินก็กลาย

เป็นสัตว์ต่าง ๆ ในจำพวกบิน คือนก
จะกล่าวฝ่ายพญาหงส์อันเป็นต้นตระกูลแห่งนกทั้งหลายนั้น ได้ประสมพันธุ์เกิดเป็นพญานกยูงหนึ่ง และพญานกอินทรีย์หนึ่ง พญานกอินทรีย์นมมหัทธฤทธิร้าย กาจ กินมนุษย์เป็นภักษาหาร ประมาณคนยืนเต็มในเนื้อที่อันมีระยะยาวสี่สิบห้าโยชน์ พญานกอินทรีย์นบนโขดเขาเดียวก็อาจจับมนุษย์เหล่านกลืนกินได้หมดสิ้นมิทันกะพริบตา

ครั้นเมื่อองค์พระยุคันธรเจ้าได้สำเร็จแก่โพธิญาณแล้ว พญานกอินทรีย์ได้กลืนกินองค์พระยุคันธรเจ้าเข้าไปในท้อง แต่โดยพุทธาภินิหารย์ พระองค์กลับทะลุขึ้นข้างหลัง พญานกอินทรีย์นั้นแล้วทรงขับชักมาด้วยประการทั้งปวงจนพญานกอินทรีย์ร้ายกาจนั้นคอยหมดพยศลง และยอมตามไปอยู่ในพุทธสำนักแห่งองค์พระยุคันธรเจ้าแต่นั้นมา

พญานกอินทรีย์นั้นได้จุติลงมาเกิดเป็นมนุษย์ในบางกาลสมัย โดยมากมักมาเกิดในสมัยที่มนุษย์ประเทศกำลังกอบการกลียุค เพื่อช่วยผู้มีบุญปราบปรามการกลียุคนั้น ๆ

โดยเทวบัญชาของเง็กเซียงฮ่องเต้บ้าง และโดยพุทธ-
โองการของพระยุลัยเจ้าบ้าง ดังครั้งหนึ่งในแผ่นดินซุยถัง
สมยทพระเจาซุยเอยงตทรงเสวยราชสมบตปกครองแผน-
ดินนั้น พระองค์หาได้ทรงอยู่ในทศพิธราชธรรมไม่ เป็น
เหตุให้เกิดการมหากลยุค ขึ้นอย่างใหญ่โตยิ่งกว่าในยุค
ใดๆ ทั้งในกาลก่อนและกาลต่อไป โดยมผู้ตงตวขนเบน
เจ้าถึงสิบแปดราย และยังมหัวเมองเลก ๆ ตงแขงเมอง
อกเบนหลายหัวเมอง ต่างกระทำศึกสงครามต่อกัน เพอ
หวัง แย่งราชสมบัติ ของ พระเจ้าซุยเอยงต และ ตงตัว เบน
กษัตริย์สืบไป เหตุนกระทำให้ราษฎรขาดการทำมาหากิน
โดยปกติภาพ เกิดโจรผู้ร้ายแย่งชิงและทำร้ายฆ่าฟันกัน
ทุกแห่งหน นับเป็นมหามหันตภัยแก่ราษฎรทงปวงทั่วไป
อย่างน่าสยดสยอง เมอแผ่นดินเกิดการจลาจลเช่นน ก
ยงมดาวรายตาง ๆ จุติลงมาเกิดเบนมนุษย ลวนเบนผู้ม
ผีมือและดุร้ายรบพุ่งกันเบนอาจนต ทงนเบนด้วยกษัตริย์
วงศ์ซุยจะสูญสิ้น และวงศ์ถังจักได้ปกครองแผ่นดินต่อไป
เง็กเซียงฮ่องเต้ผู้บริหารโลกทรงเห็นเหตุตลอดแล้ว

จึงมีเทวบัญชาให้นกอินทรีย์ของพระยุลัยเจ้าจุติลงไปเกิด
เป็นทหารสำหรับช่วยผู้มีบุญปราบยุคเข็ญ แต่โดยที่ทรง
เห็นว่าการกลียุคครั้งนี้ใหญ่โตมาก จะให้พญานกอินทรีย์
ไปเกิดเป็นคน ๆ เดียว จะเป็นการเหลือบ่ากว่าแรง เกินไป
จึงให้แบ่งภาคไปเกิดเป็นสามคน คือให้ศรษะไปเกิดเป็น
หลังวนบ้า มีผมอเบนที ๑ ในแผ่นดิน ไม่มีใครอาจสามารถ
ต้านทานได้สักคนเดียว ให้กลางตัวไปเกิดเป็น โอบุ้นเซ่ง-
โต มีผมอเบนที ๒ และให้ท้อนหางไปเกิดเป็น ผวยง่วนเซ่ง
มีผมอเบนที ๓

แต่โดยเหตุอย่างใดอย่างหนึ่ง ภาคของพญานก-
อินทรีย์ทจุตนี้ได้ไปอยู่ต่างเจ้ากัน คือหลังวนบ้าไปเป็น
บุตรหลเอยนผู้มีบุญ ซึ่งต่อไปจะได้เป็นกษัตริย์ทรงพระ-
นามพระเจ้าถังโกโจ๊ฮ่องเต้ โอบุ้นเซ่งโตไปอยู่กับพระเจ้า
ซุยเอยงตณ เมืองหลวง ผวยง่วนเซ่งไปอยู่กับหลิมด
ซึ่งตังตัวเป็นเจ้าอยู่ณ เซาเฮียงแจ
ทั้งสามกกนย่อมเป็นศัตรูต่อสู้กัน เพราะฉะนั้นภาค
ของพญานกอินทรีย์ซึ่งไปเกิดเป็นคนทั้งสามดังกล่าวแล้ว

แลอยู่ต่างเจ้ากันเช่นนั้น ถึงแม้จะมาจากที่เดียวกันก็ย่อม
เป็นศัตรูต่อสู้กันเองด้วย อันเป็นการขัดกับเทวบรรหาร
ของเจ็กเซียงฮ่องเต้โดยตรง
โดยเหตุนี้คนทั้งสามจึงหาได้มีอายุอยู่ยืนนานไม่
เพราะมาเกิดเป็นศัตรูกันเอง เมื่อคนหนึ่งอันเป็นส่วนหนึ่ง
ของพญานกอินทรีย์ถึงแก่ความตายแล้ว อีกสองคนซึ่ง
เป็นอีกสองส่วนก็ย่อมต้องตายตามกันไปด้วย คือชื่นต้น
ผวยง่วนเซ่ง ถูก ทหาร พระเจ้าซุยเอยงต หลอก ไป เอา ไฟ
คลอกถึงแก่ความตาย และต่อมา หลง่วนบ้า กับ โอบุ้น-
เซ่งโต รบกันเพื่อช่วยเจ้านายของตน ๆ หลง่วนบ้า ฆ่า
โอบุ้นเซ่งโตเสีย ดังนี้แปลว่าสองส่วนแห่งพญานกอิน-
ทรีย์ได้กลับไปสู่ที่เดิมแล้ว หลง่วนบ้าซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง
และเป็นส่วนสำคัญด้วยนั้นจะอยู่ต่อไปไม่ได้ จำต้องกลับ
เข้าสู่สภาพเดิมพร้อมกัน แต่หลง่วนบ้าเป็นผู้มีผมอยอด
เยี่ยมหามีใครจะอาจทำร้ายได้ไม่ เพราะฉะนั้นวันหนึ่ง
ภายหลังที่ หลง่วนบ้าได้ช่วย หลเอียนผู้บิดาปราบปรามหมู่
บัจจามิตรทั้งหลายราบคาบ จนหลเอียนได้เป็นกษัตริย์

แล้ว เปลี่ยนนามแผ่นดินซุยเป็นถังนั้น หลังวันบ้ากำลัง
เดินทางมา เผอิญเกิดพ้ารองชนดังสะเทือนสะท้านอยู่เหนือ
ศรษะหลังวันบ้า ๆ มีความโกรธมากร้องว่า เรามีผมอ
อาจปราบได้ทั่วพิภพ เหตุใดพ้าจึงมาหมิ่นประมาทร้องดัน
อยู่เหนือศรษะเราฉะนี้ ว่าแล้วก็เอาลูกตุ้มอาวุธคู่มือขึ้น
มาหนักถึงข้างละพันชั่ง ขว้างขึ้นไปบนพ้าตรงที่ร้องอยู่
นั้นข้างหนึ่ง และเผอิญลูกตุ้มนั้นกลับตกลงมาถูกหลังวัน-
บ้าถึงแก่ความตาย ดังนี้เป็นอันว่าพญานกอินทรีย์ที่แบ่ง
ภาค ลงมาเกิด เป็น สามคน นั้น ก็กลับ เข้าสู่ สภาพเดิมโดย
บริบูรณ์ ทั้งนี้โดยอำนาจของเจ้าเซียงอ่องเต้ได้บันดาล
ให้เป็นไป

ต่อมาในแผ่นดินถัง เมื่อพระเจ้าถังไทจงของเต้
(หลีสีบิน) พระราชบุตรของพระเจ้าถังโกโจ่อ่องเต้ได้
เสวยราชสมบัติสืบสันติวงศ์ต่อมานั้น ได้ให้พระถังซัม-
จั๋งไปอาราธนาพระไตรปิฎกที่ไซที (มัชฌิมประเทศ) ใน
ระหว่างทางได้ถูกมหายักษ์ตนหนึ่งจับเอาไป หงอคง
(เกาซีเทียน) สานุศิษย์ใหญ่ของพระถังซัมจั๋งได้ทำการ

ต่อสู้กับมหายักษ์นั้น แต่ก็หาอาจเอาชัยชนะได้ไม่ เพราะหงอคงนี้หากจะเป็นผู้มีฤทธานุภาพเพียงใดก็หายิ่งไปกว่ามหายักษ์ตนนั้นไม่ หงอคงมีความประหลาดใจยิ่ง จึงนำความขัดข้องไปกราบทูลพระยุลัยเจ้า ๆ ทรงทราบโดยญาณวิถีทันทีว่า พญานกอินทรีย์ได้แอบหนีไปเอากำเนิดเป็นมหายักษ์นั้น จึงได้ให้หงอคงนำไปยังที่ ๆ มหายักษ์อาศัย แล้วทรงปราบปรามด้วยพุทธานุภาพ มหายักษ์มีความเกรงกลัวมาก และได้กลายเป็นพญานกอินทรีย์บินตามพระยลัยเจ้ากลับไป พระถังซัมจังจึงได้รอดชีวิตไปถึงไซที่ มีคำในพังเพยว่า หงอคงนี้เป็นผู้สำเร็จมะบะเดชะมาก หกคะเมนทีหนึ่งไปได้ไกลถึงสิบหมื่นแปดพันโยชน์ แต่พญานกอินทรีย์กระพือปีกทีเดียวไปไกลกว่านั้นมาก แม้กระนั้นก็ยังหาอาจต้านทานพุทธานุภาพได้ไม่

ในกาลนานต่อมาเมื่อสิ้นแผ่นดินถังแล้ว พระเจ้าซ้องไทโจ๊กาวฮ่องเต้ (เตียงเอียน) ได้เป็นกษัตริย์ครอบครองแผ่นดินต่อไป ใช้นามแผ่นดินว่าแผ่นดินซ้อง สืบต่อมาจนถึงรัชสมัยของพระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ พญา

นกอินทรีย์นได้จุติมาเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้งหนึ่งโดยพุทธ-
โองการ คือ สมัยหนึ่งเมื่อพระยุคลเจ้าทรงแสดงธรรม
เทศนาแก่เทวามนุษย์ทั้งหลายอยู่ในป่าสนแห่งหนึ่ง ขณะ
นั้นนางค้างคาวตัวหนึ่งมาพบเขากำลังหยุดสดับธรรมบาง และ
พังเพลินจนลืมตัวถึงกับถ่ายมูลลงมาต้ององค์พระยุคลเจ้า
ทันใดนั้น พญานกอินทรีย์ซึ่งอยู่ ณ ที่นั้น ด้วย เห็นเข้า กม
ความโกรธว่านางค้างคาวหยาบคายเกินไป จึงตรงเข้า
เอาจงอยปากสับลงที่นางค้างคาวนั้นเบา ๆ เพื่อเป็นการลง
โทษสั่งสอน แต่ด้วยกำลังมหิมาของพญานกอินทรีย์ น
หากจะกระทำอย่างเบาเพียงใดก็ตาม แต่ไหนเลย นาง
ค้างคาวจะทานได้ และทันใดนั้น ร่างกายก็ละเอียดเป็น
พุทธุลีไป

พระยุคลเจ้าทรงเห็นการฆาตกรรมนั้นแล้ว ก็ทรง
พิจารณาดูด้วยกำลังญาณของพระองค์ และทรงทราบ
ทันทีว่าสัตว์ทั้งสองนี้ได้มีเวรกันมา แต่ชาติปางก่อน
และ นาง ค้างคาว จะ ไป เกิด เป็น นางเหมสี ภรรยา ชินไคว่
มหาอุปราชของพระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้ และชินไควนี้

เป็นชุนนางกังฉิน ส่วนพญานกอินทรีย์จะไปเกิดเป็น
บูเชียงก๋ง (งักฮุย) แม่ทัพของพระเจ้าซ้องยินจงฮ่องเต้
และภายหลังนางเฮงสี่จะยงให้สามีทดพระเจ้าแผ่นดินว่า
บูเชียงก๋งคิดขบถ แล้วแอบอ้างรับสั่งให้ประหารชีวิต
บูเชียงก๋งเสีย และในที่สุดบุตรของบูเชียงก๋งพร้อมทั้ง
บรรดาบุตรหลานของนายทหารของบูเชียงก๋งทำการแก้
แค้นได้ และสืบวงศ์ตระกูลต่อไป ส่วนบูเชียงก๋งเมื่อถูก
ประหารแล้วก็ได้กลับสู่สำนักเดิมโดยได้หมดเวรแล้ว
เมื่อพระยุลยเจาทรงเห็นแจ้งเช่นนี้ จึงเรียกพญา
นกอินทรีย์เข้ามาว่า เจ้าได้ถือศีลอยู่ในสำนักเรามานาน
เพื่อให้สำเร็จมรรคผลกับเขาบ้าง แต่เจ้ายังมักเลศหุ้มห่อ
หน้าอยู่ กระทำการฆาตกรรมต่อหน้าเรา ทงนกนบว่า
เจ้ายังมีเวรอยู่ ยังหาถึงชนที่จะสำเร็จมรรคผลได้ไม่
เพราะฉะนั้นเจ้าจงไปเกิดเป็นมนุษย์ในตระกูลแซ่งัก รับ
ราชการ ฉลองพระคุณพระเจ้าแผ่นดินต่อไปด้วยความ
สุจริต จนกว่าจะครบกำหนดสิ้นเวรนั้นแล้วจึงกลับมาอยู่
ในสำนักเราต่อไป ก็จะได้สำเร็จมรรคผลดังปรารถนา

แต่พระองค์หาได้แจ้งเหตุการณ์อันจะมีมาแก่พญานกอินทรีย์เมื่อขณะไปเอากำเนิดเป็นบุเชียงกง ดังกล่าวมาแล้วนั้นไม่ เพราะเกรงจะเป็นการขัดอำนาจพ้าและดิน ส่วนพญานกอินทรีย์ก็คำนับลา พระยุลัยไปเกิดเป็นมนุษย์ดังรับสั่งของพระยุลัยเจ้าตามเวรานุเวรของตน และเรื่องราวแห่งพญานกอินทรีย์ของพระยุลัยเจ้าก็ยุติลงเพียงเท่านี้.

๙๙
เจดีย์ทองของพระพุทธเจ้า
เบ็ดเตล็ดพงศาวดารจีน

บรรดาของกายสิทธิ ทิมฤทธานุภาพ สามารถปราบ
ผู้ทมิโมหะจิตดอดังให้สุภาพ หรือปราบภูตปีศาจมารร้าย
และพวกอธรรมต่าง ๆ ให้ปราชัย ซึ่งได้สร้างขึ้นด้วย
อำนาจแห่งฟ้าดิน เพื่อประกอบพุทธบารมี สำหรับใช้
ปราบปรามผู้ที่เป็นมารต่อธรรมอันเป็นสุขสมบัติของโลก
นั้น ถิ่มทะ คือ เจดีย์ทอง ของพระพุทธองค์ ก็เป็นของ
กายสิทธิประกอบด้วยอิทธิฤทธิเรืองแรงอย่างหนึ่ง เจดีย์
ทองนี้พระพุทธองค์ได้ทรงประสิทธิประสาทให้ไว้เป็นอาวุธ
วิเศษคู่มือสำหรับปราบยักษ์และมารร้ายของท้าวโลกบาล
อันทรงนามว่า ถักทะลทออง ผู้ดำรงตำแหน่งใต้งวนส่วย
คือแม่ทัพใหญ่ของเง็กเซียงฮ่องเต้ (พระอิศวร) ใน
เทวโลก และโดยที่มีเจดีย์ทกล่าวนี้เป็นอาวุธคู่มือ จึง
มีนามว่า "ถักทะลทออง" ซึ่งมีความหมายว่า "เทพ-

ผู้ทรงไว้ซึ่งเจดีย์"

เหตุที่พระพุทธเจ้าโปรดประทานเจดีย์ทองแก่ถัก-
ทะลทอองนน ตามพุทธตำนานฝ่ายจนกล่าวไว้ว่า เดิม
ถกทะลทอง ม บุตรชาย สามคน คอ คนท ๑ ชอ กมเณย
ให้ไปเป็นสานุศิษย์พระเซกเกยมองนฮุดโจ คือ องค์พระ-
ศากยมุนพุทธเจ้า คนท ๒ ชื่อ บกเณย ให้ไปเป็นสานุศิษย์
พระน้ำไฮ้กวนอิม คนท ๓ ชื่อ โลเณย อยู่กับถกทะลทอง
และโลเณยน เมื่อมีอายุได้ สามขวบไปเล่นน้ำในมหาสมุทร
ในขณะที่ว่ายและกะทุ่มน้ำเล่นตามภาษาทารกอยู่นั้น โดย
กำลังฤทธิ์อันแรงกล้าของโลเณย ทำให้เกิดคลื่นสนั่น
หวั่นไหวดุจมหาสมุทรจะตะแคงคว่ำ และกระเทือนไป
จนถึงจุยเกง คือ กรุงบาดาล ทำให้ปราสาทของเล่งอ๋อง
คือ พญานาค ซึ่งเป็นเจ้าแห่งมหาสมุทรนั้นเอนเอียงไป
มาดุจจะถล่มทะลายลง พญาเล่งอ๋องตกใจไม่ทราบว่า
การนเกดขนดวยเหตอนใด จึงให้บุตรชายขึ้นไปใต้ส่วน
เรืองน บุตรชายพญาเล่งอ๋องเห็นทารกอายุประมาณ
สามขวบ กำลังเล่นน้ำ ทำให้ เกิดละลอก ลั่นฝั่งมหาสมุทร

หอสมุดแห่งชาติ
หอสมุดแห่งชาติสาขานครราชสีมา

และกระจายพุ่งขึ้นบนอากาศเป็นควันกลุ้มบังดวงพระ-
ยาทิตย์มืดครึ้มดุจมหาเมฆ บุตรพญาเล่งอองจึงเข้าไป
ขับไล่ไม่ให้เล่นน้ำทนต่อไป โลเฉียโกรธจึงจับบตร
พญาเล่งอองโยนขึ้นไปบนอากาศเอามือกะเดาะเล่นเช่น
ตะกร้อ แล้วก็ฉกขาแขนขว้างไปทั้งสิบทิศ บุตรพญาเล่ง-
องก็ถึงแก่ความตาย ครั้นถึงทะลทองทราบเรื่องนก
ตกใจ เกรงว่าเมื่อเล็กเชียงฮ่องเต้ทรงทราบก็จะมีโทษ
มาก จึงจะให้ฆ่าโลเฉียเสีย โลเฉียทราบว่าบิดาจะฆ่า
ตนก็มีความแค้นใจ จึงเอากระบี่เชือดเนื้อของตนเองคืน
ให้แก่บิดาจนสิ้นทั้งร่างกาย คงเหลือแต่วิญญาณ จึง
ลอยไปเฝ้าพระพุทธเจ้า ณ พุทธาศัยสถาน ขอให้ช่วยชีวิต
และเกาะอยู่ที่ชายธงท่งฮวนซึ่งแขวนประจำวิหารอยู่นั้น

ขณะนั้น พระเชกเกียมองนฮุดโจ๊กำลังทรงแสดง
ธรรมเทศนาโปรดสัตว์อยู่ด้วยเหล่าโพ่ซาด คือ พระโพธิ-
สัตว์ทั้งหลาย พอทรงได้ยินเสียงโอดครวญโหยหวลมา
ทางธงประจำวิหารขอร้องให้ช่วยชีวิต จึงทรงเล็งทิพย์
จักษุญาณดูก็ทรงทราบเหตุการณ์ได้ตลอด และทรงเห็น

ว่าต่อไปโสเฉียนจะเป็นผู้ทำประโยชน์ให้แก่โสกมาก โดย
จะได้เป็นเชียนฮอง คือแม่ทัพหน้าแห่งกองทัพสวรรค์ ซึ่ง
บิดาของโสเฉียเองเป็นแม่ทัพ และโสเฉียจะได้ช่วยเหลือ
บิดาของตนปราบปรามหมู่มารร้ายต่อไป เมื่อพระองค์
ทรงพิจารณาเห็นเหตุใกล้ไกลเสร็จสิ้นแล้ว จึงทรงผูกเป็น
รูปหุ่นโดยใช้ก้านบัวเป็นโครงกระดูก ใบบัวเป็นเนื้อหนัง
ดอกบัวเป็นหัวใจ ครั้นพระองค์ทรงประชุมรูปกายเสร็จ
แล้ว ก็ทรงเรียกวิญญาณโสเฉียมาบรรจุลงในรูปนั้น
และร่ายพระคาถารวมรูปกายชีวิตจิตใจขึ้นอย่างเดิม

ฝ่ายโสเฉียครั้นเมื่อได้คืนชีวิตมาแล้ว ก็ได้ทำการ
ปราบปรามบิศาจยักษ์ร้ายซึ่งอาศัยอยู่ตามถ้ำเขาต่าง ๆ
ถึงเก้าสิบหกถ้ำราบคาบหมดสิ้น ภายหลังกลับมารบกับ
ถักทะสิทธองผู้บิดาโดยพยาบาทที่คิดจะฆ่าตน (ทั้งนี้ใน
พังเพยมีว่า ทั้งสองนี้มเวรต่อเนื่องกันมาแต่บรรพกาล จึง
ได้ประสพเหตุการณ์ดังได้เป็นมาแล้วนั้น หากได้อาศัย
พุทธานุภาพเป็นปัจจัยระงับเวรนี้จึงได้สิ้นลง)

ฝ่ายถักทะสิทธองเมื่อเห็นโสเฉียบุตรของตนที่ถึงแก่-

กรรมไปแล้ว กลับเป็นมาอีก และมีรูปร่างโตขนกว่าก่อนก็ ประหลาดใจ ครั้นเมื่อได้ยินโสเณียมาท้ารบก็โกรธจึงออก ไปรบด้วย แต่สู้หาได้ไม่ จึงหนีไปเฝ้าพระยุลัย[๑] คือ พระตถาคต ทูลพฤติเหตุและขอความช่วยเหลือ พระ-พุทธเจ้าจึงประทาน กิมทะ คือเจดีย์ทองน้ำให้แก่ถักทะด-ทองเป็นอาวุธวิเศษสำหรับป้องกันตัว กิมทะนมลักษณะเป็นเจดีย์ย่อม ๆ มีเก้าชั้น และทุก ๆ ชั้นมีพระสุรเสียงของพระพุทธเจ้ารับสั่งเรียกชื่อโสเณียอยู่เสมอ เพราะฉะนั้น เมื่อโสเณียมารบกับถักทะดทองอก ถักทะดทองจึงเชิญเจดีย์ทองออกมา พอโสเณียเห็นเจดีย์นและได้ยิน พระสุรเสียง ของ พระพุทธเจ้า รับสั่ง เรียกชื่อตน ก็มีความเคารพและกลัวเกรงไม่กล้าทำร้ายบิดาของตนต่อไป ตั้ง

---

๑ "ยุลัย" คำนี้ท่านเจ้าของเรื่อง (อาจารย์ฮก) ได้อธิบายไว้ว่าเป็นนาม สำหรับเรียก พระพุทธเจ้า เช่นเดียวกับ ทางฝ่ายไทย เรียกว่า "ตถาคต" ต่างกันแต่คำว่า "มา" และ "ไป" เท่านั้น เพราะ "ยลัย" แปลว่า "มาชอบ" และ "ตถาคต" แปลว่า "ไปชอบ" แต่คำทั้งสองนี้ย่อมมีความหมายเท่ากัน จึงได้แปลคำ "พระยุลัย" ว่า "พระตถาคต" เสียทีเดียว หรืออีกนัยหนึ่งก็อาจกล่าวได้ว่า ได้แปลไปตามความหมายอันเท่ากันของคำทั้ง ๒ นั้น ทั้งนี้เพื่อให้ฟังสนิทยิ่งขึ้น.

แต่นั้นมาความพยาบาทระหว่างบิดากับบุตรก็สูญหาย กลับ
เศารพนับถือรักใคร่กันฉันบิดากับบุตรอีก เมื่อเจ็กเซียง-
ฮ่องเต้ ได้ทรงทราบว่า พระพุทธเจ้าได้ทรงเปลี่ยนสันดาน
ของโลเฉียให้หายคลายจากโมหะและโทสะจริตกลับคืนดี
กับบิดาได้เรียบร้อยก็ทรงยินดี และทรงตั้งให้โลเฉียเป็น
เซียนฮอง แม่ทัพหน้าแห่งกองทัพสวรรค์ช่วยเหลือบิดา
ต่อไป และในเทวโลกเรียกโลเฉียว่า "โลเฉียไทจือ"
ทงนับว่าได้อาศัยพุทธานภาพปราบปรามโลเฉียผู้มี
โมหะจิตดุดันดื้อดึงให้กลับเป็นผู้สุภาพได้โดยอำนาจของ
เจ็ดย่อทอง อันเป็นของกายสิทธิอย่างหนึ่งของพระพุทธ-
องค์ และเจ็ดย่อนนอกจากจะมีอำนาจเพียงดังกล่าวมาแล้ว
ยังมีฤทธิเดชอีกมากมาย คือถ้าจะปราบปีศาจยักษ์ร้าย
ที่ประกอบด้วยฤทธานุภาพ ไม่มีอาวุธใด ๆ จะสามารถ
สังหารปีศาจยักษ์ร้ายนั้น ๆ ได้แล้ว ก็ใช้เจ็ดย่อนปราบได้
โดยโยนขึ้นบนอากาศ และเจ็ดย่อนก็จะขยายตัวโตขึ้นทันที
แล้วตรงเข้าครอบปีศาจยักษ์ร้ายที่ต้องการปราบนั้นไว้
แล้วเกิดเป็นไฟกรดเผาเป็นจุลไปในชั่วพริบตาเดียว แล้ว

ก็กลับสู่ขนาดเท่าเดิมและมาหาเจ้าของก็ ดังนจงเป็นที่
นับถืออยู่ทั่วไปว่า พุทธานุภาพนั้นอยู่เหนืออานุภาพใด ๆ
ในโลกทั้งหมด และการที่ถักทะลทอง มฤทธานุภาพ
ปราบเหล่ามารร้าย ซึ่งมฤทธิเดชต่าง ๆ กันได้ ทั่วไปก็โดย
อาศัยเจดีย์ทองของพระพุทธเจ้าน จึงได้มีนามว่า "เทพ-
ผู้ทรงไว้ซึ่งเจดีย์" ดังกล่าวข้างต้นนั้น

เรื่องนทางประวัติศาสตร์ของจีนกล่าวว่า โลเฉีย
เป็นศิษย์ของเซียนผู้วิเศษชื่อ ไทอิดจินหยิน ๆ เป็นผู้ชุบให้
เป็นขึ้นมาอีก และว่าเซียนอีกองค์หนึ่งซึ่งเป็นเพื่อนของ
ไทอิดจินหยิน เป็นผู้ให้เจดีย์ทองแก่ถักทะลทอง ต่างกับ
ที่ปรากฏในพุทธตำนานของจีนที่กล่าวมาน ความนอกนั้น
ก็พอยุติกัน ขอท่านผู้อ่านจงวินิจฉัยด้วยวิจารณญาณ
ของท่าน เทอญ.

ย่ามของพระมิโล่ฮุด

เบดเตลดพงศาวดารจีน

พระมิโล่ฮุด คือ พระศรีอารยเมตรัย ประกอบด้วยบุญญาภินหารีย์เป็นอันมาก และจะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าสืบศาสนาต่อไปในเมื่อสิ้นพุทธกัลปนี้แล้ว โดยบารมีที่ได้บำเพ็ญมาแต่บรรพกาลนั้นจะได้เป็นปัจจัยนำสู่พุทธภูมิดังกล่าวข้างบนนี้

พระศรีอารยเมตรัยโจซือนี้มีย่ามวิเศษใบหนึ่ง เรียกว่า เคียนคุนแพ คือ ย่ามครอบจักรวาล ย่ามนี้ได้สร้างขึ้นในยุคเดียวกับที่พระเซ็กเกียมองนีฮุดโจ้ คือ พระศากยมุนีพุทธเจ้า ได้มีพุทธฎีกาสั่งให้คุนต่อเป่งชานำแปลงเป็นพนโกสีไปสร้างโลก กล่าวคือได้สร้างขึ้นพร้อมกับโลกที่มนุษย์เราอยู่กันทุกวันนี้ และสร้างขึ้นด้วยธาตุทั้งสี่ มีมหิทธิฤทธิ์สุดจะประมาณและไม่มีสิ่งจะต้านทาน อาจสามารถครอบคลุมพิภพและดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ให้มืด

มิดทั่วไปได้ ย่ามวิเศษนั้นได้สร้างขึ้นโดยพุทธานุภาพ เพื่อ
ไว้สำหรับปราบภูตบีศาจและมารร้าย คือเหล่าอธรรมอัน
จะพึงมีมารกรานราวีฝ่ายทางธรรม

ย่ามเคยนคุนแพ อยู่ ใน อารักขา ของ พระมิโล่ฮุด
บางตำหรับเรียก พระมิเตกฮุดโจ๊ และมิได้เคยได้นำออก
ใช้แสดงอิทธิฤทธิ์เลย เพราะตั้งแต่สร้างโลกมานั้น หาก
จะมีสัตว์ร้ายและภูตบีศาจทบำเพ็ญตบะกรรม ตั้งหลายพัน
ปีจนสำเร็จเป็นผู้วิเศษ มีฤทธิ์เดช และคอยทำการฝืนฟ้า
และดินด้วยประการใด ๆ ก็ดี ก็มิได้ปรากฏว่าจะได้มี
อิทธิฤทธิ์มาก ถึงกับจะต้องปราบด้วย ย่ามเคยนคุนแพ เลย
นอกจาก องไบ่ท่งจอ ศิษย์น้อยของพระศรีอารยเมตรัยเอง
ได้ลักเอาไปแผลงฤทธิ์ให้โลกเห็นสองครั้ง แต่หาใช่เป็น
การปราบอธรรมไม่ กลับเป็นการช่วยฝ่ายอธรรมทำการ
ขัดขวางต่อฝ่ายทางธรรม เพราะเหตว่าองไบ่ท่งจอได้เอา
ย่ามนั้นไปทำร้าย พระถังซัมจั๋ง กับสานุศิษย์ผู้ไปอาราธนา
พระไตรปิฎก ณ ประเทศไซทั้งสองครั้ง คือ ชาไปครั้ง
หนึ่ง และขากลับอีกครั้งหนึ่ง และตามทองไบ่ท่งจอได้

ประพฤติมั้นหากเป็นไปโดยความคะนองของเด็กเล็กซึ่งยัง
ไม่มีสัมปชัญญะรู้จักผิดชอบ แต่ในที่สุดการที่องไปท่องจอ
กระทำนั้นกลับนับเป็นคุณประโยชน์แก่ฝ่ายทางธรรม
องไปท่องจอจึงมิได้รับโทษานุโทษอย่างไรในการกระทำดัง
กล่าวแล้ว เพราะตามพังเพยปรากฏว่า ทงนเป็นด้วย
อำนาจฟ้าและดินจะส่งเสริมบารมีให้พระถังซัมจั๋งได้สำเร็จ
มรรคผลเป็นพระโพธิสัตว์เร็วเข้า โดยการผ่าระกำลำบาก
ในการปฏิบัติหน้าที่มาก ก็ย่อมต้องได้รับความชอบมาก
ชนเชนกน.

กรณีที่ยังให้องไปท่องจอได้มีโอกาสลักย่ามเคียนคุน-
แพไปใช้ในครั้งแรกนั้น ก็เนื่องด้วยพระศรีอารยเมตรัย
ได้ขึ้นไปประชุมในการเทพพิธของเง็กเซียงฮ่องเต้บน
สวรรค์ องไปท่องจอศิษย์น้อยผู้อยู่ข้างหลังแต่คนเดียวจึง
ลักเอาย่ามของอาจารย์มายัดถือไว้ แล้วก็ออกเหาะเที่ยว
ไป เมื่อมาถึงบ่าแห่งหนึ่งก็ลงหยุดพัก แลเห็นภูมิประเทศ
เหมาะดีและด้วยความอุตริของเด็กซึ่งยังไม่มีสัมปชัญญะ
ก็นฤมิตรเป็นวิหารขึ้นณที่บ่านั้น แล้วนฤมิตรตนเองเป็น

พระเซ็กเกียมองนี่ฮุดโจ๊ประทับอยู่บนอาสน์สูง แวดล้อมไปด้วยสาวกอันล้วนเป็นไปด้วยความนฤมิตรทั้งสิ้น

ใน ยุคนั้น ประเทศจีน ได้ อยู่ใน ความปกครอง ของกษัตริย์แห่งราชวงศ์ถัง และพระเจ้าแผ่นดินถังทรงเลื่อมใสในพระวรพุทธศาสนา มาก ถึงแม้ว่าในเวลานั้น ทางการเมืองมีสภาพคับขัน ต้องทรงกรีฑาทัพไปปราบอริราชศัตรู ทั้งภายนอกภายในไม่ใคร่จะเว้นว่างกัด ทางการศาสนาก็มิได้ทรงเพิกเฉย ได้ทรงจัดให้พระถังซัมจั๋งไปประเทศไซท์ คออันเดย เพื่อเผ้าพระเซ็กเกียมองนีฮุดโจ๊ขอพระไตรปิฎกไปไว้เป็นแบบฉบับสำหรับให้พระสงฆ์และเหล่าพุทธศาสนิกชนแห่งตงกกประเทศได้ศึกษาแพร่หลายตลอดกัน

ส่วนการที่พระถังซัมจั๋งเดินทางไปไซท์เพื่อประโยชน์ดังกล่าวแล้วนั้น ก็ได้อาศัยศิษย์สามคนซึ่งมีฝีมือและฤทธิเดชมากมาย คือ คนที่ ๑ ชื่อเห็งเจีย ชาติเป็นพญาวานรเผือกมีตบะเดชะยิ่งนัก คนที่ ๒ ชื่อโป๊ยก่าย ชาติเป็นพญาสุกร คนที่ ๓ ชื่อซัวเจ๋ง ชาติเป็นพญาเงือกน้ำ เป็น

ผู้ช่วยป้องกัน และต่อสู้กับภยันตรายต่าง ๆ ไปตลอดทาง
และศิษย์เหล่านั้นเป็นเทพบุตรจุติลงมาจากสวรรค์เพื่อ
ช่วยเหลือพระถังซัมจั๋งให้ได้ปฏิบัติการจนถึงซึ่งความ
สำเร็จทั้งสิ้น

อันตรายอย่างหนึ่งในบรรดาอันตรายต่างๆ ซึ่งโดย
มากเกิดแต่อำนาจของปีศาจและมารร้าย ที่พระถังซัมจั๋ง
กับศิษย์ทั้งสามได้ผจญจวนเจียนจะเสียชีวิตตามทางชาไป
ไซทั้นนี้คือ การเผอิญได้มาพบวิหารนฤมิตรของอิ่งไป-
ท่งจอดังกล่าวแล้ว โดยพระถังซัมจงเมื่อเห็นวิหารก็ยินดี
มีศรัทธาจะเข้าไปนมัสการพระสงฆ์และบูชาพระปฏิมากร
ซึ่งจะพึงมีในวิหารนั้น ดังนั้นทั้งศิษย์และอาจารย์จึงพากัน
เข้าไปในวิหาร เมื่อเห็นพระพุทธเจ้าประทับอยู่เหนืออาสน์
สูง แวดล้อมไปด้วยเหล่าสาวก พระถังซัมจั๋งรู้สึกเลื่อม-
ใสเป็นอันมาก ตรงเข้าไปกระทำการเคารพ แต่เห็งเจีย
ศิษย์ใหญ่ซึ่งเป็นผู้วิเศษสำเร็จในทางวิทยาคม รู้วิถีการ
ปลอมแปลงของผู้วิเศษเช่นกันได้ จึงเดินตรงเข้าไปที่
พระพุทธเจ้าปลอม และเงื้อกะบองเหล็กใหญ่คู่มือ ชนจะตี

องไบ่ทงจอตกใจรีบยกอาวุธขึ้นรับไว้ แล้วก็กลายเป็นรูป
เดิมต่อสู้กับเห้งเจียเป็นสามารถ เมื่อเห็นว่าสู้ไม่ได้ก็ชักย่ามเคียนคนแพออกขว้างไปทันที เห้งเจียเมื่อเห็นย่ามของพระศรีอารยเมตรัยก็ทราบทันทีว่ามีฤทธิเดชเพียงใด จึงกลายเป็นลมหายไปในบัดนั้นมิทันที่ย่ามจะครอบเอาตัวไว้ได้ ส่วนพระถังซัมจังกับโป๊ยก่ายและซัวเจ๋งนั้นหามีฤทธิเดชพอจะหนีอำนาจของย่ามนั้นไม่ จึงพากันเข้าไปติดอยู่ในย่ามทั้งหมด พอองไบ่ทงจอเก็บย่ามแล้ว เห้งเจียก็ปรากฏขึ้นและทำการต่อสู้กับองไบ่ทงจอออก เพื่อจะช่วยอาจารย์และพวกของตน แต่ก็หาสำเร็จไม่ เพราะเมื่อองไบ่ทงจอสู้ไม่ได้เห็นจะเสียทีก็ชักย่ามออกมาจะขว้างไปครอบเห้งเจีย ๆ ก็ต้องหนีไป และเห้งเจียต้องทำดีงนอยู่หลายหน ไม่สามารถจะช่วยอาจารย์และพวกของตนได้ จนเมื่อพระศรีอารยเมตรัยกลับจากประชุมบนสวรรค์เหาะมาในอากาศ เห้งเจียแลเห็นจึงเข้าไปทูลพฤติเหตุแล้วขอความช่วยเหลือ พระศรีอารยเมตรัยจึงทรงรับสั่งให้เห้งเจียทราบว่าองไบ่ทงจอเป็นศิษย์ของพระองค์ และลัก

เอาย่ามนั้นมา แล้วพระองค์ก็ทรงเรียกองไบ่ท่งจ๊อให้คืน
ย่ามและปล่อยพระถังซัมจังกับศิษย์สองคนออก แล้วก็
พาตัวองไบ่ท่งจ๊อกลับยังสำนัก พระถังซัมจังกับศิษย์จึง
รอดอันตรายและเดินทางมุ่งไปไซที่ต่อไป นี่เป็นครั้งแรก
ที่ฤทธิ์เดชของย่ามเคยนุนแพ้ได้ปรากฏ แต่เพียงส่วน
น้อย

ต่อมาอีกครั้งหนึ่ง พระศรีอารยเมตรัยได้ไปประชุม
สังคายนา ณ พระอารามลุ่ยอิม อันเป็นพุทธาศัยสถาน
แห่งพระเซ็กเกียมองนีฮัดโจ๊ และระหว่างนนทางการเมือง
แห่งประเทศไต้ถัง กำลังขาดไมตรีกับเมืองไซเหลียว ทาง
แคว้นซิเบต และพระเจ้าแผ่นดินถังได้ให้นางฮวนลิฮวย-
ฮูหยินภรรยาเลียงเหลียวอ๋อง (สิเต็งซัน) เป็นแม่ทัพยกไป
ตีเมืองไซเหลียว ทางฝ่ายเจ้าเมืองไซเหลียวได้ให้โซโป-
ถองซึ่งเป็นฮู่ม้า (เขยหลวง) เป็นแม่ทัพออกมาต่อสู้กับ
กองทัพแผ่นดินถัง โซโปถองนี้เป็นเทือกเถาของโซเต็งฮอง
ขุนนางผู้ใหญ่ในแผ่นดินไต้ถัง แต่เป็นขุนนางกังฉิน ได้
คิดอุบาย ทำลายพวกแซ่ล่อ ซึ่งมีความชอบต่อแผ่นดินเสีย

ด้วยความฤษยา พระเจ้าแผ่นดินถังทรงทราบจึงให้ประ-
หารชีวิตทั้งครอบครัว แต่โซโปถองหนีไปได้ แล้วไป
เรียนวิชาอยู่กับ หลวงฮวนกิมเบียฮอง ซึ่งเป็นประมุขแห่ง
บรรดาพวกเซียนฝ่ายบีศาจ ครั้นออกจากสำนักอาจารย์ก็
มาสมัครอยู่กับ เจ้าเมืองไซเหลียว ๆ เห็นเป็นผู้มีความรู้ก
รักใคร่ จึงยกธิดาให้เป็นภรรยาโซโปถอง ๆ พยาบาท
เจ้าแผ่นดินถังกับพวกแซ่ล่อ และหาโอกาสจะแก้แค้นเสมอ
เพราะฉะนั้นพอนางฮวนฮวยยกกองทัพมาก็อาสาออกทำ
สงครามทันที ในการสงครามนี้โซโปถองสั่งนางฮวนฮวย
ไม่ได้ จึงขอให้หลวงฮวนกิมเบียฮองช่วย หลวงฮวน-
กิมเบียฮอง จึงบอกบรรดาพวกเซียนที่เป็นศิษย์ให้ไปช่วย
ทำสงครามนี้ด้านเมืองไซเหลียว ส่วนตนเองก็แต่งกาย
เหมือนกระบวเศษเหาะมา และกระบวเศษนั้นฉายแสงเป็น
รัศมีต่าง ๆ ไปตลอดทาง

ขณะนั้นเป็นเวลาที่พระศรีอารยเมตรัยได้ไปประชุม
สังคายนา ณ สำนัก พระเชตเกยมองนี่อุดโจ ดังกล่าวแล้ว
และให้องไบท่งจอศิษย์น้อยเฝ้าสำนักตามเคย และอง-

ไบท่งจอ กฉวยเอา ย่ามเคียนคุนแพ ของอาจารย์ ไปใช้เป็น
อาวุธคุ้มอออกเหาะไปเที่ยวเล่นตามภาษาเด็ก ทันใดนั้น
องไบท่งจอ เห็นรัศมีเป็นสร้อย ลอยมาทางอากาศแต่ไกล ก
ประหลาดใจ จึงรีบเหาะไปดูก็ทราบว่าเป็นแสงกระบี่วิเศษ
ของหลวงฮวนกิมเปียฮอง นึกอยากได้เป็นอันมาก จึง
ตรงเข้าไปข้างหน้าหลวงฮวนกิมเปียฮอง ทำทีจะคำนับ
แล้วขอกระบี่ หลวงฮวนกิมเปียฮองเห็นเด็กน้อยแต่งตัว
เป็นเชียนมาบังอาจอาจเอ่ยมขอกระบี่โดยอาการห้าวหาญ
นึกโกรธและไล่องไบท่งจอให้หลีกไปให้พ้น องไบท่งจอ
โกรธจึงชักย่ามเคียนคุนแพออกมาจะขว้างไปครอบหลวง-
ฮวนกิมเปียฮอง ๆ เห็นก็ตกใจ เพราะรู้จักย่ามนั้นดีอยู่แล้ว
จึงรีบห้าม องไบท่งจอไว้ และพูดเอาใจว่ายินดีจะให้กระบี่
วิเศษ แต่จะต้องไปใช้ในการสงคราม ซึ่งได้รับปากกับ
พวกพ้องไว้แล้ว ขอให้องไบท่งจอไปช่วยด้วย เมื่อเสร็จ
สงครามจะให้กระบี่ทันที องไบท่งจอก็ยอมไปด้วยเพราะ
อยากได้กระบี่

เมื่อ หลวงฮวนกิมเปียฮอง และ เชียน อ้น ๆ มา ถึง

พร้อมกันณด่านเมืองไชเหล่ยวแล้ว กตงค่ายกลชื่อ
จูเซียนคุนฮวยตน คือค่ายพายุเพลิง มีอำนาจร้ายกาจมาก
ถ้าผู้ใดไม่มีฤทธานุภาพพอหลงเข้าไปในนั้นจะต้องถูกเพลิง
ไหม้เป็นจุณไป

ฝ่ายนางฮวนลิฮวยเห็นพวกฮวนตั้งค่ายกลเช่นนั้น
ก็เชิญไล่ซัวเซียโป๊ประมุขแห่งเซียนสตรีฝ่ายเทวดาซึ่งเป็น
อาจารย์ของตนมาช่วย ไล่ซัวเซียโป๊พิจารณาดูเหตุการณ์
ต่าง ๆ ด้วยฌานวิเศษก็ทราบว่าบัดนี้ถึงยุคที่เซียนต่อเซียน
จะต้องสัปยทธฆ่าฟันกัน แต่ฝ่ายหนึ่งเป็นคณะบัศาจที่
ทำการอธรรมชักชวนพาและดิน คือฝ่ายทางพวกฮวน อีก
ฝ่ายหนึ่งเป็นฝ่ายเทวดาซึ่งมีหน้าที่ต้องช่วยจัดบริหารโลก
ให้ดำเนินไปตามทางธรรม คือทางฝ่ายตน ทั้งนี้เป็นด้วย
อำนาจพาและดินหากให้เป็นไป จึงเชิญโลจูเทียนจุน
เซียนผู้ใหญ่ฝ่ายบุรุษกับบรรดาเซียนบุรุษและสตรีอื่น ๆ ไป
ช่วยนางฮวนลิฮวยตีค่ายกลของหลวงฮวนกิมเบี๊ยฮองณ
แดนเมืองไชเหล่ยว

ในครั้งนี้พวกเซียนต่อเซียนได้ประหารกันมรณกรรม

ไปมากมาย และปรากฏว่าฝ่ายหลวงฮวนกิมเบี๊ยฮองเป็นฝ่ายปราชัย พวกพ้องหร่อยหรอไปเป็นอันมาก หลวงฮวนกิมเบี๊ยฮองจึงขอให้องไบท่งจอเอาย่ามวิเศษขว้างไปครอบกองทัพแผ่นดินถังไว้หมดสิ้น ที่รอดไปได้เฉพาะไล่ซัวเซียโป๊กับโล่จูเทียนจุ้น เซียนผู้ใหญ่ทั้งสองนี้เท่านั้นและเวลานั้นประจวบกับพระถังซัมจั๋งและศิษย์ทั้งสามเดินทางกลับจากประเทศไซที่มาถึงแดนเมืองไซเหลียวในแถบที่ทำสงครามกันนี้ จึงเลยติดเข้าไปในย่ามทองไบท่งจอด้วยเช่นกัน

เห้งเจียศิษย์ใหญ่ของพระถังซัมจั๋งซึ่งเข้าไปติดอยู่ในย่ามด้วยนั้น พยายามจะหาทางออกโดยไม่ทราบว่าตนเข้ามาอยู่ในที่ชนิดใด แต่ไม่มีทางออก ครั้นเมื่อเห็นมีช่องเล็กเท่ารูเข็มซึ่งมีแสงสว่างเข้ามาได้ก็ดีใจ จึงแปลงกายให้เล็กเท่าช่องนั้นลอดออกมาได้ จึงพิจารณาดูก็ไม่ทราบว่าอะไร เพราะเห็นทนนเป็นหมอกครึ้มไปหมด จะช่วยอาจารย์และพวกของตนออกมาก็ไม่เห็นทางที่จะช่วยได้ จึงรีบเหาะกลับไปไซที่ แจ้งอุปสรรคที่ประสพให้

พระเซ็กเกียมองนิฮุดโจ๊ทรงทราบ (การที่เห้งเจียไปเผ้า
พระพุทธเจ้าตอนนี้ ในพังเพยกล่าวว่า การไปไซทีนั้นถ้า
จะให้เห้งเจียไปโดยลำพังแล้ว ก็จะไปถึงได้ในพริบตา
เดียว เพราะเห้งเจียเป็นผู้มอทธิฤทธิมาก ถ้าจะตีลังกา
ทีเดียวก็จะไปถึง ชอบจักรวาล แต่ในการไปอาราธนา
พระไตรปิฎก ณ ไซทีครั้งนี้ต้องกินเวลานาน ก็เพราะพระ-
ถังซัมจั๋งไปด้วย และพระถังซัมจั๋งยังเป็นปุถุชนธรรมดา
มิได้สำเร็จฌานใด ๆ จึงไปโดยอิทธิฤทธิ์ไม่ได้)

ณ การนี้ พระเซ็กเกียมองนิพุทธเจ้ากาลังทรงเป็น
ประธานในการประชุมสังคายนา ซึ่งมีพระเถระเหล่านี้
คือ พระมิโล่ฮุด (พระศรีอารยเมตรัย) พระออนันฮุด
(พระอานนท์) พระมอคคิมลัน (พระโมคคัลลาน)
พระซาลีฮุด (พระศาริบุตร) และพระโคสันฮุด อีกนัยหนึ่ง
พระกวนอิม (ไม่ทราบว่าตรงกับพระองค์ไหนในคัมภีร์
ไทย) ประชุมอยู่ด้วย ครั้นได้ทรงทราบพฤติเหตุที่เห้งเจีย
ทูลมา ก็ทรงรับสั่งให้พระโคสันฮุดพิจารณาว่าเหตุนี้เกิด
แต่มูลใด ทันใดนั้น พระมิโล่ฮุด จึงทูลว่า ไม่ใช่อื่นไกล

อย่างใด หากจะเป็นด้วยองไชท่งจอผู้เป็นศิษย์นำเอาย่าม
เคียนคุนแพไปแผลงฤทธิ์ โดยที่พระมิโล่ฮุดมาประชุมเสีย
ทางนเพียงเวลาประมาณชั่วนาฬิกาเดียวเท่านั้น แลทด
ว่าจะไปจัดการเอง แล้วก็ชวนเห้งเจียเหาะไปยังเมือง
ไซเหลียว เรียกย่ามเคียนคุนแพกลับมาแล้วเทพวกกองทัพ
แผ่นดินถัง พร้อมทั้งพวกเซียนต่าง ๆ ออกจากย่าม พรั่งพรู
ดูดุจว่า ฝูงออกจากรัง เสร็จแล้วก็เรียกตัวองไชท่งจอ
กลับไปพร้อมกัน

ฝ่าย หลวงฮวนกิมเบียฮอง ขณะ เมื่อ เห็น พระศรี-
อารยเมตรัยทำเช่นนั้นก็โกรธ จะทำร้ายพระศรีอารย-
เมตรัย เห้งเจียจึงขัดขวางไว้ แล้วตวาดและถามว่ารู้จัก
ตนซึ่งมนามว่าซเทียนไต้เซียหรือไม่ หลวงฮวนกิมเบียฮอง
เมื่อได้ยินเห้งเจียบอกว่าซือซเทียนไต้เซีย กระดกขึ้นมาได้
ว่า เมื่อห้าร้อยปีมาแล้วซเทียนไต้เซียได้ขึ้นไปทำสงคราม
กับเทพบุตรบนสวรรค์ ถูกทะลุทอง แม่ทัพของเง็ก-
เซียงฮ่องเต้ยังสู้ไม่ได้ และเง็กเซียงฮ่องเต้เองก็ยังครั่น
คร้าม และคิดว่า ตนคงสู้ ไม่ได้ จึงรีบหายตัวหนีสูญไป

ดังนี้ ค่ายกลก็เลยแตก และกองทัพแผ่นดินถังก็เลยตีเมือง
ไซเหลียวได้ ซึ่งนับว่าเห้งเจียได้เป็นผู้ช่วยเหลือเมือ
พระถังซัมจั๋งและศิษย์ออกจากย่ามเคยนคนแพได้ และ
เห้งเจีย ได้ จัดการ กับ หลวงฮวนกิมเปียฮอง จนหนีไป ดัง
กล่าวแล้วนั้น นางฮวนลิฮวยกับพวกเซียนเหล่านั้นต่าง
พากันมาแสดงความขอบคุณเป็นอันมาก ครั้นแล้วพระ-
ถังซัมจั๋งกับศิษย์ก็ออกเดินทางตรงไปยังประเทศของตน
น เป็น ครั้งที่สอง ที่ฤทธิเดช ของ ย่ามเคยนคุนแพ ได้
ปรากฏอีก นอกจากนี้ไม่เคยมีการนำออกใช้อย่างใด
หากในประวัติศาสตร์ของจีนตอนต่าง ๆ จะปรากฏว่าได้มี
ผู้วิเศษหรือศิษย์ของผู้วิเศษมีย่ามวิเศษใช้ก็หาใช่ย่ามใบ
ที่กล่าวในเรื่องนี้ไม่ เป็นย่ามที่พวกผู้วิเศษนั้น ๆ ทำขึ้น
ต่างหาก ซึ่งมีอำนาจคล้ายคลึงกัน แต่หาเท่าเทียมไม่
กล่าวคือย่ามนั้น ๆ เป็น ย่ามของเซียน ไม่ใช่ ย่ามของพระ
และตำนานแห่งยามครอบจักรวาลของพระศรีอารยเมตรย
กยุตเพียงเท่าน.

ศิษย์พระกวนอิม

เม็ดเตล็ดพงศาวดารจีน

ถ้าจะตรวจดูในคัมภีร์ใด ๆ ของจีน อันเป็นคัมภีร์ซึ่งบรรดาบัณฑิตจีนได้วิจารณ์ถึงหลักการศาสนาทั่วไปแต่ปฐมกาลแล้ว จะเห็นได้ว่าในคัมภีร์นั้น ๆ ย่อมส่งเสริมพระพุทธศาสนา และเชื่อมใสในพุทธานุภาพว่าเป็นอานุภาพที่เลิศยิ่งกว่าอานุภาพใด ๆ หมด โดยประกอบทั้งฤทธิเดช และเมตตาจิตเยือกเย็นสุขุมคัมภีรภาพ สัตว์มนุษย์บิศาจมารร้ายใด ๆ ที่เทวานุภาพ คือ อานุภาพของเทพดา หรือฤทธานุภาพอันเป็นอานุภาพของเซียนผู้สำเร็จจะปราบปรามไม่ได้แล้ว พุทธานุภาพก็สามารถจะปราบปรามสัตว์มนุษย์บิศาจมารร้ายนั้น ๆ ให้สู่ดุษณีภาพได้โดยสะดวกดาย และพุทธานุภาพนั้นมิใช่จะทำการเฉพาะจะปราบปรามให้ปรับกษัปราชัยเท่านั้นหามิได้ ยังกลับช่วยเหลือเมตตาสั่งสอนให้เหล่าสัตว์มนุษย์บิศาจมารร้าย ซึ่ง

951 ม.1475ป 47
4146ก.

ครอบงำอยู่ด้วยโมหะจิตโดยสันดานนั้น ให้เห็นแจ้งในทางดีและชั่ว รู้จักบุญและบาป แล้วค่อย ๆ เกลาดวงวิญญาณอันมืดมนให้แจ่มใสขึ้นจนผ่องแผ้วบริสุทธิ์ด้วยพระธรรม อันเป็นคำสั่งสอนของพระเชษฐเกยมองน์ฮุดโจ ในที่สุดก็ถึงซึ่งความสำเร็จแก่มรรคผล ช่วยทำคุณประโยชน์แก่โลกต่อไป ดังเช่นเสียงไฉท่องจอ ศิษย์ของพระโคสันฮุด คือพระกวนอิมนั้น เดิมก็เป็นบีศาจร้ายสิงอยู่ในถ้ำช้างฮุนต่อง ณ ภูเขาจับเท้าพ่อซัว ภายหลังพระกวนอิมมาปราบปราม จับตัวไปสั่งสอนให้รู้จักทางสัมมาปฏิบัติ ในที่สุดได้สำเร็จมรรคผลและได้ช่วยปราบปรามผู้ที่ประพฤติผ่าผืนพ้าและดิน ดังมีเรื่องพิสดารต่อไปนี้

ในระหว่างปฐมยุคแห่งพุทธกาลนั้น มีพญากระบือเผือกตัวหนึ่ง ได้จำศีลบำเพ็ญตบะฌาน อยู่หลายพันปี จนสำเร็จเป็นเซียน และมีร่างกายกลายเป็นมนุษย์ มีนามว่างูม่ออ่อง และได้นางบีศาจยักษินีตนหนึ่ง ซึ่งได้จำศีลภาวนามาหลายพันปีจนสำเร็จกลายเป็นมนุษย์ มีนามว่า

นางล่อซัว ทั้งสองนอาศัยอยู่ในถ้ำปอเจียวต๋อง ณ ภูเขา
ม่อฮุ่นซัว งูม่อองถอกระบองเหล็กใหญ่เป็นอาวุธ มี
กำลังผิมอเบ่นอันมาก และยังมีฤทธิปากพ่นพิษเป็นไฟกรด
อาจเผาผลาญสิ่งใด ๆ ให้พินาศได้ในพริบตาเดียว นาง
ล่อซัวมีพัดวิเศษทำด้วยเหล็ก เมื่อคลี่ออกรูปเหมือนใบ
กล้วย เรียกว่า พัดปาเจียส์ อาจพัดให้เกิดฝนเกิดพายุ
หรือเกิดไฟให้ลุกอยู่ชั่วนิรันดร หรือจะพัดภูเขาให้ทะลาย
ราบเป็นหน้ากลองก็ได้ โดยเหตุทั้งม่อองและนางล่อซัว
ผัวเมียคู่นมีฤทธิเดชดังกล่าวแล้ว จึงอาศัยอยู่ในถ้ำของ
ตนได้โดยสันติสุขสืบมาเป็นเวลาช้านานหลายพันปี มิได้มี
ศัตรูหมู่ร้ายใด ๆ มารบกวนได้ ต่อมาได้มีบุตรด้วยกัน
คนหนึ่งเป็นชาย ชื่อองไฮ้หย มีลักษณะน่าเอนดู ผิวหน้า
ขาวดุจสีหยก มีกำลังเป็นอันมาก องไฮ้หยตาบิดามารดา
ไปเรียนวิชาอยู่ที่ภูเขาฮ้วยเอยมซัว[๑] คือภูเขาไฟ เป็นเวลา

---

๑ ภูเขาฮ้วยเอยมซัวนี้มีตำนานว่า เดิมเมื่อครั้งเห้งเจีย (ซีเทียน-ใต้เซีย) ได้ขึ้นไปทำการจลาจลบนสวรรค์ เง็กเซียงฮ่องเต้ (พระอิศวร) มีเทวบัญชาให้ถักทะลีที่อ๋อง (ท้าวโลกบาล) เป็นแม่ทัพใหญ่ และโล-เฉียไทจื่อ (บุตรถักทะลีที่อ๋อง) เป็นแม่ทัพหน้าคุมพลเทพบุตรไปจับ

สามร้อยปีจึงสำเร็จในทางภาคไฟ เรียกว่า อคนิฌาน โดยประกอบธาตุไฟให้เป็นกำลังในร่างกายมีฤทธิเดชมาก เมื่อต่อสู้กับศัตรูร้ายพระเวทย์ชนสามคาบแล้วเอามือทบหน้าผากของตนเองสองสามครั้ง ก็บังเกิดเปลวเพลิงอันร้ายแรงออกทางจมูกล้อมไล่เผาศัตรูของตนเป็นจุลไปในชั่วเวลาเพียงอดใจเดียว

เมื่อองไอ้หยกลับจากเรียนวิชาดังกล่าวแล้ว ได้ออกไปตั้งตัวเป็นใต้ออง อยู่ยังสำนักถ้ำอ้วยฮุนต้อง ณ ภูเขาจับเทาพอชวดงกลาวชางตนนน และทำการเบียดเบียนเจ้าบ้าเจ้าเขาภูมิเจ้าที่ในแถบถนนนเนือง ๆ ภูมิเจ้าที่เจ้าบ้าเจ้าเขาเหล่านน เกรงฤทธิอำนาจองไอ้หยกต้องนิ่ง

เห้งเจีย สู้เห้งเจียไม่ได้ แล้วยี่หนึงจินกุน (พระสมุทร) ซึ่งตามตำนานจีนว่าเป็นหลานเจ็กเชียงฮ่องเต้ด้วย มีฤทธาศักดานุภาพมาก ได้มาช่วยรบกับเห้งเจีย จับเห้งเจียได้ มอบให้พรหมไท้เสียงเล่ากุน ไท้เสียงเล่ากุนใส่ในเบ้าไฟโบยก่วยจะเผาให้ตาย แลเผาอยู่เจ็ดวัน ไท้เสียงเล่ากุนคิดว่าคงตายแล้วจึงเปิดเบ้า เห้งเจียไม่ตายก็กะโดดขึ้นยืนบนปากเบ้าเผ่นเข้าทำร้ายไท้เสียงเล่ากุน เบ้าจึงหกและถ่านไฟหล่นลงไปในมนุษยโลกสองสามก้อน เลยเกิดเป็นภูเขาไฟขึ้น ดังมีความพิสดารอยู่ในเรื่องพัดปาเจียสีแผนกหนึ่งแล้ว.

และทนไป บางท้องไส้หยิกจับมนุษย์ไปกินเป็นภักษาหาร
ด้วย นับว่าอ้องไส้หยิ่ทำการขัดต่อทางธรรม และเป็น
ปฏิปักข์ต่อสันติของโลกอย่างร้ายแรง ผู้ที่ได้รับความ
เบียดเบียนก็ต่างตั้งหน้าคอยจนกว่าจะถึงยุคกาลที่ธรรม
จะได้มาปราบอธรรมต่อไป

ในครั้งนั้น พระเซ็กเกียมองนี่ฮุดโจ้ผู้ทรงเป็นต้นกำ-
เนิดของพุทธศาสนา ได้ทรงมุ่งแต่จะทำการรื้อสัตว์ขน
สัตว์ให้ข้ามพ้นห้วงแห่งสังสารวัฏ และทรงเห็นด้วย
วิจารณญาณว่าประเทศจีนเป็นประเทศใหญ่ มีผู้คนพล-
เมืองล้นหลาม สมควรจะเผยแผ่พระพุทธศาสนาให้แพร่
หลายทั่วไปในประเทศนั้น เพื่อให้พลเมืองอันมีจำนวน
นับด้วยล้านได้มีโอกาสรู้จักปฏิบัติตนให้อยู่ในทางอันเป็น
สัมมาทิฏฐิ ถ้าแม้จะปล่อยให้มนุษย์อันมีจำนวนมากมาย
มีความว้าเหว่ปราศจากหลักธรรมใดที่จะเป็นเครื่องยึด
เหนี่ยวกายและใจแล้ว ก็อาจตกอยู่ในฐานะอันเป็นมิจฉา-
ทิฏฐิได้ ฉะนั้นสันติสุขของโลกก็จะทรุดโทรมลงแทนที่จะ
เพิ่มพูนขึ้น

โดยเหตุดังได้บรรยายมาแล้ว พระเซ็กเกียมองน-
ฮุดโจ๊จึงประชุมบรรดามหาเถรานุเถรทั้งหลายพร้อมกัน
ปรึกษาและลงมติให้พระโพธิสัตว์กิมเสียนจุติลงไปเกิดใน
ประเทศจีนเป็นพระถังซัมจั๋ง แล้วอาสาพระเจ้าแผ่นดินจีน
ไปอาราธนาพระไตรปิฎก ณ ประเทศไซทิ (อินเดีย) มา
สั่งสอนชาวจีนสืบไป อันจะได้เป็นการอบรมบารมีของ
พระโพธิสัตว์กิมเสียนให้แก่กล้ายิ่งขึ้น เสร็จแล้วจึงให้ขึ้น
มาเป็นพระโพธิสัตว์อยู่บนสวรรค์ตามเดิม ให้พระมอค-
คิมฉัน (พระโมคคัลลาน) ไปจัดการดำเนินกุศโลบาย
อย่างใดอย่างหนึ่ง ให้พระจักรพรรดิแห่งประเทศจีนทรง
ทราบว่าคัมภีร์พระไตรปิฎกของพระเซ็กเกียมองนฮุดโจ๊
นั้นมีอยู่ ณ ประเทศไซทิ และให้พระโคสันฮุด คือ พระ-
กวนอิม เป็นผู้จัดหาพาหนะและสานุศิษย์ที่ประกอบด้วย
ฤทธิเดชให้เป็นสานุศิษย์ติดตามพระโพธิสัตว์กิมเสียน เพื่อ
ได้ช่วยป้องกันและปราบปรามพวกยักษ์มารร้ายระหว่าง
ทางไปไซทิ เมื่อได้จุติเป็นพระถังซัมจั๋งและอาสาพระเจ้า
แผ่นดินจีนไปอาราธนาพระไตรปิฎก ณ ไซทินั้น พระสาวก

ทั้งสามก็ถวายคำนับลาไปจัดการและปฏิบัติตามพุทธบัญ-
ชา กล่าวคือพระโพธิสัตว์กิมเสียนจุติไปเกิดในประเทศจิน
เป็นพระถังซัมจั๋ง พระมอคคิมลันได้ปาฏิหาริย์ไปประเทศ
จีน กระจายข่าวให้ทรงทราบไปถึงพระเจ้าแผ่นดินจีนว่า
พระพุทธศาสนาได้เกิดขึ้นในประเทศไซทิ์ พระเซ็กเกีย-
มองนี่ฮุดโจ๊ทรงเป็นต้นกำเนิดและมีคัมภีร์พระไตรปิฎกอัน
เป็นหลักการศาสนาพร้อมเพรียง ส่วนพระกวนอิมก็ได้
เสาะแสวงหาผู้ที่จะป้องกันและให้เป็นสานุศิษย์ปฏิบัติ
พระถังซัมจั๋ง ในการไปอาราธนาพระไตรปิฎก ณ ประ-
เทศไซทิ์ ได้พร้อมเพรียง คือ เห้งเจียเป็นสานุศิษย์ใหญ่
โป๊ยก่าย ซัวเจ๋ง เป็นสานุศิษย์ถัดลงมาตามลำดับ และ
ได้บุตรพญาเล้งอ๋อง คือ พญานาค จำแลงเป็นม้ามังกร
กระทำหน้าที่พาหนะสำหรับพระถังซัมจั๋งขี่เดินทาง เรื่อง
ราวตอนที่ว่าด้วยกำเนิดของพระถังซัมจั๋งกับสานุศิษย์และ
ม้ามังกรนี้ มีความพิสดารอยู่ในเรื่องไซอิ๋วแล้ว

ฝ่ายทางประเทศจีนในยุคนี้เป็นสมัยที่กษัตริย์แห่ง
ราชวงศ์ถังทรงปกครองประเทศ คือ พระเจ้าถังไทจง-

ฮ่องเต้ (หลีสีบิน) ซึ่งเป็นกษัตริย์องค์ที่ ๒ นับแต่พระเจ้าถังเกาโจ๊ฮ่องเต้ (หลีเอียน) ซึ่งเป็นพระชนกนาถและปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์น

พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ทรงเลื่อมใสในพระพุทธศาสนายิ่งนัก และทรงใคร่จะให้หลักการพระพุทธศาสนามั่นคง และมีพระดำรัสสำหรับให้ประชาชนของพระองค์ซึ่งเป็นพุทธศาสนิก ได้สังวัฏยายเล่าเรียนเป็นหลักฐาน และทรงทราบว่าพระพุทธศาสนาและตำราพระไตรปิฎกมีบริบูรณ์และร่ำเรื่องอยู่ณประเทศไซท์ โดยพระเซ็กเกียมองฮุดโจ๊ทรงเป็นประมุข จึงจัดให้พระถังซัมจังซึ่งสำหรับประเทศจีนนับว่าเป็นผู้มีภูมิรู้ในทางพุทธศาสนายอดเยี่ยม ไปอาราธนาพระไตรปิฎกมาไว้เป็นแบบฉบับสำหรับประเทศสืบไป

ฝ่ายพระถังซัมจังได้ออกเดินทางจากประเทศจีนมุ่งไปทางประจิมทิศตัดตรงไปไซท์ และได้พบกับเห้งเจียโป๊ยก่าย ซัวเจ๋ง และม้ามังกร ซึ่งพระกวนอิมได้จัดนัดแนะไว้นั้นตามลำดับ

การเดินทางของศิษย์อาจารย์นั้น ต้องทนลำบาก
ตรากตรำด้วยดินฟ้าอากาศ และต้องฝ่าอันตรายต่อสู้กับ
ภูตผีศาจและมารร้ายตลอดทาง และการต่อสู้ซึ่งจะยกขึ้น
มากล่าวในที่นี้โดยเฉพาะ เพื่อแสดงให้เห็นคุณอำนาจ
ของพุทธานุภาพก็คือ วันหนึ่งพระถังซัมจั๋งกับศิษย์ทั้งสาม
ได้เดินทางผ่านเข้ามาในเขตภูเขาจับเท้าพ้อซัว ซึ่งอั๋งไฮ้หย่
อาศัยอยู่ ขณะนั้นเห้งเจียรู้สึกหัวใจเต้นผิดปกติก็ทราบว่า
จะมีอันตราย จึงบอกกับโป๊ยก่ายกับซัวเจ๋งให้ทราบและ
ให้คอยระวังพระถังซัมจั๋ง

ฝ่ายอั๋งไฮ้หย่ได้ทราบกิตติศัพท์ว่า พระถังซัมจั๋งกำลัง
เดินทางไปไซที่จะผ่านเขตแดนของตน และเคยได้ยินได้
ฟังประวัติการเล่าสืบกันมาว่า พระถังซัมจั๋งเป็นพระโพธิ-
สัตว์ อบรมบารมีมาหลายชาติเป็นผู้บริสุทธิ์ ถ้าใครได้
รับประทานเนื้อพระถังซัมจั๋งก็จะมีอายุยืนปราศจากพยาธิ
มรณะ จึงไปคอยดักอยู่ในทางที่พระถังซัมจั๋งจะผ่านไป
โดยแปลงกายเป็นเด็กเล็กถูกแขวนอยู่บนต้นไม้ พอพระ-
ถังซัมจั๋งมาถึงก็แกล้งทำอุบายร้องให้ครวญคราง ขอให้

พระถังซัมจังช่วย ชีแจงว่าตนมากับบิดามารดาซึ่งเป็น
พ่อค้า ถูกพวกโจรแย่งชิงจับบิดามารดาคนใช้ไปหมด
และจับตนผูกแขวนไว้บนต้นไม้ พระถังซัมจังมีความ
สงสารเด็กนั้นเป็นกำลัง จึงสั่งเห้งเจียศิษย์ใหญ่ให้ช่วย
แก้ลงมาจากต้นไม้ แต่เห้งเจียเป็นผู้วิเศษสำเร็จทาง
วิทยาคม ย่อมทราบเล่ห์เหลี่ยมของปีศาจได้ดี จึงตวาด
ว่าอ้ายปีศาจเด็กน้อยจะมาตบตาเราหรือ แล้วก็โถมเข้าตี
ด้วยไม้กระบองเหล็กคู่มือ ฝ่ายไอ้หยิรบกลายเป็นรูปเดิม
ยกทวนขึ้นรับกระบองของเห้งเจียทันที แลวเข้าต่อสู้กัน
อย่างทรหดอดทนได้ประมาณร้อยเพลง ฝ่ายไอ้หยิเห็นจะ
เอาชัยชนะเห้งเจียไม่ได้ ก็ร่ายคาถาเอามือทุบหน้าผาก
ของตนสองสามที ก็เกิดเป็นไฟกรดพุ่งออกทางจมูกลูก
ลามเต็มไปทั้งบริเวณไม่เห็นอะไรหมด แล้วตรงเข้าอุ้ม
พระถังซัมจังพาหนีเข้าไปในถ้ำของตนทันที ฝ่ายเห้งเจีย
รู้ทันความคิดของปีศาจว่าจะหวนมาจับอาจารย์ของตนไป
แต่ก็ไม่มีอาคมอย่างใดจะทำให้ไฟกรดนั้นดับได้ เพราะเป็น
ไฟที่เกิดแต่ไฟสวรรค์มีอำนาจร้ายแรงมาก แต่หากว่าไฟ

นจะร้ายแรงและเห้งเจียไม่สามารถจะดับได้ก็ดี ก็หาอาจ
ทำร้ายเห้งเจียได้ไม่ เห้งเจียจึงผ่าเข้าไปในเปลวไฟกรด
น เที่ยวหาอาจารย์ของตน และตามตัวอ้ายไอ้หย่า แต่ไม่พบ
เพราะอ้ายไอ้หย่าหนีเข้าไปในถ้ำแล้ว เมื่ออ้ายไอ้หย่าหนีเข้าใน
ถ้ำเรียบร้อยแล้วไฟกรดก็หายไป โป๊ยก่ายกับซัวเจ๋งไม่
เห็นพระถังซัมจั๋งก็ตกใจ พอแลเห็นเห้งเจียก็ถามว่าท่าน
เห็นพระอาจารย์หรือไม่ เห้งเจียตอบว่าบีศาจจับไปแล้ว
ติดตามไม่ทัน ทั้งสองก็ตกใจ และปรึกษากันว่า จะทำ
อย่างไรจึงจะได้พระอาจารย์คืนมา เห้งเจียว่าบีศาจมีวิชา
ใช้ไฟร้ายแรงมาก แต่ไฟนี้จะร้ายแรงเพียงไรเราหากลัว
ไม่ แต่ทนควันไม่ไหว เพราะควันทำให้แสบตาลิ้มไม่ขึ้น
ในที่สุดเห้งเจียคิดขึ้นได้ว่า ถ้าให้พญาเล่งอองนำน้ำใน
มหาสมุทรมาดับไฟกรดของอ้ายไอ้หย่าคงสำเร็จ จึงไป
เชิญพญาเล่งอองมาคอยทำการตามที่ดำริไว้ แล้วไปท้า
อ้ายไอ้หย่าให้ออกมารบ อ้ายไอ้หย่าออกมารบและพ่นไฟกรด
ออกมาทำร้ายตามเคย พญาเล่งอองก็พ่นน้ำลงมาเป็น
ห่าฝน แต่ไฟนั้นหาดับไม่กลับลุกรุ่งโรจน์ขึ้นอีก เห้งเจีย

เห็นไม่สมประสงค์ก็ต้องล่าถอย และขอบใจพญาเล่งอ๋อง
ที่มาช่วยเหลือแล้วบอกให้กลับได้ เห้งเจีย โป๊ยก่าย
ซัวเจ๋งหมดปัญญาไม่มีทางจะปราบปรามบีศาจได้ ต่างก็
เป็นทุกข์และดำริจะหาผู้มาช่วยโดยเร็ว เกรงว่าช้าไป
บีศาจจะทำอันตรายแก่อาจารย์ของตนเสีย (ทั้งนี้คำใน
พังเพยว่า เห้งเจียนพ้าแต่ะดินอบรมด้วยธาตุทั้งสี่เป็นกำ-
หนดหลายพันปี มีกำเนิดเป็นกายสิทธิเกิดจากแก้วศิลา
มิได้มีบิดามารดาดุจสัตว์มนุษย์ทั่วไป เป็นผู้วิเศษสำเร็จ
ทางวิทยาคม สามารถเปลี่ยนแปลงจำแลงกายได้ถึง
เจ็ดสิบสองอย่าง มีกำลังหกคะเมนตีลังกาทีเดียวก็อาจไป
ถึงขอบจักรวาลได้ มีฤทธิเดชเป็นที่เกรงขามทั่วไปทั้งใน
เทวโลก ยมโลก และเมืองพญานาคอันตั้งอยู่ใต้บาดาล
ส่วนโป๊ยก่าย ซัวเจ๋ง เล่า ก็ล้วนเป็นเทพบุตรจุติลงมา
เกิดมีฤทธิเดช มากมาย โดยพ้าดินแต่งตั้งมาสำหรับ
ประกอบบารมีพระโพธิสัตว์ในการกระทำหน้าที่เผยแผ่
พุทธศาสนาอันเป็นธรรมวิเศษ ซึ่งจะได้ช่วยสงเคราะห์สัตว์
ให้พ้นห้วงแห่งสงสาร อันข้องอยู่ด้วยการเกิด แก่ เจ็บ ตาย

เป็นการสำคัญมาก แต่กระนั้นก็ยังมิอาจจะปราบอั้งไฮ้หยี่ได้ และอั้งไฮ้หยี่นกเป็นผู้สำเร็จในทางวิทยาคมผู้หนึ่ง มีฤทธิเดชมาก ยากที่จะหาอำนาจใด ๆ มากำจัดได้โดยง่าย นอกจาก จะอาศัยพุทธานุภาพ ปราบปรามทำนองเดียวกับเห้งเจียเหมือนกัน และอั้งไฮ้หยี่นต่อไปเมื่อได้ถูกปราบปรามทรมานโดยพระถวนอิมจนรู้สึกดีและชั่วแล้ว ก็จะได้เป็นผู้สำเร็จรักษาศีลอยู่กับพระถวนอิม ณ สำนักน่าไฮ้ และช่วยปราบปรามทำประโยชน์ให้แก่โลกต่อไป แท้จริงอั้งไฮ้หยี่นกเป็นผู้ที่พาดินตบแต่งมาเพื่อทำประโยชน์ให้แก่โลก แต่ให้ไปถือกำเนิดทางฝ่ายต่ำ คือ ฝ่ายอธรรมก่อน เพื่อให้ความต่างกันในระหว่างธรรมและอธรรม แจ่มแจ้งยิ่งขึ้น) ในขณะที่เห้งเจีย โป๊ยก่าย ซัวเจ๋ง กำลังปรึกษาหาผู้ที่จะมาช่วยเหลืออยู่นั้น เห้งเจียกล่าวว่าผู้ที่จะปราบอั้งไฮ้หยี่ได้จะต้องมีฤทธิกว่าเราหลายเท่า แต่ก็ไม่ทราบจะไปหาใครที่ไหน ซัวเจ๋งกล่าวขึ้นว่าในการไปอาราธนาพระไตรปิฎก ณ ไซทีนั้น พระน่าไฮ้กวนอิมได้สั่งไว้ว่าติดขัดอะไรให้ไปหาท่าน ครั้งนับว่าได้ประสพอุปสรรคร้าย

แรงสมควรจะไปขอความช่วยเหลือ เห็งเจียไต้พังกนก
ขนมาได้ จึงรีบเหาะไปยังน่ำไฮ้มหาสมทรภาคใต้ เล่า
ความที่เป็นมาถวายพระกวนอิมโดยตลอด พระกวนอิม
ได้ทราบเหตุการณ์ล่วงหน้าและเตรียมการแล้ว จึงเหาะ
มายังภูเขาจับเท้าพ้อชัว ให้เห็งเจียท้าองไฮ้หยออกมารบ
และล่อมาที่พระกวนอิมประทับอยู่บนแท่นกลีบบัว องไฮ้-
หยเห็นพระกวนอิมก็ไม่กลัวตรงเข้าเอาทวนแทง พระ-
กวนอิม ก็บันดาล เป็น แสงทอง เหาะขึ้นไปอย่ กลางอากาศ
องไฮ้หยเข้าใจว่า พระกวนอิมสู้ตัวไม่ได้ ก็ตรงขึ้นไปนั่งบน
แท่นกลีบบัวแทน พระกวนอิมจึงเอากิ่งสนชลงมา กลบ
บัวเหล่านั้นกลายเป็นมดคมเป็นเงา เมื่อชลงมาอีกที
มดเหล่านั้นแทงตามแข้งขาองไฮ้หยเจ็บปวดสาหัส อง-
ไฮ้หยจะลุกขึ้นแต่รู้สึกว่าตนติดอยู่กับแท่นมดแน่น จึงโยน
ทวนทิ้งเสียเอามือถอนมดเหล่านั้น แต่ถอดไม่ออกและ
กลับรู้สึกว่า มดเหล่านั้นรัดตนแน่นยิ่งขึ้น และยิ่งดิ้นรนมีดก็
ยิ่งแทงหนักขึ้น องไฮ้หยรู้สึกหมดฤทธิ์ร้องขอชีวิตและ
จะขอปฏิบัติตามทางธรรมต่อไป พระกวนอิมเห็นปีศาจ

ร้องขอชีวิตและยอมปฏิบัติตามธรรม ก็เอามีดโกนออก
จากมือเสือโกนผมให้ และให้รับศีล และตั้งชื่อให้ใหม่ ว่า
เสียงไณท่องจือ แล้วก็บันดาลให้มีดหลุดออก องไอ้หยี
กลุกขึ้นมาได้ แต่ใจยังไม่หมดบาป เมื่อเห็นร่างกายต้อง
มีดเป็นบาดแผลทั่วไปก็นึกโกรธ ฉวยทวนขึ้นจะทำร้าย
พระกวนอิม เห้งเจียโกรธยกกระบองขึ้นจะตองไอ้หยี
แต่พระกวนอิมห้ามไว้และว่าจะบังคับเอง แล้วก็ล้วงมงคล
ออกจากมือเสือวงหนึ่ง แล้วบอกกับเห้งเจียว่าพระเซ็ก-
เกียมองนี้พุทธเจ้าได้ ให้มงคลไว้สำหรับ ปราบปราม คน
ที่ดุร้ายเช่นที่ได้ สวมศีรษะเจ้าไว้แล้ว วงหนึ่ง เรียกว่า
มงคลแก้ว ยังเหลือวงนอกวงหนึ่ง เรียกว่า มงคลทอง
จะต้องใส่ให้คนนี้ เพราะมีฤทธิเดชเชี่ยวชาญมาก ว่า
แล้วก็โยนมงคลลงไปที่องไอ้หยี มงคลก็กลายออกเป็น
ห้าวง สวมคอวงหนึ่งสวมมือและเท้าข้างละวง แล้ว
พระกวนอิมก็ร่ายพระคาถา มงคลก็รัดเจ็บปวดเหลือจะ
ทนทาน องไอ้หยกลมลง พอพระกวนอิมหยุดร่ายพระ-
คาถา องไอ้หยก็หายเจ็บมองเห็นคอ ขอมือ ขอเท้ามห่วง

ทองคำสวมอยู่และรังรัดเจ็บปวด จะพยายามถอนๆ เท่าไรก็มิออก จึงยังบันดาลโทสะฉวยทวนจะเข้าไล่ทิ่มแทงพระกวนอิมและเห้งเจีย พระกวนอิมก็เอากิ่งสนชี้ลงไปแล้วบอกว่าประณมมือ ทันใดนั้นทวนก็หลุดจากมือองไอ้หยี มือก็ประณมเข้าหว่างอกเลยเบิดไม่ออก ขณะนั้องไอ้หยีก็พลันรู้สึกว่าอำนาจบารมีของพระโพธิสัตว์ใหญ่หลวงไม่มีอำนาจใดๆ จะต้านทานได้ ก็รู้สึกนับถือกลัวเกรงจึงผงกศีรษะแสดงความเคารพสามครั้ง พระโพธิสัตว์กวนอิมเห็นบีศาจยอมโดยดุษณีภาพ และการเรียบร้อยแล้ว ก็สั่งให้นำพระถังซัมจั๋งออกมาจากถ้ำเดินทางตรงไปไซทพร้อมด้วยบรรดาสานุศิษย์ต่อไป และให้ทำลายถ้ำนั้นเสีย แล้วก็พาเสียงไฉท่องจอศิษย์ใหม่ไปยังสำนักน่ำไฮ้ ศึกษาในทางธรรมจนสำเร็จเป็นผู้วิเศษอยู่ในพุทธบริษัทสืบมา และได้ช่วยปราบผู้ที่ประพฤติผ่าผืนผ้าดินด้วย คือในระหว่างที่พระเจ้าถังไทจงย่องเต้ทรงจัดในทางการศาสนา โดยให้พระถังซัมจั๋งไปค้นหาพระไตรปิฎกณ ประเทศไซทนั้น ในทางการเมืองพระองค์ก็ต้องทรงทำ

สงครามกับประเทศราชใกล้เคียงด้วย โดยประเทศไซฮวน (ชิเบ็ต) คิดกบฏจะยกกองทัพเข้ามาตีเมืองเชียงอานอันเป็นพระนครหลวงในยุคนั้น พระองค์จึงทรงให้นางฮวนลิฮวย ภรรยาเลี่ยงเหลียวอ่อง (สิเตงซัน) กรีฑาทัพไปปราบปราม เมื่อกองทัพนางฮวนลิฮวยได้ตีด่านรายทางในเขตไซฮวนตลอดไปจนถึงด่านตังเบกวนนั้น มีบุตรสาวพญานาคทงห้า เรียกว่า เหงาเหลงกงจู ซึ่งเป็นอาจารย์ของฮวยชกหนาย นายด่าน ได้มาช่วย นายด่าน และตั้งค่ายกลเหงาเหลงตนมีฤทธิเดชมาก เพราะประกอบด้วยพิษนาค ไม่มีใครสามารถทำลายได้ นางฮวนลิฮวยต้องให้ ชินห่าน นายทหารเอก เหาะไปยังสำนักน่าไฮ้ ขอให้พระกวนอิม อนุญาตให้เสี่ยงไฉท่องจือ ไปช่วยทำลายค่ายเหงาเหลงตนและปราบปรามนางพญานาคทงห้าเสีย นางฮวนลิฮวยจึงตีเมืองไซฮวนได้สมประสงค์

ตามอทาหรณ์แห่งประวัติของเสี่ยงไฉท่องจือที่เล่ามาแล้วนั้น จะเห็นได้ว่าบรรดาบัณฑิตจนทุกต่างข้างต้นมีเหตุผลที่จะเชื่อได้ว่าพุทธานุภาพนั้นมีทั้งพระเดชและพระคุณ.

พัดปาเจียลี

เบดเตลดพงศาวดารจน

ตามเรื่องศิษย์พระกวนอิม ดำเนินความแต่พระ-
เซ็กเกียมองนี่ฮุดโจ๊ ประมุขแห่งพุทธบริษัท ได้ประชุม
บรรดามหาเถรานุเถร พร้อมกันลงมติให้พระโพธิสัตว์กิม-
เสียนจีลงไปเกิดเป็น พระถังซัมจั๋ง ในประเทศจีน ในยุค
ซึ่งพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ (หลี่ซีบิน) กษัตริย์ในรัชกาล
ที่สองแห่งราชวงศ์ถังทรงปกครองประเทศ และให้พระ-
ถังซัมจั๋งอาสาพระเจ้าแผ่นดินถังไปอาราธนาพระไตรปิฎก
ณ ประเทศไซทีมาสั่งสอนประชาชนชาวจีนอันเป็นพระราช
ประสงค์ของพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ ผู้ทรงศรัทธาเลื่อมใส
ในพระบวรพุทธศาสนา ทั้งเป็นการเผยแผ่พุทธจักรด้วย
โดยมีเห้งเจีย โป๊ยก่าย ซัวเจ๋ง เป็นสานุศิษย์ป้องกัน
ภยันตราย และมีม้ามังกรเป็นพาหนะเดินทางไปไซที ตาม
ทางที่ไปได้ต่อสู้ปราบปรามปีศาจมารร้ายต่าง ๆ และที่

จะกล่อมเกลานิสัยให้กลับใจเข้าสู่ทางอันเป็นสัมมาปฏิบัติ ได้ ก็ช่วยเหลือให้เป็นผลสำเร็จไป โดยอาศัยพุทธานุภาพเป็นเครื่องคุ้มครอง ดังเช่นอังไอ้หยีซึ่งปรากฏในเรื่องศิษย์พระถวนอิมแล้วนน เรื่องพัดปาเจียส์นกมีความสืบเนื่องติดต่อกันมาดังพิสดารต่อไปนี้

จำเดิมแต่เห็งเจียศิษย์ใหญ่ของพระถังซัมจั๋งได้อาราธนาพระถวนอิมมาทรมานอังไอ้หยีบุตรงูม่อองและนางล่อซัว ซึ่งจะทำร้ายพระถังซัมจั๋ง จนกระทั่งอังไอ้หยีรู้สึกบาปบุญคุณโทษและยอมตนเป็นศิษย์พระถวนอิมตามไปอยู่ยังสำนักน้ำไอ้แล้วนน พระถังซัมจั๋งกับสานุศิษย์ทั้งสามก็เดินทางมุ่งตรงประจิมทิศต่อไป เวลานั้นเป็นเวลาระหว่างวสันตฤดูแต่ทั้งศิษย์และอาจารย์พากันบ่นว่าร้อนผิดปกติ ทั้งนี้เนื่องด้วยได้พากันล่วงเข้าสู่แดนภูเขาอ้วยเอยมซัวแล้ว ภูเขาอ้วยเอยมซัวนเป็นภูเขาไฟมีขนาดสูงใหญ่เหลือประมาณ ตั้งอยู่ในทางที่จะไปไซที่ การเดินทางไปไซที่จะต้องข้ามภูเขาน ทางอื่นหามิได้ แต่ภูเขานมีแสงเพลิงอันร้อนแรงพลุ่งขึ้นทุกขณะดูจปล่องไฟอัน

มหิมาตลอดวันตลอดเวลามิหยุดหย่อน ผู้ใดที่บังอาจเข้าไปใกล้ ถึงแม้ร่างกายจะทำด้วยเหล็กหรือทองแดงก็จะละลายสูญหายไปในพริบตาเดียว ส่วนความร้อนของไฟในภูเขานี้ได้แผ่ไปไกลถึงแปดร้อยโยชน์โดยรอบ และภูมิประเทศภายในเขตแห่งรัศมีแปดร้อยโยชน์นี้ มฤดูร้อนทั้งสิบสองเดือนไม่มีฤดูอื่นผลัดเปลี่ยนเลย เพราะฉะนั้นเมื่อพระถังซัมจังกับศิษย์ย่างเข้ามาในแดนแห่งภูเขานี้ จึงรู้สึกร้อนผิดปกติ ทั้ง ๆ ที่ระหว่างนั้นเป็นกาลเวลาแห่งวสันตฤดู และเมื่อยิ่งเดินลึกเข้ามาในเขตมากเข้ายิ่งร้อนจัดขึ้น จนเหงื่อไหลโทรมไปตามกัน เมื่อเดินต่อมาอีกหน่อยก็ถึงทุ่งกว้างแห่งหนึ่ง ในทุ่งกว้างนี้ไม่มีหญ้าและต้นไม้ใด ๆ ขึ้นเลย มีบ้านอยู่บ้านเดียวเท่านั้น บ้านนั้นหลังคามุงด้วยกระเบื้องสีแดง กำแพงบ้านก็ก่อด้วยอิฐสีแดง และบานประตูหน้าต่างก็ทาลวนด้วยสีแดงตลอดเห้งเจียจึงเดินไปที่ประตูบ้าน เห็นชายชราคนหนึ่งท่าทางเป็นคนใจบุญยืนอยู่ที่ประตูบ้าน จึงเข้าไปคำนับแจ้งเรื่องที่ตนกับพระถังซัมจง และศิษย์อื่น ๆ จะไปอาราธนาพระ-

ไตรปิฎก ณ ไชย์ มาถึงตำบลนรู สักอากาศร้อนผิดปกติ
ใคร่จะทราบเหตุผล ชายชรานนเป็นเจ้าของบ้านก็กล่าว
ข้างบนนี้ ทราบว่าพระถังซัมจังกับศิษย์เป็นชาวประเทศ
จีนแผ่นดินไต้ถัง จะไป อาราธนา พระไตรปิฎก ณ ไชย์
กยินดีและอนุโมทนาในการนี้ด้วย และอาราธนาพระถัง-
ซัมจังกับศิษย์เข้าไปพักในบ้าน ถวายอาหารบิณฑบาตร
ตามควร แล้วชี้แจงถึงเหตุที่อากาศในแถบนี้ร้อนผิดปกติ
ว่า ตำบลนี้อยู่ในแดนภูเขาไฟฮ้วยเอยมซัว จึงมีความ
ร้อนผิดปกติไม่มีฤดูและพฤกษาชาติใด ๆ งอกขึ้นเลย
เพราะแผ่นดินร้อนระอุอยู่เช่นนี้ตลอดกาล เศราะห์ที่ม
สตรีผู้หนึ่งชื่อนางล่อซัวเป็นภรรยาผู้ครองตำบลนี้ ถือศีลอยู่ณ
ถ้ำปอเจียวต้อง ภูเขาจุ้ยหุ้นซัว ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้
ไกลจากตำบลนี้ประมาณพันห้าร้อยโยชน์ มีพัดวิเศษอยู่
เล่มหนึ่งทำด้วยเหล็ก เมื่อคลี่ออกมีรูปเหมือนใบกล้วยมี
อิทธิฤทธิ์มาก มาช่วยพัดให้ไฟในภูเขานี้ดับไปชั่วคราว
และเกิดฝนโดยอำนาจของพัดนั้น เป็นโอกาสให้ชาวตำบล
นี้ได้ทำนาทำสวนหาอาหารไว้เลี้ยงชีพปีละครั้ง ชาวบ้าน

เหล่านเรียกนางนั่นว่า เทพธิดาพัดเหล็ก ส่วนสามีของ
นางไปอยู่กับภรรยาอีกคนหนึ่งที่ถ้ำม่อหุ้นต้อง ภูเขาเจ็ก-
ล่อยชัว การจะไปไซที่ต้องข้ามภูเขาไฟนั่น ทางอื่นหามิได้
แต่ถ้าที่ภูเขาฮ้วยเอยมชัวมีไฟอยู่ฉะนั้นแล้ว ก็ไม่เห็นว่าจะ
ข้ามไปได้อย่างไร เว้นไว้แต่จะได้พัดของเทพธิดาพัดเหล็ก
มาพัดให้ไฟดับสูญหายไป แต่การที่จะได้พัดนั่นมากเห็นว่า
ยากเต็มที เมื่อพระถังซัมจงได้พึ่งเรื่องภูเขาไฟฮ้วยเอยม-
ชัวตลอดแล้ว ก็รู้สึกท้อใจ เพราะแลไม่เห็นทางที่จะผ่าน
พ้นอุปสรรคนั่นไปได้อย่างไร ส่วนเห้งเจียเห็นอาจารย์ของ
ตนวิตก เช่นนั้น กราบรองว่าจะพยายามจนสุดกำลังความ
สามารถที่จะไปขอยืมพัดที่กล่าวแล้วจากนางล่อชัวมา
ปราบไฟร้ายนั่นให้เหือดหาย และพาอาจารย์ไปให้ถึงไซที่
จนได้ ว่าแล้วก็ลาอาจารย์และชายชราเจ้าของบ้านเหาะ
หายไปในอากาศในพริบตาเดียว ชายเจ้าของบ้านเห็น
เห้งเจียศิษย์พระถังซัมจงมีฤทธิเดชเช่นนั้นก็ดีใจ และพูด
กับพระถังซัมจงว่า เมื่อเห้งเจียมีอิทธิฤทธิเช่นนี้การคง
สำเร็จ ถ้าปราบไฟร้ายนั่นให้ดับสูญไปได้ก็จะเป็นกุศลหา

ที่เปรียบมิได้ โดยมนุษย์และสัตว์ทั่วไปในแถบนั้นจะได้พ้น
จาก ความร้อน อันผิดปกติ ที่ได้ ทรมานมา หลายชั่วอายุคน
แล้วนั้น แต่พระถังซัมจังมิได้ตอบประการใด โดยยังรู้สึก
หนักใจอยู่

การที่เห้งเจีย อาสาพระถังซัมจัง ไปขอยมพัดที่นาง
ล่อซัวน มิคำในพังเพียว่าเห้งเจียจะได้พัดมาสมประสงค์
แต่จะได้รับความลำบากมากแทบถึงชีวิต หากได้อาศัย
พุทธานุภาพคุ้มครองจึงทำการได้สำเร็จ ทงนเป็นเพราะ
เห้งเจียยังมีเวรติดตัวอยู่ ต้องทำการล้างเวรนั้นด้วยเลือด
เนื้อร่างกาย กล่าวคือเมื่อห้าร้อยปีมาแล้ว เห้งเจียได้
ขึ้นไปทำการจลาจลบนสวรรค์ เง็กเซียงฮ่องเต้มีเทว-
บัญชาให้ถักทะลุทองกับโสเภณีไทจือบุตร คุมพลเทพบุตร
ลงมาจับตัวเห้งเจีย สู้เห้งเจียไม่ได้ เมื่อยหนึงจนกุนมา
ช่วยจึงจับได้ มอบตัวให้ไท้เสียงเล่ากุน ๆ จึงจับเห้งเจียใส่
ลงในเบ้าโบยก่วยและสุมเพลิงเผาอยู่เจ็ดวัน ไท้เสียงเล่า-
กุนคิดว่าเห้งเจียคงไหม้เป็นจุลไปแล้ว จึงเปิดเบ้าขึนดู
เห้งเจีย ไม่ตาย พอเห็น ฝาเบ้า เผยอ ก็ดัน ฝาเบ้า ออก ทันที

และกะโดดขึ้นบนปากเบ้าแล้วเผ่นเข้าทำร้ายไก่เสียง-
เล่ากุน เบ้าหกและถ่านไฟหล่นลงไปยังเมืองมนุษย์สอง
สามก้อน เลยกลายเป็นภูเขาไฟอ้วยเอยมช้วน ส่วน
เห้งเจีย กำลังบันดาลโทสะก็เข้าทำร้ายบรรดาเทพดาเหล่า
นั้นกระจายไป แล้วเลยขึ้นไปบนพระทนั่งเทียนฉกเตีย
ไล่เง็กเซียงฮ่องเต้ให้ออกจากตำแหน่งโดยตนจะเป็นเง็ก-
เซียงฮ่องเต้แทนต่อไป เง็กเซียงฮ่องเต้จึงให้เทพบุตร
องค์หนึ่งไปอาราธนาพระเซ็กเกียมอองนฮุดโจขึ้นมาบน
สวรรค์โดยด่วน พระเซ็กเกียมองนฮุดโจเสด็จขึ้นมาถึง
เห็นเห้งเจียขึ้นนั่งอยู่บนพระทนั่งเทียนฉกเตีย ทรงพิจาร-
ณาดูด้วยฌานอันประเสริฐก็ทรงทราบได้ว่าเห้งเจียนจะ
เป็นผู้ทำประโยชน์ให้แก่โลกได้อย่างดี แต่เป็นผู้มทฏฐิ
มากต้องทรมานให้แสนสาหัสแล้วก็จะใช้การได้เรียบร้อย
ทรงรำพึงพลางเสด็จเข้าไปหาเห้งเจีย รับสั่งว่าเจ้าได้
อบรมความดีมาแล้วอย่างไรจึงบังอาจจะเข้ามารับตำแหน่ง
เง็กเซียงฮ่องเต้น เห้งเจียทูลตอบว่า การอบรมคุณ
ความดีอย่างไรนั้นข้าพเจ้าไม่เข้าใจ รู้สึกแต่ว่าการรับ

๗๒

ตำแหน่งใดในโลกนี้ ถ้าใครมีฤทธิ์ศักดานุภาพมากก็
สามารถถือเอาตำแหน่งนั้น ๆ ได้ และข้าพเจ้ากเชื่อว่า
เป็นผู้มีฤทธิ์ผู้หนึ่ง พระตถาคตทรงพระสรวลแล้วตรัสว่า
การที่เจ้าเชื่อตัวเจ้าว่าเป็นผู้มีฤทธินน เจ้ามีฤทธิ์เพียงใด
เจ้าจึงเชื่อเช่นนั้น เห็งเจยทูลตอบว่า ข้าพเจ้ามีความ
สามารถจำแลงแปลงกายได้ถึงเจ็ดสิบสองอย่าง ทั้งล่อง
หนหายตัวเหาะเหิรเดินอากาศดำดินดุยน้ำดุยไฟได้ทุกอย่าง
และอาจสามารถตลังกาทีเดียวไปถึงขอบจักรวาลได้
พระเชฏฐเกยมองนพุทธเจ้ารับสั่งว่า ฤทธิ์เดชของเจ้าเพียง
เท่าที่ว่านี้ยังไม่เพียงพอแก่ตำแหน่งเอกเชียงฮ่องเต้ ที่
เจ้าว่าตลังกาทีเดียวถึงขอบจักรวาลนั้นไม่น่าเชื่อ อย่าว่า
แต่จะตลังกาไปถึงขอบจักรวาลเลย เพียงแต่ผ้ามือของ
เรานี้จงตลังกาให้พ้นเสียก่อนเถิด รับสั่งพลางแบพระ-
หัตถ์ยื่นออกไปให้เห็งเจย ๆ มีพักต้องให้เตือนเป็นคำรบ
สอง กระโดดขึ้นเกาะบนพระหัตถ์ทางเบื้องพระองค์ทันใด
แล้วก็ตลังกาไปทันที ขณะนั้นเห็งเจยปลิวไปรวดเร็วยิ่ง
กว่าลมพัด และรู้สึกว่าตนได้ไปถึงขอบจักรวาลในชั่วพริบ

ตาเดียว แต่โดยพุทธาภินิหารย์ เมื่อเห็งเจียตังกาไป
ไกลเท่าใด พระหัตถของพระเซ็กเกียมองนพุทธเจ้าก็แผ่
ออกไปไกลเพียงนั้น ส่วนเห็งเจียหารู้สึกไม่ว่าตนยังคง
อยู่ในเขตพระหัตถของพระพุทธองค์นั่นเอง เมื่อรู้สึกตน
ว่ามาถึงขอบจักรวาลนั้น เห็นมตนจนทนขนเรียงกันหาต้น
จึงถ่ายบัสสาวะไว้ที่โคนต้นกลาง แล้วตลึงกากลับมาทูล
พระเซ็กเกียมองนพุทธเจ้าว่าได้ไปถึงขอบจักรวาล และ
ทูลประพฤติเหตุที่ได้เห็นและกระทำ พระพุทธองค์ทรง
พระสรวลรับสั่งว่า เจ้ากล่าวคำมสาวาท เจ้าไม่ได้ไปพ้น
ฝ่ามือของเราเลย ที่เจ้าว่าเห็นต้นจนทนหาตนนั้น คือนิ
มือเราต่างหาก และได้ถ่ายบัสสาวะไว้ที่โคนนิ้วกลางของ
เราด้วย มิเชื่อก็จงพิจารณาดูเถิด เห็งเจียประหลาดใจ
ที่พระพุทธองค์รับสั่งเช่นนั้น ครั้นพิจารณาดูที่โคนพระ-
มัชเฌมาก็ปรากฏว่ามีนาบัสสาวะยังอุ่นๆอยู่ยังประหลาด
ใจมากขึ้น และสงสัยไปต่างๆว่าพระเซ็กเกียมองนพุทธ-
เจ้าทรงทราบได้อย่างไร ในที่สุดเห็งเจียเข้าใจว่าท่านคงม
ผู้จับยามทำนายได้ว่าตนทำอะไร คิดจะแก้ไขในเรื่องนั้น

จึงทูลพระพุทธองค์ว่าขอทดลองดูให้แน่ใจอีกครั้ง ว่าแล้ว
ก็กระโดดขึ้นบนพระหัตถ์ของพระพุทธองค์ตั้งท่าจะตีลังกา
ไปอีก ทันใดนั้น พระพุทธองค์ก็ ตรัสพระหัตถ์สลัด ตัว
เห้งเจียปลิวไปตกลงในมนุษยโลก และบังเกิดเป็นภูเขาไฟ
ซ้อเง่าเฮ่งซัวครอบตัวเห้งเจียไว้แน่นหนา จะกระดุกกระ-
ดิกก็มิได้ตลอดร่างกายเหลือไว้แต่เพียงหน้าเท่านั้น และ
พระองค์ทรงสาปว่า ต่อไปอีกห้าร้อยปีเมื่อพระถังซัมจั๋ง
โพธิสัตว์รับอาสาพระเจ้าแผ่นดินจีนไปอาราธนาพระไตร-
ปิฎกยังประเทศไซที่ผ่านมาทางนี้ จึงให้เห้งเจียพ้นจาก
การทรมานนี้แล้วเป็นศิษย์พระถังซัมจั๋งเดินทางไปไซที
ต้องทำการต่อสู้ปีศาจมารร้ายป้องกันพระถังซัมจั๋งตลอด
ทางไปไซที อาราธนาพระไตรปิฎกมาถวายพระเจ้าถัง-
ไทจงฮ่องเต้เป็นผลสำเร็จได้ จึงจะพ้นเวรกรรมที่ได้มา
กระทำจลาจลบนสวรรค์แล้วและจึงสำเร็จมรรคผลต่อไป
ในเวลาที่พระพุทธองค์ทรงช่วางเห้งเจียลงมาจากสวรรค์
นเป็นรัชสมัยของราชวงศ์ฮั่นเป็นกษัตริย์ปกครองประเทศ
จีน และวงศ์กษัตริย์ในประเทศจีนได้เปลี่ยนไปหลายวงศ์

จนถึงราชวงศ์ถัง พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ซึ่งเป็นกษัตริย์
องค์ที่สองได้มีรับสั่งให้พระถังซัมจั๋งไปอาราธนาพระไตร-
ปิฎก ณ ไซท์ พระถังซัมจั๋งเดินทางมาพบเห็งเจียทภูเขาน
แกะยันต์ที่พระพุทธองค์ทรงปิดสาปไว้ออกจากศีรษะเห็ง-
เจีย ๆ จึง ออกจากภูเขาได้ นับ เวลาที่ เห็งเจีย ถูกภูเขา
ครอบอยู่นได้ประมาณห้าร้อยปี และเห็งเจียคิดถึงคุณ
ของพระถังซัมจั๋ง จึงยอมเป็นสานุศิษย์ ติดตามไปไซท์ด้วย
ช่วยป้องกันปราบปรามศัตรูตลอดทางมา จนตราบเท่า
ได้อาสาไปขอยืมพัดนางต่อซัวมาดับไฟที่ภูเขาฮั่วเอยมซัว
อันเกิดขึ้นด้วยผลแห่งการกระทำของเห็งเจียเอง ดังได้
กล่าวมาแล้วแต่ตนนน

ฝ่ายนางต่อซัวมารดาองไฮ้หย่ จำเดิมแต่ทราบว่า
เห็งเจีย อาราธนา พระกวนอิม มาจับบุตร ของตนไปไว้ ณ
สำนักน่าไฮ้ ก็เศร้าโศกเป็นอันมาก และดังใจจะแก้แค้น
เห็งเจียอยู่เสมอ ทั้งนี้เป็นด้วยน่าใจของนางยังตกอยู่ใน
สภาพอันเป็นมิจฉาทิฐิ เข้าใจว่าการที่บุตรของตนตก
ไปอยู่ในสำนักพระนั้นเป็นการทรมานร้ายกาจ ขณะนน

พอสาวใช้นำความมาแจ้งว่า เห้งเจียมาหาและคอยอยู่หน้า
ถ้ำ ก็พลันบันดาลโทสะอย่างแรงกล้าเมื่อได้ยินนามของ
เห้งเจียผู้ค่อรั จึงรีบแต่งตัวถือพัดวิเศษปาเจียออกมา
พอเห็นเห้งเจียก็ต่อว่าเรื่องบุตรของตนด้วยถ้อยคำอันเป็น
ผรุสวาท เห้งเจีย จะอธิบายชี้แจงให้เห็นคุณความดีที่
บุตรของนางได้ประสพด้วย ประการใด ๆ นางก็หาเชื่อฟัง
ไม่ ตรงเข้าต่อสู้กับเห้งเจียด้วยกำลังโทสะได้พักหนึ่งก็
อ่อนกำลัง เห็นว่าจะสู้เห้งเจียด้วยกำลังฝีมือไม่ได้จึงหยิบ
พัดวิเศษ ออก พัดไปที่ เห้งเจีย สองสามที ทันใดนั้นตัว
เห้งเจียก็ปลิวไปประดุจถูกลมกรดพัด จะทรงกำลังกาย
ต่อต้านเท่าใดก็ไม่สำเร็จและปลิวไปเช่นนี้ตลอดคืน ต่อ
รุ่งสว่างจึงตกลงบนยอดเขาแห่งหนึ่ง เห้งเจียรีบเกาะก้อน
ศิลาใหญ่ไว้และพิจารณาอยู่ครู่หนึ่งก็ทราบว่าเขานี้คือ
เขาพระสุเมรุ เห้งเจียตกใจว่าได้ถูกลมพัดมาไกลถึงเพียง
นี้ เห้งเจียเคยมาที่เขาพระสุเมรุอยู่ก่อนแล้ว และทราบ
ว่าพระโพธิสัตว์เล่งเกียดสำนักอยู่ณเขานี้ จึงไปหาเล่า
ประพฤติเหตุให้พระโพธิสัตว์ทราบ พระโพธิสัตว์เล่งเกียด

อธิบายว่า พัดนเรียกว่าพัดปาเจยส์ ทำด้วยเหล็ก เมื่อคลี่
ออกมีรูปเหมือนใบกล้วย เมื่อเริ่มสร้างพื้นประกอบ
อากาศธาตุบังเกิดมีพัดนี้ จึงใช้ดับไฟใด ๆ ที่ร้ายแรงได้
เมื่อพัดถูกมนุษย์คนใดจะปลิวไปถึงแปดหมื่นสี่พันโยชน์จึง
หยุด ส่วนท่าน ถูกพัดปลิวจาก ภูเขาจุยหุ้นซัว มาถึงทุ่น
หนทางเพียงห้าหมื่นโยชน์เท่านั้น ทั้งนี้เพราะท่านมีอานุภาพ
มากอาจเรียกเมฆหยุดได้ มิฉะนั้นจะปลิวไปไกลกว่านี้มาก
แล้ว พระโพธิสัตว์ให้ยาป้องกันลมร้าย แก่เห้งเจียเม็ดหนึ่ง
ยานี้เป็นของ พระยุลัยประทานไว้ เห้งเจีย ได้ยาแล้วจึง
เหาะมายังเขาจุยหุ้นซัวในชั่วเวลาประเดี๋ยวเดียว และท้า
นางล่อซัวให้ออกมารบกันอีก นางล่อซัวทราบว่าเห้งเจีย
กลับมาในเวลาอันเร็วเช่นนี้ ประหลาดใจ และชักครั่น
คร้ามฤทธิของเห้งเจีย เพราะตามธรรมดาเมื่อนางใช้พัด
นี้โบกลมไปถูกใครก็ปลิวไปถึงแปดหมื่นสี่พันโยชน์ ซึ่งจะ
กลับมาเร็วเช่นนี้ไม่ได้ นางแข็งใจออกไปต่อสู้กับเห้งเจีย
และใช้พัดโบกพัดไปที่เห้งเจียหลายหน แต่เห้งเจียคงยืน
อยู่เป็นปกติ หาปลิวไปเหมือนครั้งก่อนไม่ นางมีความ

ตกใจและรีบหนีเข้าถ้ำ ปิดประตูลงกลอนวางคนรักษาแข็ง
แรง เห็งเจียจำแลงเป็นแมลงหวี่เข้าไปในถ้ำลักพัดของ
นางล่อซัวได้กดใจ รีบไปที่เขาอ้วยเอยมซัวและกระพือพัด
ตรงไปที่ภูเขาไฟ ทันใดนั้นไฟกลับกำเริบลุกโชติช่วงไป
ทั่งเขา และลามไล่เผา เห็งเจีย ติด ๆ ไป หาก เห็งเจีย ม
ฤทธิเดชมากจึงรีบเหาะหนีพ้นไปอย่างหวุดหวิด ถ้าเป็น
คนอื่นก็คงเป็นเถ้าไปในชั่วนาทีเดียว เวลานั้นเห็งเจียรู้สึก
ตกใจ และประหลาดใจระคนกัน ที่พัดนี้ให้ผลตรงข้ามกับ
ความหวัง ขณะที่กำลังตรึกตรองอยู่นั้นได้ยินเสียงร้อง
เรียกว่า ท่านเห็งเจียไม่ต้องเป็นทุกข์ ข้าพเจ้าจะแนะทาง
ให้ได้พัดที่ท่านต้องการ เห็งเจีย เหลียวไปดูก็ทราบว่า
เจ้าเขาอ้วยเอยมซัว จึงบอกว่าพัดนี้ได้มาแล้ว แต่เมื่อ
พัดไปที่เขาอ้วยเอยมซัวไฟกลับลุกโชติช่วงยิ่งขึ้น อันเป็น
ผลตรงข้ามกับที่ต้องการ เจ้าเขาขอดพัดที่เห็งเจียได้มา
แล้วก็บอกว่าพัดนี้เป็นพัดปลอม ซึ่งนางล่อซัวสร้างขึ้นไว้
สำหรับลวงคนที่จะคิดลักพัดของนาง ท่านเห็งเจียต้องรีบ
ไปหาพู่ม่อออองจึงจะสำเร็จ เวลานั้นพู่ม่อออองกำลังอยู่กับ

นางเง็กม่นกงจู๊ภรรยาน้อยท่ถ้าม่อหุ้นต่อง ณ ภูเขาเจ็ก-
ลุ่ยซัวทางทิศอาคเนย์ ทางจากท่นประมาณสามพันโยชน์
เห้งเจียได้ฟังก็ชอบใจเจ้าเขาแล้วรีบเหาะไปยังเขาเจ็กลุ่ย-
ซัวทันท่ พอถึงก็เข้าไปหางูม่อองแจ้งความประสงค์ให้
ทราบ งูม่อองเห็นเห้งเจียก็โกรธว่าให้พระกวนอิมจับ
อ้งไอ้หยบุตรของตัวไปฆ่าเสีย เห้งเจียจะอธิบายเท่าใดๆ
ก็ไม่เชื่อ จงเกิดต่อสู้กันขนอย่างทรหด ยังมิทันแพ้ชนะ
กันก็มเสียงร้องว่า ท่านงูม่อออง นายข้าพเจ้าให้มาเชิญ
ท่านไปให้ทันเวลาเลี่ยงโต๊ะ งูม่อองได้ยินก็ขนมาได้
ว่าได้รับเชิญของเพื่อนไว้ว่าจะมาร่วมโต๊ะด้วยในการมงคล
ของเพื่อนนน จงเอาอาวุธของตนกดอาวุธของเห้งเจียไว้
บอกว่าขอพักรบเพื่อไปในการมงคลของเพื่อนก่อน แล้ว
จงจะมาต่อสู้กันให้ถึงแพ้ชนะ ว่าแล้วกรีบไปทันท เห้งเจีย
ใคร่จะทราบว่างูม่อองจะไปในงานมงคลอะไรที่ไหน ก็
กลายเป็นสายลมติดตามไปพร้อมกัน พอมาถึงหน้าเขา
แห่งหนึ่งงูม่อองก็หายเข้าไปในเขานั้น ผูกสัตว์กมเจ็งที่
ขมาไว้หน้าเขา เห้งเจียเห็นดังนนกคดอุบายขึ้นได้ คือ

จำแลงกายเป็นงูม่อองชสัตว์กมเจ็งเหาะขนบนอากาศมา
ถึงเขาจัยห้นชัวทนางล่อชัวอย่ และเข้าไปหานางล่อชัว
ล่อลวงเอาพัดปาเจ็ยส์มาได้ โดยนางหลงเชื่อว่าเป็นสามี
ของนาง ชณะนำพัดมานงูม่อองซึงกลับจากเลยงโต๊ะ
และทราบว่าสัตว์กมเจ็งหายไป ก็นกทราบได้ว่าเห้งเจ็ย
คงลักไปและปลอมไปล่อลวงเอาพัดทนางล่อชัว จึงเหาะ
ไปดัก ตามทาง ที่จะไป เขาฮ้วยเอยมชัว และ แปลงตัว เป็น
โป๊ยก่ายคอยอยู่ ประเดียวก็เห็นเห้งเจ็ยถือพัดปาเจ็ยส์มา
จึงเข้าไปรับรอง และว่า ท่านอาจารย์ให้ มาคอยช่วยเหลือ
เพราะเห็นหายไปนาน และขอดูพัด เห้งเจ็ยตายใจเล่า
เรื่องที่ได้กระทำมาแต่ต้นให้โป๊ยก่ายปลอมพังแล้วก็ส่งพัด
ให้ ทันใดนั้นงูม่อองก็กลายเป็นรูปเดิมจะนำพัดกลับไป
เห้งเจ็ยโกรธและเสียใจเหลือประมาณ จึงตรงเข้ารุกรบ
กับงูม่อองอย่างไม่คิดชีวิตหวังจะแย่งพัดคืนให้ได้ ชณะ
นั้นโป๊ยก่าย ซึงได้รับคำสั่งพระถังซัมจังให้ มาช่วยเห้งเจ็ย
กับเจ้าเขาก็มาถึง จึงช่วยกันล้อมรบงูม่อองๆ ก็กลาย
เป็นชาติเดิม คือ กระบือเผือกใหญ่ ปากพ่นไฟ เข้ารบ กับ

เห้งเจียเสียงหวั่นไหว ทันใดนั้นเจ้าเขากับบริวารพร้อม
ทั้งเจ้ากมเอยดท ลักเต็ง ลักกะ และหมู่เจ้าผู้รักษาธรรม
ทั้งหลายกพร้อมกนมาช่วยจบงูมอองๆ เหลอกาลงกชวด
ซ้ายขวาหนีไปเข้าถ้ำนางล่อซัวภรรยาหลวง แจ้งเรื่องให้
นางทราบแล้วส่งพัดคืนให้ ทันใดนั้นได้ยินเสียงประตูถ้ำ
ทำลายลงก็โกรธจะออกไปต่อสู้กับข้าศึก นางล่อซัวม
ความตกใจมากบอกให้สามีเอาพัดไปให้เห้งเจียเสีย เพื่อ
จะได้ไม่ต้องต่อสักนเป็นการลำบากต่อไป งูมออองไม่
ยอมจึงออกไปรบกับพวกเห้งเจีย เมื่อเห็นว่าสู้ไม่ได้ก็หนี
ไป แต่จะไปทางทิศไหนก็ไปพบแต่ทหารพระยุลัยมาดัก
อยู่ทุกทิศ และบอกว่าพระยุลัยเจ้ามีพุทธบัญชาให้มาคอย
จับ งูมออองไม่ทราบว่าจะหนีไปทางทิศไหนได้ก็เหาะขึน
บนอากาศ ทันใดนั้นก็พบถักทะลทอง และโลเฉียไทจือ
กับทหารเทพดาสะกัดไว้ และร้องว่าเง็กเซียงฮ่องเต้มี
เทวโองการให้เรามาคอยจับเจ้า งูมอองจึงกลายเป็น
กระบือเผือกใหญ่ตรงเข้าทำร้ายถักทะลทอง ๆ เอากระบี
พัน และเห้งเจียก็ตามมาทัน โลเฉียจึงร้องว่า ท่านเห้งเจีย

พระยุดัยเจ้า คือพระตถาคต ได้มีพุทธฎีกามาให้เง็กเซียง-
ฮ่องเต้ว่า พระถังซัมจั๋งมาพบอุปสรรคที่เขาฮ้วยเอยมซัว
เห้งเจียผู้เดียวจะจับงูม่อองไม่ได้ ให้บิดากับข้าพเจ้ามา
ช่วย เห้งเจียจึงบอกว่างูม่อองมฤทธิมากทำอย่างไรจึง
จะปราบได้ โถเฉียหัวเราะ และว่าท่านอย่าสงสัยเลย
ข้าพเจ้าจะจับบีศาจงูม่อองให้เดียวนี้ ว่าแล้วก็แปลงกาย
เป็นสามศีรษะหกมือ กระโดดขึ้นบนหลังงูม่ออง เอา
เกียมพันศีรษะงูม่อองขาดกระเด็นไป แต่กมศีรษะงอก
ออกมาแทนใหม่ ปากพ่นควันดำออกมาพลุ่ง ๆ ตาแดง
ดุจแสงอาทิตย์ โถเฉียก็พันขาดออกไปอีก และก็มีออก
มาแทนอีก โถเฉียพันถึงสิบศีรษะก็มีออกมาแทนทันทีทัง
สิบศีรษะ โถเฉียจึงเอาจักรอันเป็นเทพอาวุธออกแขวนไว้
ที่เขางูม่ออง ก็เกิดเป็นเพลิงไหม้เขางูม่ออง ๆ ร้อนดิน
รนใครจะแปลงกายหนีไป แต่ถักทะลทองเอาแว่นวิเศษ
คอยส่องไว้จะแปลงกายหนีไม่ได้ ก็สุดฤทธิร้องขอชีวิต
และจะยอมปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า โถเฉียจึง
บอกให้ส่งพัดมา งูม่อองบอกว่าอยู่ที่ภรรยา โถเฉียจึง
เอาเชือกวิเศษร้อยจมูกงูม่ออง จูงไปยังถ้ำปอเจียวต้อง

เห้งเจีย โป๊ยก่าย เจ๊กมกังทังส์ และฝูงเทพารักษ์เจ้าเขา
ก็ตามไป งม่ออ่องร้องบอกภรรยาให้นำพัดมาถ่ายชวด
นางล่อซัวได้ยินดังนนก็เปลองเครื่องแต่งตัวอันล้วนแล้ว
ไปด้วยเพชรนิลจินดาอ่อกหมด แต่งเป็นนางชี้นำพัดออก
มาให้และขอชวดตนกับส่วมไว้ เห้งเจียรับพัดแล้วก็พร้อม
กันทังถกทะลทอง โลเฉีย และเทพารักษ์ ลักเต้ง ลักกะ
เจ้าเขา ก็เหาะไปยังททพระถังซัมจังพักอยู่ แล้วพากันไป
ยังภเขาฮ้วยเอยมซัว เห้งเจียก็เอาพัดโบกไปทภเขาฮ้วย-
เอยมซัวไปสี่สิบเก้าครั้งตามทนางล่อซัวชี้แจง ไฟอันมี
กำลังร้อนไปไกลถึงแปดร้อยโยชน์ก็เหือดหายสิ้นเชื้อหมด
ความร้อนต่อไป ชาวแถบถิ่นเหล่านนก็ได้รับความสุข
พากันสรรเสริญพระถังซัมจังกับศิษย์ทั่วไป เทพดาเทพา-
รักษ์เจ้าเขา ต่างก็ชวนกันแสดงความยินดีต่อพระถังซัมจัง
และอวยพรให้ไปอาราธนาพระไตรปิฎกมาได้ดังประสงค์
แล้วก็ลากลับไปสู่วิมาน และที่อยู่แห่งตน โลเฉียนนจุง
งม่ออ่องไปทูลเจ๊กเซียงฮ่องเต้

ส่วนนางล่อซัวจึงอ้อนวอนเห้งเจียขอพัดคืน เพราะ
ถ้าปราศจากพัดนแล้วก็จะไม่สำเร็จมรรคผล ต่อนไปจะ

ประพฤติ ตน ตาม พระธรรม คำสั่งสอน ของ พระเซ็กเกีย-มองนี่พุทธเจ้า ถือศีลต่อไปจนกว่าจะสำเร็จในทางธรรม ไม่ประกอบการอันเป็นมิจฉาชีพอีก เห็งเจียเห็นนางล่อซัวสันพยศ และต่อไปนางจะได้เป็นผู้สำเร็จในทางธรรมผู้หนึ่ง ไม่ควรจะตัดหนทางเสีย ก็คืนพัดให้ นางล่อซัวก็รับพัดลาไป และ รักษาศีล เป็น นักบวช อย่าง เคร่งครัด ตลอดมา ส่วน พระถังซัมจั๋ง กับ สานุศิษย์ ทั้งสาม ก็ ข้าม ภูเขาฮ้วย-เอยมซัว เดินทางมุ่งตัดตรงไปทาง ประจิมทิศ ด้วยความยินดีพ้นอุปสรรคอันร้ายแรง และเรื่องพัดปาเจียสักยุดลงเพียงนี้

ตามนักปราชญ์จีนเรียบเรียงนิยาย อันเป็นส่วนหนึ่งแห่งประวัติศาสตร์ของจีน ตอนแผ่นดินใต้ถังนั้น ก็เพื่อเป็นอุทาหรณ์ให้เห็นว่า ธรรมย่อมปราบอธรรมด้วยธรรม กล่าวคือมิได้ปราบเพื่อความมัธยัสถ์ แต่ปราบเพื่อให้เห็นผิดและชอบ คุณและโทษ บุญและบาป เมื่อเห็นแล้วและกลับตัวได้ ก็คืนอิสรภาพให้เพื่อได้มีโอกาสกลับเป็นคนดีต่อไป แทนที่จะประหารให้สาบสูญเสีย เช่นนางล่อซัวในเรื่องข้างบนนี้.

ความพยาบาทของมังกรเขียว

เบ็ดเตล็ดพงศาวดารจีน

ในแผ่นดินซุยถัง คือ แผ่นดินซุย กับ แผ่นดินถัง ต่อเนื่องกันนั้น จำเดิมแต่เอียกวงเจ้าเมืองซุยได้ทำสงครามมีชัยชนะแก่พระเจ้าเกงต ซึ่งเป็นกษัตริย์องค์สุดท้ายแห่งราชวงศ์เหลียงแล้ว ก็ตั้งตนขึ้นเป็นกษัตริย์ทรงพระนามพระเจ้าซุยบุนตี ครองแผ่นดินซุย และทรงแต่งตั้งบรรดานายทหารที่มีความชอบในสงครามให้มีฐานันดรศักดิ์ทั่วกัน แล้วทรงตั้งหลี่เอียนซึ่งเป็นผู้มีความชอบมากในการตีเมืองเหลียงได้นั้น ให้เป็นที่ถังกง ไปเป็นเจ้าเมืองไทหงวน

ระหว่างนี้โหรได้พยากรณ์ถวายว่า แซ่หลี่จะมีบุญและแย่งราชสมบัติ พระเจ้าซุยบุนตีจึงรับสั่งให้จับบรรดาข้าราชการและราษฎรทั้งปวงที่เป็นแซ่หลี่ ประหารเสียสิ้น เว้นแต่หลี่เอียนหาได้ให้ประหารไม่ แต่กลับทรงตั้งให้เป็น

ตำแหน่งถังกง แลให้ไปเป็นเจ้าเมืองไทหงวน

พระเจ้าซุยบุนตครองราชสมบัติได้๑๘ปี พระ-
โอรสองค์ที่ ๒ คิดแย่งราชสมบัติ จึงต้องสุมผู้คนจับ
พระเชษฐาซึ่งดำรงตำแหน่งไทจื่อ ผู้สืบราชสมบัติต่อไป
นั้นประหารเสีย แลปลงพระชนม์ชีพพระเจ้าซุยบุนตอัน
เป็นพระราชบิดาด้วย แล้วเสด็จขึ้นเสวยราชสมบัติเป็น
สมมุติกษัตริย์ ทรงพระนามพระเจ้าซุยเอยงตแต่นนมา

ในรัชสมัยแห่งพระเจ้าซุยเอยงต บ้านเมืองแล
อาณาประชาราษฎรสมณชีพราหมณ์มิได้มีความปกติสุข
พากันเดือดร้อนทั่วไป เหตุด้วยพระเจ้าซุยเอยงตมิได้ทรง
ปกครองบ้านเมือง แลบริหารราชกิจน้อยใหญ่ให้ถูกต้อง
ตามโบราณราชประเพณี ทรงแต่จะแสวงหาความสุข
ส่วนพระองค์ โดยให้สร้างตำหนักน้อยใหญ่หลายตำหนัก
ต้องเกณฑ์ราษฎรมาทำการก่อสร้าง ป่วยการทำมาหากิน
เป็นเวลาหลายปี แลใช้จ่ายเงินในท้องพระคลังหลวง
เกือบหมดสิ้น แล้วเกณฑ์หญิงสาวมาจากหัวเมืองต่าง ๆ
หลายร้อยคน ทรงเลือกที่มีรูปร่างสะอาดงดงามไว้เป็น

พระสนมหลายสิบคน โดยทรงตั้งให้มียศต่าง ๆ กันอยู่ใน
ตำหนักที่ทรงสร้างขึ้นนั้น ทุกตำหนักเป็นลำดับกันไป ตาม
ตำแหน่ง หญิงนอกนั้นโปรดให้เป็นพวกข้าหลวงประจำ
ตำหนักนั้น ๆ สำหรับพระสนมใช้สอย แล้วพระองค์ก็ทรง
ประทับ อยู่แต่กับฝ่ายใน เพลิดเพลินไปในทางโลกียปฏิบัติ
มิได้เสด็จออกว่าราชการตามขัตติยราชประเพณี ทรง
มอบอำนาจให้โอบุ้นฮวยกิบ ขุนนางผู้ใหญ่ซึ่งเป็นที่ไว้วาง
พระราชหฤทัย โดยได้เป็นคู่คิดในการแย่งราชสมบัติของ
พระราชบิดานั้น ว่าราชการโดยสิทธิขาด โอบุ้นฮวยกิบ
นี้ก็คิดจะแย่งราชสมบัติของ พระเจ้าซุยเอี๋ยงต่อกต่อ
หนึ่งเหมือนกัน แต่ยังเกรงเอี๋ยหลิมซึ่งเป็นพระญาติพระ
วงศ์ผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นผู้มีผีมือและสำเร็จราชการทหารอยู่
หัวเมืองมีอำนาจมาก จึงยังลังบอยู่ ครั้นได้รับอำนาจว่า
ราชการสิทธิขาดดังนี้ ก็ย่อมดำเนินการไปในทางที่จะเป็น
ประโยชน์ส่วนตัวตามสภาพของขุนนางกังฉิน ในที่สุด
ผลร้ายก็ตกอยู่กับอาณาประชาราษฎรโดยได้รับการเบียด
เบียนต่าง ๆ จากพวกขุนนางกังฉิน

ส่วน พระเจ้าซุยเอี้ยงตี เมื่อได้ ทรงเกณฑ์ราษฎรมา ก่อสร้างตำหนักเสร็จแล้ว ก็หาหยุดเพียงนั้นไม่ ยังได้ทรงกะเกณฑ์ให้ขุดคลอง ตั้งแต่พระนครหลวงทะลุไปถึงเมืองกังเหล็ง และตัดถนนไปตามลำคลองทั้งสองฝั่ง แล้วปลูกต้นไม้ตลอดทางต่อไปอีก ทั้งนี้เพื่อเสด็จประพาสเมืองกังเหล็งซึ่งเป็นเมืองสนุกสนานนั้นได้โดยทางชลมารค การขุดคลองนี้ต้องเสียเงินเป็นอันมาก และเสียเวลาทำมาหากินของราษฎรหลายปี เป็นการเดือดร้อนไม่สิ้นสุด

ฝ่ายพวกราษฎรเมื่อได้รับความเดือดร้อนอันเกิดแต่มูลเหตุต่าง ๆ นั้น ก็พากันละทิ้งถิ่นฐานบ้านช่องอพยพไปอยู่ตามป่าดง ส่วนที่มีนิสัยน้อมไปในทางมิจฉาทิฐิอยู่แล้ว ก็ส้องสุมผู้คนตั้งตัวเป็นไต้อ๋อง ยึดเอาภูเขาต่าง ๆ เป็นที่มั่นประกอบอาชีพด้วยการโจรกรรม และที่มีความคิดความสามารถสักหน่อย ก็เข้าตีเอาบ้านเล็กเมืองน้อยแล้วตั้งตัวเป็นเจ้าเมืองต่อไป

ส่วน เจ้าเมืองต่าง ๆ ทั่ว พระราชอาณาเขต ก็พากันตั้งแข็งเมือง และที่เป็นหัวเมืองใหญ่ก็ตั้งตัวเป็นอ๋องรวม

มีสิบแปดเมือง ที่เป็นเมืองเล็กมิได้ตั้งตัวเป็นอิสระ เพียง
แต่แข็งเมืองมิยอมขึ้นกับเมืองหลวงรวมมีหกสิบสี่หัวเมือง
หัวเมืองเหล่านี้ที่เจ้าเมืองตั้งตัวเป็นอิสระสิบแปดเมืองนั้น
จึงเรียกว่า จับโป๊ยอ้วนอิ๋ง อีกหกสิบสี่เมืองที่เพียงแต่
แข็งอำนาจ เจ้าเมืองมิได้ตั้งตัวเป็นอิสระ เรียกว่า ลักจับสี่
อันดับ รวมหัวเมืองใหญ่น้อยทั้งแปดสิบสี่หัวเมืองนั้น ต่าง
มีทหารเอกล้วนมีกำลังฝีมือเข้มแข็งอย่างพิสดาร ปาน
ประหนึ่งว่าจะสามารถทำลายภูเขาให้ราบเป็นหน้ากลองได้
และต่างก็ชิงอำนาจจะเข้าตีเมืองหลวง เพื่อแย่งชิงราช-
สมบัติของพระเจ้าซุยเอี๋ยงตี และบ้างก็ชิงอำนาจแย่ง
ความเป็นใหญ่ และพยายามขยายเขตแดนของตน จึง
ต่างก็ต่อสู้รบพุ่งชิงชัยกัน ส่วนพวกที่เป็นโจรก็ปล้นสดมภ์
แย่งชิงทรัพย์สมบัติฆ่าฟันราษฎรตามชอบใจ ฝ่ายทาง
เมืองหลวงนั้นก็ส่งกองทัพไปเที่ยวปราบโจรบ้าง ต่อสู้กับ
พวกอ้วนอิ๋งบ้าง ตามแต่โอกาสจะเห็นชอบและ
เป็นประโยชน์แก่ตน ผลแห่งความสงบราบคาบจึงหามิได้
คงมีแต่การประหัตประหารกันทุกวันคืน อาณาประชา-

ราษฎรได้รับความเดือดร้อนทั่วไป เสียงระงมไปด้วย
ความวิปโยคโศกศัลย์ โดยต้องพลัดพรากจากกัน ระหว่าง
ญาติพ่อแม่พี่น้อง และต้องพลัดพรากจากถิ่นฐานบ้านช่อง
ระหกระเหินไป ตามยถากรรม เพราะหนีภัยต่าง ๆ เหล่าน
ี้ซึ่งแพร่หลายไปทั่วราชอาณาเขตแห่งแผ่นดินจน การ
กลียุคที่เกิดขึ้นได้ถึงเพียงนี้ก็เพราะพระเจ้าซุยเอยงตเป็น
ต้นเหตุ โดยพระองค์มิได้ทรงปกครองบ้านเมืองให้ถูก
ต้องตามขัตติยราชประเพณี ทรงเพลิดเพลินแต่การเล่น
และเสด็จประพาสพร้อมด้วยหมู่พระสนมกำนัล มิได้เอา
พระทัยใส่ต่อราชการบ้านเมือง ทรงไว้พระทัยให้ขุนนาง
กังฉินจัดทำไปตามพลการ บ้านเมืองจึงเกิดระส่ำระสาย
ทั่วไป ครั้งนั้นนับว่าเป็นมหากลียุคใหญ่ยิ่งกว่ากลียุคใด ๆ
ที่เคยมีในประวัติศาสตร์แห่งมหาประเทศตงกก และ
ระหว่างที่บ้านเมืองกำลังเป็นจลาจลอยู่นั้น พระเจ้าซุย-
เอยงตก็ยังกำลังประพาสเมืองกังเหลงกับหมู่พระสนม
กำนัลโดยทางคลองที่ขุดใหม่อย่างเพลิดเพลิน หาได้ทรง
ระลึกถึงการบ้านเมืองอย่างใดไม่

เรื่องนมัคำในพังเพยว่า ตามธรรมดาประเทศจนนั้น เมื่อสงบราบคาบแล้วก็เกิดทุรยุคเดือดร้อนกันทั่วไป และก็กลับเป็นสุขอีก หมุนเวียนไปตามแต่เงื่อนไขยังอ่องเต้ผู้บริหารโลกจะทรงบันดาลให้เป็นไปตามครึ่งคราวและมากหรือน้อย แล้วแต่ชาติของประเทศและเวรกรรมของมนุษย์ และชาติของประเทศจนนั้นได้เริ่มร่วงโรยมาแต่ปลายแผ่นดินจีน อันเป็นสมัยที่กษัตริยวงศ์แซ่สุมาได้ปกครองประเทศสืบสันติวงศ์ต่อมาแต่พระเจ้าบูเต้ คือสุมาเอียน ซึ่งเป็นบุตรสุมาเจียวและเป็นหลานสุมาอี้ จนถึงพระเจ้ากวงเต้ซึ่งเป็นกษัตริยองค์ที่ ๑๕ และองค์สุดท้ายในแผ่นดินจีน บ้านเมืองก็ร่วงโรยยิ่งขึ้นโดยปราศจากเจ้านายในวงศ์นั้นทรงปรีชาสามารถในกิจการบ้านเมือง ต่างแต่จะริษยาประหัตประหารกันเอง จนร่อยหรอเสื่อมสิ้นไป ในที่สุดเล่าหยูขุนนางผู้ใหญ่ซึ่งมีอำนาจมากในราชการก็แย่งราชสมบัติปลงพระชนม์ชีพพระเจ้ากวงเต้เสียตั้งตัวเป็นพระเจ้าซงบูเต้ ปกครองประเทศต่อไป พงศาวดารจีนตอนนี้เรียกว่าน่าบก และในยุคน่าบกนี้ชาติของ

ประเทศจีนก็คงร่วงโรยเป็นลำดับไป มิได้มีความสงบสุข
ชั่นเลย มีการแย่งชิงกันเป็นกษัตริย์ผลัดเปลี่ยนวงศ์ต่างๆ
ถึงสี่วงศ์ และวงศ์หนึ่งๆก็มิได้ปกครองประเทศให้เจริญ
รุ่งเรืองไปได้เท่าใดนัก ก็ประพฤติการเหลวไหล เป็น
เหตุให้อีกวงศ์หนึ่งถือโอกาสแย่งชิงราชสมบัติต่อไป คือ
วงศ์ที่ ๑ เริ่มแต่พระเจ้าซงบูเต้ (เล่าหยู) แย่งราชสมบัติ
จากพระเจ้ากวงเต้ พระเจ้าแผ่นดินจีน เปลี่ยนนามแผ่นดิน
เป็นน่ำซัง สืบวงศ์ได้แปดองค์ เซียวเตาเส็งก็แย่งราช-
สมบัติ ตั้งตัวเป็นพระเจ้าชิเกาเต้ เปลี่ยนนามแผ่นดินเป็น
แผ่นดินชี เป็นวงศ์ที่ ๒ สืบวงศ์ได้ห้าองค์ ตันปาเซียก็
แย่งราชสมบัติ ตั้งตัวเป็นพระเจ้าตันบูเต้ เปลี่ยนนาม
แผ่นดินเป็นแผ่นดินตน เป็นวงศ์ที่ ๓ สืบวงศ์ได้ห้าองค์
เซียวเอียงก็กาจัดเสีย ตั้งตัวเป็นพระเจ้าเหลียงบูเต้
เปลี่ยนนามแผ่นดินเป็นแผ่นดินเหลียง เป็นวงศ์ที่ ๔ สืบ
วงศ์ได้สองค์ก็สุดสิ้น และกษัตริย์ทุกๆองค์ในแผ่นดินทั้ง
สิ้น โดยมากที่ครองแผ่นดินได้นานและเรียบร้อยก็เฉพาะ
องค์แรกที่เป็นต้นวงศ์ ต่อนั้นไปก็อยู่ในราชสมบัติได้ปี

หนึ่งบ้าง สิบแปดเดือนบ้าง และสองหรือสามปีบ้าง แล้ว
ก็ผลัดเปลี่ยนกันไปโดยรวดเร็ว และว่ากษัตริย์วงศ์
เหลยงสุดสนลงเพียงสองคนน กเพราะพระเจาซุยบุนต
กรฑาทัพมาตเมืองเหลียงได้ เปลี่ยนเป็นแผ่นดินซุย
ปกครองประเทศได้ประมาณยี่สิบปี แผ่นดินยังมิทันจะ
ราบคาบทั่วกัน ก็เกิดมีการจับชุนนางและราษฎรแซ่หล
ประหารเสียสิ้น เพราะโหรพยากรณ์ว่าแซ่หลจะมีบุญ
แย่งราชสมบัติ เว้นแต่หลเอยนหาได้ประหารไม่ กลับ
ทรงตั้งให้เป็นตำแหน่งถังกงไปครองเมืองไทหงวน ดัง
ปรากฏข้างต้นแล้ว ทงนเพราะหลเอยนเป็นผู้มบุญญาธิ-
การ จะได้เป็นปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ถัง โดยตั้งตัว
ได้ในระหว่างรัชสมัยของราชวงศ์ซุย จนจงเรียกเรืองน
ว่า ซุยถัง คือแผ่นดินซุยและแผ่นดินถังต่อกัน แล้วจะได้
ปกครองประเทศจนให้ร่มเย็นเป็นสุขสืบสันตติวงศ์ต่อไป
ได้หลายร้อยปี การที่พระเจ้าซุยบุนตทรงให้ประหาร
ชุนนางและราษฎรซึ่งเป็นแซ่หลเสียมากมายนั้น ได้ทำให้
เกิดความบันบ่วนในระหว่างชุนนางและราษฎรทั่วไป

เพราะ พวกขุนนางกังฉิน ได้ อาศัยอำนาจของ พระเจ้าซุย-
บุนตทำการทุจริต คือเมื่อพวกขุนนางหรือราษฎรทำไม่ให้
สินบน หรือทำไม่ชอบกัน ก็กราบทูลพระเจ้าซุยบุนต ว่า
ขุนนางหรือราษฎรนั้นเป็นพวกแซ่หลี พระเจ้าซุยบุนตก
รับสั่งให้ประหารชีวิตเสีย ต่อมาไม่ช้าพระเจ้าซุยเอยงต
ราชโอรส ก็กำจัด พระเจ้าซุยบุนต แล้วขึ้นเสวยราชสมบัติ
ดังนี้เพราะกรรมที่ พระเจ้าซุยบุนต ได้ ประหารผู้ทำไม่ผิด
ความผิดเสียเป็นอันมากนักลับมาสนอง และเมื่อพระเจ้า
ซุยเอยงตได้เสวยราชสมบัติแล้ว ก็หาได้ทรงกระทำประ-
โยชน์แก่บ้านเมืองอย่างไร แต่กลับทรงก่อความลำเค็ญ
แก่ อาณาประชาราษฎร และ บ้านเมือง จน เกิด กลียุค ขึ้น
เป็นเหตุให้บรรดาดาวร้ายต่าง ๆ จุติลงมาเกิดเป็นมนุษย์ที่
ดุร้าย เข้าร่วมในการกลียุคนั้นเป็นอันมาก ซึ่งกระทำให้
กลายเป็นมหากลียุคใหญ่โตและร้ายกาจยิ่ง ส่วนพระเจ้า
ซุยเอยงตนั้น สัญชาติเดิมเป็นสัตว์ร้ายชนิดหนึ่ง จนเรียก
ว่า อะหมอ รูปร่างคล้ายหนู แต่ใหญ่ขนาดเท่ากระบือ
เมื่อมาเกิดเป็น พระเจ้าซุยเอยงต จึงมีพระทัยเหี้ยมโหด

มาก และเป็นผู้ทรงก่อกำเนิดมหากัลยุคครั้งนั้น และบัดนี้กวีเทียนเฮียนนั้ง เทพบิดาผู้ใหญ่ ได้เอาตัวอะหมอซึ่งเป็นชาติของพระเจ้าซุยเอี้ยงตี้ไปขังไว้ยังเทวสถานเพื่อทำโทษโดยจวนจะสิ้นบุญแล้ว สิ้นคำในพังเพยเพียงเท่านั้น

ฝ่ายทางเทวโลก เมื่อเจ้าเซียงฮ่องเต้ทรงพิจารณาด้วยทิพญาณ เห็นในมนุษยโลกภาคกลางแห่งมหาชมพูทวีปที่เรียกว่าตงก๊กประเทศ (จนสันนิษฐานว่าประเทศของตนตั้งอยู่กึ่งกลางทวีป จึงเรียกว่า “ตงก๊ก” คือประเทศกลาง) ได้บังเกิดการมหากัลยุคฆ่าฟันกันเป็นที่เดือดร้อนแก่สมณชีพราหมณาจารย์และประชาราษฎรทั่วไป ก็ทรงทราบได้ว่าทั้งนี้เป็นเพราะถึงยุคกาลที่มนุษย์เหล่านั้นจะได้รับความเดือดร้อนอย่างมหันต์ จึงเผื่อญให้สัตว์ร้ายไปเกิดเป็นพระเจ้าแผ่นดินและเป็นต้นเหตุแห่งมหากัลยุคนั้น ประกอบทั้งถึงสมัยที่กษัตริย์ในราชวงศ์ซุยจะสูญสิ้น แล้ววงศ์อื่นจะได้เป็นกษัตริย์ปราบปรามมหากัลยุคนั้น และดับทุกข์ร้อนของราษฎรให้อยู่เย็นเป็นสุขต่อไปหลายร้อยปี แล้วทรงเล็งทิพญาณต่อไปก็ทรงทราบว่า

แซ่หลีเป็นคนซื่อตรง ควรจะได้รับเกียรติยศเป็นกษัตริย์
ทำนุบำรุงแผ่นดินต่อไป จำจะต้องช่วยเหลือให้เป็นผล
สำเร็จตามกำหนดของฟ้าและดิน แต่ในการกลียุคครั้งนี้
ได้มีดาวร้ายต่าง ๆ จุติลงไปร่วมทำการด้วยเป็นอันมาก
การปราบปรามจะต้องมีการต่อสู้กันถึงสาหัส นับว่าเป็น
มหากลียุคใหญ่ยิ่งกว่าครั้งใด ๆ ที่มามาแล้ว และที่จะมีต่อ
ไปในภายหน้า จะต้องให้ดาวเทพบุตรที่ทรงฤทธานุภาพ
และสติปัญญาทั้งฝ่ายทหารและพลเรือนจุติลงไปช่วยผู้มี
บุญให้พร้อมสรรพ ทรงดำริเช่นนั้นแล้วจึงเสด็จออกพระ-
ที่นั่งเทียนเหมิงเตี้ย มีเทพบุตรเทพธิดาผู้ใหญ่ผู้น้อยเฝ้า
อยู่พร้อมกัน เงกเซียงฮ่องเต้จึงรับสั่งถึงเหตุการณ์และ
ความเป็นไปในมนุษยโลก และทรงชี้แจงตามที่ได้ทรง
ดำริไว้ให้บรรดาเทพบุตรเทพธิดาเหล่านั้นเข้าใจดีแล้ว ก็
มีเทวบัญชาให้ดาวจีมุ่ยแช คือดาวกษัตริย์จุติลงไปเกิดใน
ตระกูลแซ่หลี คือหลีเอียนเจ้าเมืองไทหงวน ซึ่งจะได้เป็น
ปฐมกษัตริย์วงศ์ถัง เพื่อสืบสันตติวงศ์ปกครองสมณชี
พราหมณาจารย์และประชาชนให้ร่มเย็นเป็นสุข และมี

อานุภาพ ปราบปราม เสียนศัตรู ให้ราบคาบ ทั่วไป ทุก ทิศ
ดาวกษัตริย์ นจะได้ไปเกิดเป็นบุตรถังกงหัดเอียน เจ้าเมือง
ไทหงวน ชื่อ หลสิบน ต่อไปเป็นพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
มีอานุภาพที่สุดในกษัตริย์วงศ์ถัง ให้ดาวบู๊คกแช คือ
ดาวแม่ทัพ ลงไปเกิดเป็นซินซกโป เป็นหัวหน้าแก่ดาว
เทพบุตรต่าง ๆ ที่จุติลงไปเกิดเป็นทหารสำหรับช่วยผู้มีบุญ
ปราบมหากลยุคครงน ให้ดาวกุนซอลงไปเกิดเป็นชมงกง
รอบรู้กษัตริย์บนกษัตริย์ล่างทั้งเหตุการณ์ภายหน้าและภายหลัง
แม่นยำที่สุด ให้ดาวแป๊ะโฮ้แช คือ ดาวเสือขาว ลงไป
เกิดเป็นพ่อเสง มีกำลังและผีมือเข้มแข็งเป็นอันมาก ให้
ดาวแชเต้งแช คือ ดาวมังกรเขียว ลงไปเกิดเป็นตันยงสัน
มีผีมือมาก และยังให้ดาวทหารอื่น ๆ ลงไป เกิด เป็น
เทียกากม อวยชจง งุยเต็ง และผู้อื่น ๆ อีก รวมเจ็ดสิบ
คน ล้วนแต่มีผีมือและร่วมสาบานเป็นพี่น้องซื่อตรงช่วย
เหลือกันทั้งหมด เมื่อดาวทหารเหล่านจุติลงไปเกิดพร้อม
กันแล้วให้ไปประชุมอยู่ที่เขาเฮียงแจ โดยซินซกโปเป็น
ผู้บังคับบัญชา และชมงกงเป็นที่ปรึกษา เมื่อรวบรวมกัน

ได้ครบจำนวนและถึงกำหนดตามพ้าดิน ซึ่งชมงก่งจะเป็น
ผู้ทราบเหตุการณ์นแล้ว ก็ให้เข้าช่วยผู้มบุญ คือ ดาว
กษัตริย์ ปราบปรามเสียนศัตรต่อไป เรื่องราวของพวก
ดาวที่จุติลงมาเป็นทหารสำหรับผู้มบุญ และตั้งชุมนุมอยู่ที่
เชาเฮียกังแจนน มีความพิสดารอยู่ในเรื่องส้วยถังแล้ว
เมื่อเงกเชียงฮ่องเต้ได้มีเทวบัญชาจัดให้ดาวต่าง ๆ จุติลง
ไปจากสวรรค์เพื่อปราบปรามมหากลียุคในมนุษยโลกดังนี้
แล้ว ยังทรงวิตกว่าจะไม่พอแก่การ เพราะทรงเห็นว่า
บรรดาดาวร้ายที่ลงไปเกิดเป็นมนุษย์ก่อการกลียุคครั้งนี้
ล้วนมีฝีมือและดุร้ายเป็นอันมาก จึงทรงขอพุทธานุญาต
จากพระเชกเกียมองนีฮุดโจ๊ ให้พญานกอินทรีย์ ซึ่งเป็น
พุทธพาหนะแบ่งภาคลงไปเกิดเป็นสามคน คือ หลิ่งวนป้า
หนึ่ง โอบันเซ่งโต หนึ่ง ผวยง่วนเซ่ง หนึ่ง ทั้งสามคนนี้
ล้วนมีฝีมือเข้มแข็ง เพื่อช่วยผู้มบุญปราบยุคเข็ญให้ราบ
คาบ เรื่องพญานกอินทรีย์แบ่งภาคลงมาเกิดนี้ ได้กล่าว
ไว้ในเรื่องนกอินทรีย์ของพระพุทธเจ้าแล้ว

ฝ่ายดาวเทพบุตรทั้งหลายที่จะต้องลงมาปราบมหา

กัลยุคนี้ ก็ได้แยกย้ายกัน จุติลงมาเกิดเป็นมนุษย์ตาม
ทิพยบัญชาของเจ็กเซียงฮ่องเต้ทุกประการ โดยดาว
กษัตริย์ก็ไปเกิดในตระกูลที่จะได้เป็นกษัตริย์ต่อไปในภาย
หน้า คือตระกูลแซ่หลี ซึ่งหลีเอียนเจ้าเมืองไทหงวนเป็น
ประมุข ส่วนดาวทหารก็ไปเกิดในตระกูลทหารต่าง ๆ
เป็นซินซกโป พ่อเส็ง ชิมงกง งุยเต็ง ตันยงสิ่น เทียกา-
กิม และคนอื่น ๆ อีก รวมเจ็ดสิบคน คนเหล่านี้ต่างได้มา
รู้จักกันและมีความรักใคร่นับถือกันมาก เมื่อรวบรวม
กันได้เป็นจำนวนเจ็ดสิบคนแล้ว ก็นัดไปประชุมกันที่บ้าน
ซินซกโปในวันงานแซยิดมารดาของซินซกโปด้วย ทั้งนี้
เพราะคนเหล่านี้นับถือรักใคร่ซินซกโปมากด้วย ซินซกโป
เป็นคนอารีกว้างขวาง รักเพื่อนฝูง ในงานประชุมนี้
ซินซกโปได้ปลูกโรงใหญ่ไว้ต้อนรับอย่างรโหฐาน เมื่อ
พวกเหล่านี้มาถึงพร้อมกัน และคำนับอวยพรแก่มารดาซิน-
ซกโปแล้ว ก็ประชุมกระทำสัตย์สาบานเป็นพี่น้องกันทุกคน
จะตกทุกข์ได้ยากอย่างไรไม่ทิ้งกัน แล้วต่างก็แทงโลหิต
ปนกับสุราดื่มพร้อมกัน แต่พ่อเส็งกับตันยงสิ่นนั้น เมื่อ

แทงโลหิตหามเหมือนคนอื่นๆไม่ มีแต่น้ำเหลืองออกมา
เล็กน้อย ชมงกังเหินดังนกพิเคราะห์ดูตามตำราที่เรียน
มา ก็ทราบได้ว่าคนทั้งสองนี้มีเวรต่อกัน และจะไม่ได้ไป
อยู่ด้วยกันที่เขาเอี่ยกังแจ๋ แต่กันไว้ในใจหาได้แจ้งให้
ใครทราบไม่ เมื่อพระกระทำสัตย์สาบานเสร็จแล้วปรึกษา
ว่าเวลานี้บ้านเมืองเป็นจลาจล มีแต่ขุนนางกังฉินเบียด
เบียน จะทำราชการก็ไม่มีประโยชน์ ควรพากันไปอยู่ที่
เขาเอี่ยกังแจ๋ ตั้งเกลี้ยกล่อมผู้คนไว้คอยเมื่อมีผู้มีบุญแท้
จริงมาทำการปราบยุคเข็ญ จึงสมัครเข้าทำการด้วย ต่อไป
เมื่อตกลงเห็นชอบตามคำปรึกษาทั้งกัน และกำหนดวันที่
จะอพยพไปอยู่เขาเอี่ยกังแจ๋แน่นอนแล้ว ก็เริ่มเลี้ยงกัน
เป็นการสนุกครึกครื้น ระหว่างที่กำลังเลี้ยงกันนั้น เทียกา-
กิมซึ่งเป็นคนชอบตลกคะนอง ได้พิจารณาดูพวกที่มา
ประชุมทั้งหมด เห็นล้วนแต่มีรูปร่างลำสันท่าทางกล้าหาญ
ทุกคน แต่ตันยังสังเกตมีหน้าสีเขียวตาโตน่ากลัว แล้วแล
มาเห็นพ่อเล็ง หน้าขาว เหมือนหยก รูปร่างผึ่งผาย งดงาม
และเฉลียวใจว่ามีกำลังและฝีมือยิ่งนัก จึงนึกในใจว่าคน

สองคนนคงจะเก่งมากทั้งคู่ จะต้องยุให้ลองกำลังกันแล้ว
เราจะดูเล่น คิดแล้วก็ย่องไปบอกกับตันยงส์นว่า พ่อเส็ง
ว่าหน้าตาตันยงส์นเหมือนชโมย เสร็จประชุมแล้วจะจับ
ควักลูกตาออกเสีย แล้วแอบไปบอกพ่อเส็งว่า ตันยงส์น
ว่า พ่อเส็งเย่อหยิ่ง ถือว่ามีผมออวดดีนัก ประเดี๋ยวออก
จากที่ประชุมแล้วจะปราบสั่งสอนให้รู้สึกเสียบ้าง เมื่อ
คนทั้งสองได้ฟังเทียกากิมบอกเล่าดังนี้ ต่างคนต่างคิดว่า
จริงและนึกโกรธ จึงชิงตามองดูกันเนื่องๆ ยิ่งมองดูกัน
ก็ยิ่งต่างทำตาชนเขียวต่อกันมากขึ้น ทั้งสองฝ่ายจึงต่าง
เชื่อแน่ว่า ที่เทียกากิมบอกนั้นเป็นความจริงและรู้สึกโกรธ
เป็นอันมาก พอเสร็จการเลี้ยงก็ชวนกันคุยเป็นหมู่ๆ อย่าง
สนุกสนาน แต่พ่อเส็งกับตันยงส์นนั้นเดินออกไปข้างนอก
พร้อมกัน พอทันกันที่ประตูโรงเลี้ยง พ่อเส็งก็กระทบไหล่
ตันยงส์นโดยแรง ตันยงส์นกระเด็นไป พอตั้งตัวได้ก็ตรง
เข้าต่อยพ่อเส็งทันที พ่อเส็งจับมือได้กระชากไปข้างหน้า
ตันยงส์นทานกำลังไม่ได้ก็ล้มลง พ่อเส็งก็ตรงเข้ารวบจับ
ขาตันยงส์นทั้งสองขาจะฟาดกับพื้นดิน ทันใดนั้นพี่น้อง

ทั้งปวงเห็นก็ตกใจพากันเข้าช่วยห้ามปรามไว้ ตันยงส์น
จึงรอดชีวิต แต่ห้ามิใครทราบไม่ว่าเรื่องราวเป็นอย่างไร
เพราะพ่อเส็งและตันยงส์น หาได้บอกเล่าไม่ แล้วพี่น้อง
เหล่านักต่างลาแยกกันไป ยังสถานที่อยู่ของตน เพื่อเตรียม
ยกไปอยู่เขาเฮี่ยกังแจ๊ ส่วนตันยงส์นกับพ่อเส็งต่างโกรธ
และพยาบาทกันตั้งแต่นนมา และยังมิได้ไปอยู่ที่เขาเฮี่ย-
กังแจ๊พร้อมด้วยคนอื่น ๆ โดยพ่อเส็งนั้น พ่อโงยผู้บิดาซึ่ง
เป็นเจ้าเมืองทางปลายเขตแดน ติดต่อกับฮวนยงเหนา ได้มี
หนังสือมาเรียกตัวกลับ ด้วยทางเมืองของพ่อโงยเกิดทำ
สงคราม กับ ฮวนยงเหนา ซึ่ง บุกรุก เข้ามา ใน เขตแดน จึง
แต่ ตันยงส์นนั้น ขอผลัดว่าให้ จัดการบ้านช่อง เสียให้เรียบ
ร้อยก่อน เพราะตันยงส์นเป็นพ่อค้าและเศรษฐีใหญ่ มี
กิจธุระ ติดต่อกับคนต่าง ๆ เป็นอันมาก ทั้งใน จังหวัดที่
ตันยงส์นอยู่และในจังหวัดอื่น ๆ ด้วย

ฝ่ายพวกซินซกโปที่ยกมาอยู่ที่เขาเฮี่ยกังแจนั้น ได้
จัดแบ่งปันหน้าที่กันเป็นหมวดเป็นกอง เพื่อป้องกันรักษา
เขาที่อยู่อย่างแข็งแรง โดยซินซกโปเป็นผู้บังคับการฝ่าย

ทหาร ชมงกงเป็นทปรกษา งุยเตงเป็นหัวหน้าทางฝ่าย
การพลเรือน และชมงกงชแจงว่าจำเป็นต้องตั้งใครคนใด
คนหนึ่งเป็นหัวหน้าปกครองทั่วไป และมีอำนาจบังคับ
บัญชาเด็ดขาด จึงจะชอบด้วย ชนบธรรมเนียมของสถานที่
ซึ่งมีผู้คนมาก พวกพ้องทั้งปวงเห็นชอบและกำลังปรึกษา
จะเลือกยกคนใดคนหนึ่งขึ้นเป็นเจ้าปกครองอยู่ ก็พอได้
ยินเสียงอันประดุจแผ่นดินจะทำลาย ต่างคนต่างตกใจพา
กันวิ่งออกไปที่นอกห้องประชุม เห็นพนฏูเขาที่หน้าห้อง
ประชุมนั้น ทรุดเป็นโพรงลงไปลึกมาก แลไม่เห็นพื้นล่าง
ชมงกงพูดว่า เป็นดังนี้คงจะมีของสำคัญอย่างใดอย่างหนึ่ง
ในช่องแผ่นดินที่ทรุดนั้น เพราะในแผ่นดินอันตอนสามก๊ก
กมีเหตุการณ์ดังนี้ครั้งหนึ่ง คือ ซุนเกียนเมื่อขณะตั้งค่าย
พักแรมอยู่ในป่าแห่งหนึ่ง ก็ได้พบแผ่นดินอันทรุดเป็นโพรง
เช่นนี้ เมื่อให้ทหารลงไปดูก็ได้พบตราหยกดวงหนึ่ง จึง
เก็บไว้เป็นสมบัติของตน ต่อไปภายหลังก็ได้เป็นใหญ่ใน
เมืองกังตั๋ง สืบตระกูลไปถึงชั้นบุตรก็ได้เป็นกษัตริย์ คือ
พระเจ้าซุนกวน ซึ่งเป็นปฐมกษัตริย์ของวงศ์ ตงเป็น

เอกราชอยู่ก็กหนึ่ง ในครั้งนั้นถ้าผู้ใดสามารถลงไปดูก็จะ
ได้พบของวิเศษสักอย่างหนึ่งเป็นแน่ ทันใดนั้นเทียกากิม
รับอาสาลงไปดู จึงนั่งลงในตะกร้าผูกเชือกหย่อนลงไป
หลายสบวา เมื่อถึงที่สุดแล้วเทียกากิมก็กลับขึ้นมา นำ
หับเหล็กไม้สู้เชื่องนักขึ้นมาด้วยใบหนึ่ง เมื่อช่วยกันเปิด
ออก ปรากฏว่ามีเครื่องยศสำหรับกษัตริย์ชุดหนึ่ง กับมี
หนังสือฉบับหนึ่ง ความว่า เทียกากิมเป็นผู้มีบุญจะได้เป็น
เจ้าปกครองเชาเฮ่ยกังแจ๊ ชื่อว่า ฮุนซีมอง ตามที่พ้าดิน
กำหนดไว้ เรื่องนี้ชมงกงทราบดีแล้วว่าเทียกากิมมีบุญ
จะได้เป็นใหญ่ในเชาเฮ่ยกังแจ๊สามปี เพราะฉะนั้น เมื่อ
เทียกากิมอาสาลงไปในช่องแผ่นดินทรุดจึงไม่คัดค้าน โดย
เป็นเรื่องของเทียกากิม ถ้าผู้อื่นลงไปอาจได้รับอันตราย
ครั้น เทียกากิมเป็นเจ้าฮุนซีมอง ครบสามปี ก็รู้สึก
เบื่อหน่าย ขอเวนคืนตำแหน่งเจ้า เพราะเทียกากิมชอบ
ตลกคะนอง เมื่อมาเป็นใหญ่เป็นโต ต้องประพฤติตาม
ขนบธรรมเนียมก็ไม่ชอบ พี่น้องทั้งปวงพากันเป็นทุกข์ที่
เทียกากิมลาออก และไม่ตกลงกันว่าคนใดจึงจะเป็นเจ้า

นายทเบนทพงได จงถามชมงกง ๆ บอกวาเจานายแทจริง
ของเราตองเบนคนแซหล เทยกากมได ยนเชนนนกบอก
วาจะไปหาเจานายทเบนแซหลมาให เบนเจาแทนตน วา
แลวกฉวยอาวุธคูมอลงไปจากเขา พอดพบทหารหมูหนง
คุมเกวยนผานมา เทยกากมจงตรงเขาขบไลฆาพนทหาร
เหลานนแตกหนไปหมด แลวกเขาไปดูทเกวยนคดวาจะม
สงของ แตกลบเหนเบนนกโทษตองขงมาในเกวยนนน
เทยกากมจงถามวาทานมชอแซอยางไร นกโทษนนตอบ
วาแซหล พอเทยกากมได ยนวาแซหลกตใจ ไมสอบถาม
ชอหรอเรองราวอะไรอก รบทำลายเกวยนอมนกโทษนน
ขนไปบนเขา บอกพนองทงปวงวาได เจานายแซหลมา
แลว พวกพองเหลานนเหนผทเทยกากมพามารปรางงดงามเรยบรอยกพอใจ สอบถามได ความวาชอหลมด
เบนชนนางในพระเจาซยเอยงต ถูกกรวและถูกเนรเทศไป
อยหวเมอง กเหนพองกนวาคงเบนผทราบขนบธรรมเนยม
ดเพราะเบนชนนางในเมองหลวง ควรเชญให เบนเจา
ครองเขาเสยกงแจตอไป จงถามชมงกงวาพวกพองเหน

พร้อมกันเช่นนจะถูกต้องหรือไม่ ชี้มงกง พิจารณาดูก็
ทราบว่า หลีมิดไม่ใช่ผู้มีบุญแท้จริง เป็นแต่ผู้มีวาสนา
ชั่วคราว ครูนจะบอกกับพี่น้องทั้งปวงก็เป็นการขัดขืนฟ้า
และดินจึงตอบว่าชอบแล้ว ดังนั้นหลีมิดจึงได้เป็นเจ้าอยู่ที่
เซาเฮ่ยกังแจ็เป็นสุขสบายตลอดมา ทางเมืองหลวงทราบ
ว่าพวกเฮ่ยกังแจ็ตั้งเป็นก๊กอิสระและมีกำลังมั่นคง เกรง
จะเป็นเสี้ยนแผ่นดิน ก็ส่งกองทัพมาปราบปรามทำสงคราม
กันใหญ่โตหลายครั้ง แต่ต้องแพ้พวกเซาเฮ่ยกังแจ็ไปทุก
ครั้ง เซาเฮ่ยกังแจ็จึงตั้งเป็นบ๊กแผ่นอยู่ได้โดยสันติภาพ

ฝ่าย ดาวกษัตริย์ ได้จุติ ลงมาเกิด เป็นบุตร หลีเอียน
เจ้าเมืองไทหงวนตามเทวบัญชาของเง็กเซียงฮ่องเต้ ชื่อ
ว่า หลีสีบัน พออายุได้ สิบแปดปีก็ได้ช่วยบิดาทำศึกสง-
ครามปราบปรามข้าศึกได้เมืองขึ้นเป็นอันมาก

ขณะนั้น พระเจ้าซุยเอี้ยงตี กำลัง เสด็จประพาส เมือง
กังเหล็ง และถูกกองทัพของพวกฮ่วนอ๋องล้อมไว้ ในที่สุด
โอบันฮ่วยกิบได้ลอบปลงพระชนม์ด้วยยาพิษ แล้วก็ตั้งตัว
เป็นกษัตริย์อยู่เมืองหลวง พวกฮ่วนอ๋องก็ต่างคนต่างพา

กันจะชิงราชสมบัติ เลยเกิดรบพุ่งกันเป็นหมู่ ๆ เหล่า ๆ ทั่วไป

ฝ่ายหลเอยนเวดาน พวกข้าราชการในเมืองไทหงวน ได้เชิญขุนเสวยราชสมบัติ ทรงพระนาม พระเจ้าถังเกาโจ่ฮ่องเต้ ๆ ทรงตั้งหลสบนราชบุตรเป็นไทจือ และตั้งขุนนางข้าราชการครบตามตำแหน่ง และจัดกองทัพไปปราบปราม พวกทตงเบนกก เบนเหล่าราบคาบลงเป็นอันมาก และทมาชอเป็นข้าขอบขัณฑสีมาก็มากเหมือนกัน

ส่วนหลสบนไทจือนนเทียวปราบปรามผทตงเบนกกใหญ่ ๆ ได้หลายก๊ก และเมืองหลวงท่โอบุ้นฮวยกบตั้งตนเป็นกษัตริย์ปกครองอยู่กต๊ได้ด้วย ส่วนหลมดท่อยู่เขาเฮ่ยกังแจ๋ได้มาขอสามิภักดิ์ต่อพระเจ้าถังเกาโจ่ฮ่องเต้ เพราะบรรดานายทหารพี่น้องทั้งปวงต่างแสดงความประสงค์เช่นนน เมื่อหลมดพานายทหารเฮ่ยกังแจทั้งปวงมาสามิภักดินน หลสบนได้รับรองบรรดานายทหารพี่น้องเหล่านนด้วยความยินดีและนับถือ แต่มิได้ทักทายปราศรัยกับหลมดเลย และหลมดคำนับก็มิได้รับคำนับแก้ตังทำ

ไม่เห็นเลย และเมื่อแรกเห็นหลมดนน หลสบนขยับกระบี่
นกจะฆ่าหลมดเสียหลายหน แต่เกรงใจพวกพี่น้องเหล่า
นนทมาสมัครจงระงับใจไว้ ทงนเบนเพราะครงหนงเมอ
หลสบนยกกองทัพไปปราบหัวเมืองต่าง ๆ ก่อนที่หลมดมา
สามภักดนน เมอตงค่ายพักอยู่ในป่าแห่งหนึ่งใกล้เขตแดน
เขาเฮียกังแจ หลสบนออกไปเดินเล่นโดยลำพังมิได้มีใคร
ทราบ หลสบนเดินไปไกลจนเข้ามาในเขตด่านเขาเฮียกัง-
แจ๋โดยไม่รู้ตัว พวกทหารรักษาด่านจึงจับมาให้หลมด
พอหลสบนเห็นหลมดก็คำนับ และถามว่า ท่านอาสบายหรือ
หลมดตวาดว่า เราไม่รู้จักเจ้า เจ้ามาเป็นญาติกับเราแต่
เมื่อไรจึงมาอาจเอื้อมเรียกเราเป็นอา แล้วสั่งให้เอาไป
ขังไว้ เมื่อมีเวลาว่างจะได้เอาตัวมาไต่สวนฐานเข้ามา
สอดแนมในค่ายของเรา ส่วนนายทหารพี่น้องเหล่านั้น
เมื่อเห็นหลสบนก็มีความรักและรู้สึกนับถือทุกคน ชมงกง
บอกว่าท่านผู้นี้แหละคือผู้มีบุญและเป็นนายแท้จริงของเรา
พวกเหล่านนกเห็นด้วยทันที จึงได้พากันมาหาหลสบนใน
ที่ขังแล้วว่าจะขอสมัครเป็นทหารของหลสบนทุกคน แล้ว

ก็ปล่อยหลสบนไป เหตุนเมอหลมดมาสามภักด หลสบน
จงต้อนรับพวกนายทหารทุกคน แต่ไม่รับรองหลมด และ
ชาคดจะฆาเสียดวย ส่วนหลมดเมออยูกบพระเจาถงเกา-
โจ๊กพระราชทานยศศักดิบ้านช่องเป็นอันมาก แต่หลมด
ไม่พอใจที่มาอยู่ใต้บังคับบัญชา เพราะเคยเป็นคนใหญ่โต
มาแล้ว จึงอพยพครอบครัวหักด่านหนไป แต่เมอถงด่าน
ปลายเขตแดนซึ่งมีทางเดินคับขันโดยเป็นซอกห้วยธารเขา
ก็ถูกชาวด่าน ระดมยิงด้วยเกาทัณฑ์ ถึงแก่ความตายอยู่ใน
ระหว่างซอกเขาทงพวก

ต่อมาพระเจ้าถังเกาโจ๊ฮ่องเต้กสวรรคต หลสบน
ได้เสวยราชสมบัติสืบพระวงศ์ ทรงพระนามพระเจ้าถัง-
ไทจงฮ่องเต้ แล้วทรงตั้งชมวงกงเป็นกุนซอที่ปรึกษา ตัง
ซินซกโปเป็นไต้งวนส่วยแม่ทัพใหญ่ เทียกากมเป็นนาย
ทหารเอก นอกนนเป็นนายทหารรักษาพระองค์ทงสน
เวลาน พ่อเส็ง ได้มาอยู่กับพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ ด้วยแล้ว
โดยพ่อโงบิดาของพ่อเส็ง เมื่อทราบว่าพระเจ้าถังไทจง-
ฮ่องเต้เป็นกษัตริย์ที่ทรงทศพิธราชธรรมก็มาขอเป็นเมือง

ชนและให้พ่อเส็งมารับราชการอยู่ด้วย พระเจ้าถังไทจง-
ฮ่องเต้ทรงตั้งให้เป็นผู้ช่วยซินซกโป ซินซกโปและพี่น้อง
ทั้งปวงได้พบกับพ่อเส็งก็ดีใจ และต่างจงรักภักดีต่อ
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ ตั้งหน้าช่วยกันทำการปราบปราม
ข้าศึกศัตรูทั้งภายนอกภายในโดยเต็มกำลัง

จะกล่าวฝ่ายตันยงสิ่น ตั้งแต่เกิดอริกับพ่อเส็งแล้ว
ก็ได้ไปอยู่ที่เขาเฮ่ยกังแจ๊กลับไปอยู่ที่อ่อน และยกทหาร
มาจะทำสงครามกับพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ ๆ รับสั่งถาม
หาผู้ที่จะอาสาไปรบกับตันยงสิ่น แต่ไม่มีใครรับอาสา
เพราะล้วนแต่เป็นพี่น้องน้าสาบานด้วยกันทั้งหมด จะอาสา
ก็ใช่ที่ จะทูลทัดทานประการใดก็กลัวพระเจ้าถังไทจง-
ฮ่องเต้ จึงพากันนิ่งอยู่ ทันใดนั้นพ่อเส็งซึ่งไม่ชอบ
กับตันยงสิ่นก็รับอาสาไปจับตัวตันยงสิ่นมาได้โดยสะดวก
เพราะผีมือสักกันไม่ได้อย่างแล้ว เมื่อพ่อเส็งจับตันยงสิ่นมา
ถวายนั้น พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้มีพระประสงค์จะได้
ตันยงสิ่นไว้รับราชการด้วย เพราะทรงทราบว่าเป็นพี่น้อง
น้าสาบานกับพวกนายทหารเขาเฮ่ยกังแจ๊ที่มาสามิภักดิ์ จึง

ทรงเกลียกล่อมตันยงสัน ๆ ไม่ยอม พี่น้องเหล่านั้นช่วย
กันอ้อนวอนเป็นอันมาก ตันยงสันก็ไม่ยอมอยู่ขอให้ฆ่า
ตัวเสีย พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้นึกพระทัยรักใคร่ทหาร
ไม่ต้องพระประสงค์จะประหารผู้ที่มีฝีมือและชอบเลี้ยงเช่น
ตันยงสัน และทรงคิดว่าที่ตันยงสันไม่ยอมอยู่ด้วยคงยัง
โกรธเรื่องที่พี่ชายตาย จึงเสด็จเข้าไปหาตันยงสัน ทรง
อ้อนวอนให้รับราชการอยู่ด้วยโดยจะเลี้ยงดูให้เป็นสุข
สบายเช่นพี่น้องอื่น ๆ และรับสั่งว่าควรอโหสิเรื่องที่พระ-
เจ้าถังเกาโจ๋ฮ่องเต้ฆ่าพี่ชายตันยงสันเสียอย่าจองเวรต่อไป
พอ พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้รับสั่งถึงเพียงนั้น ตันยงสันก็
บันดาลโทสะฉุกขึ้นจะทำร้ายพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ แต่
พวกพี่น้องเหล่านั้นช่วยกันป้องกันไว้ เรื่องที่ว่าพระเจ้าถัง-
เกาโจ๋ฮ่องเต้ฆ่าพี่ชายตันยงสันนั้น คือเมื่อครั้งพระเจ้า-
ซุยบุ้นตี๋ทรงโปรดให้พระเจ้าถังเกาโจ๋ฮ่องเต้ (หลี่เอียน)
เมื่อยังทรงดำรงตำแหน่งถังกงไปเป็นเจ้าเมืองไทหงวน
และระหว่างเดินทาง พระเจ้าซุยเอยงตี๋เมื่อขณะยังมิได้
เสวยราชสมบัติแต่กำลังคิดจะแย่งราชสมบัติอยู่ เที่ยว

ชักชวนชุนนางเข้าเป็นพรรคพวก มาชวนหลอเอยน ๆ ไม่
เข้าด้วย จึงโกรธพยาบาทปลอมเป็นโจรมาดักทำร้าย
ชินซกโปมาช่วยจึงพ้นอันตราย เพราะฉะนนทงพระเจ้า-
ถังเกาโจ่ฮ่องเต้และพระเจ้าถังไทจงย่องเต้จึงทรงโปรด
ปรานรักใคร่นับถือชินซกโปมาก ส่วนชินซกโปจับพวก
โจรมาได้คนหนึ่งสอบถามได้ความว่าเป็นโอรสองค์ที่ ๒
ของพระเจ้าซุยบุนตปลอมมาทำร้ายหลอเอยนกตกใจรีบหนี
ไปมิทันจะได้สนทนากับหลอเอยน ส่วนหลอเอยนพอพวก
โจรปลอมหนีไปสักประเดียวก็มีคนขี่ม้าขับตรงเข้ามาที่
หลอเอยน ๆ กำลังขวัญไม่ดีอยู่แล้วก็ตกใจคิดว่าพวกโจร
มาทำร้ายอีก จึงเอาเกาทัณฑ์ยิงคนที่ขับม้าตรงมานั้นตาย
ภายหลังปรากฏว่าเป็นพี่ชายต้นยงสิ้นกลับจากธุระก็เสียใจ
จึงให้เงินพวกคนใช้ของพี่ชายต้นยงสิ้นที่ตามมาให้นำศพ
กลับและว่าไม่ได้แกล้ง ภายหลังจะได้มาช่วยจัดการศพ
เมื่อต้นยงสิ้นทราบเหตุนี้ก็โกรธและนึกพยาบาทอยู่ เพราะ
ฉะนั้นเมื่อพระเจ้าถังไทจงย่องเต้รับสั่งถึงเรื่องนี้จึงโกรธ
โดยเป็นคนประกอบด้วยภยาคติและแสดงอาการจะทำร้าย

พระเจ้าแผ่นดิน ชิมงกังเห็นว่าอย่างไร ๆ ตันยงส์นก็ไม่
ยอมอยู่ด้วยพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ ถ้าจะปล่อยให้พูดกัน
ยืดยาวไป อาจเกิดเหตุร้ายแรงกว่านี้ได้ และพวกพ้อง
เหล่านี้อาจพลอยมัวหมองด้วยเพราะเป็นพวกเดียวกัน ทั้ง
เห็นว่าตันยงส์นเป็นผู้หมดอายุเพียงนี้แล้ว จึงกราบทูล
พระเจ้าแผ่นดินว่า ตามอาการที่ตันยงส์นแสดงต่อพระ-
เจ้าแผ่นดินเช่นนี้เป็นการผิดร้ายแรง ควรจัดการไปตาม
กฎหมาย พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ทรงเห็นชอบด้วย จึง
รับสั่งให้นำตัวตันยงส์นไปประหารเสีย พวกเหล่านี้ต่าง
แลดูตากันนิ่งอยู่ แต่พอเสิ่งลุกขึ้นถวายคำนับรับรับสั่งนำ
ตัวตันยงส์นออกจากหน้าที่นั่งไปยังสนามฆ่าคนทันที พวก
พ้องทั้งหลายพากันตามไป และแสดงความอาลัยตันยงส์น
เป็นอันมาก แล้วต่างคนเชือดเนื้อคนละก้อนให้ตันยงส์น
รับประทานเป็นการถอนสายบาน ตันยงส์นก็รับมารับประ-
ทานและให้อภัยต่อกัน เว้นแต่พอเสิ่งหาได้ทำดังนี้ไม่ เมื่อ
ถึงเวลาก็ประหารตันยงส์นตามรับสั่ง ขณะที่พอเสิ่งฟันคอ
ตันยงส์นขาดนั้น ปรากฏมีควันสีเขียวพลุ่งขึ้นบนอากาศ

เป็นลำเหมือนรูปมังกรเลอย แล้วก็อันตรธานสูญหายไป มีคำในพังเพยว่า อันควันส่เชียวนั้นคือวิญญาณของตัน-ยังสิ้นซึ่งเต็มไปด้วยความพยาบาทต่อพ่อเส็ง และความพยาบาทของคนทั้งสองนั้นจะเป็นเวรต่อกันไปอีกหลายชาติ จนกว่าพระเซ็กเกียมองนี้ฮุดโจ๊มาโปรด คนทั้งสองจึงจะได้สิ้นเวรต่อกัน

เมื่อพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ได้ทรงปราบปรามแผ่นดินราบคาบ และได้ทรงเสวยราชสมบัติในเมืองเชียงอานอันเป็นราชธานีในเวลานั้น ต่อมาเป็นเวลาจำเนียรกาล พวกขุนนางฝ่ายทหารแต่ครั้งเซาเฮียงแจกชรางนั้น พ่อเส็งถึงแก่กรรมไปก่อน แล้วต่อมาซินซกโปก็ถึงแก่กรรม และคนอื่นก็ถึงแก่กรรมไปอีกหลายคน คงเหลืออวยชางและเทียกากมกชราภาพมาก

ครั้งนั้นเจ้าเมืองเกาหลีกกซึ่งตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกแห่งประเทศจีนคิดกบฏ ให้ไกโซบุ๋นเป็นแม่ทัพจะยกมาตีเมืองเชียงอาน ไกโซบุ๋นผู้นี้ หน้าเขียว หนวดแดง ถือง้าวทองเหลืองเป็นอาวุธ มีกำลังผู้มีอมาก

ฝ่ายพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ได้ทรงทราบเรื่องนกทรง
พระวิตก เพราะนายทหารที่มีฝีมือกล้าหาญไปหมด ไม่
มีใครจะเป็นแม่ทัพไปปราบปรามข้าศึกได้ จึงทรงปรึกษา
ชีมงกง ชีมงกงกราบทูลว่า ได้ตรวจฤกษ์บนฤกษ์ล่าง
ประกอบกันแล้ว เห็นว่าชาตาของแผ่นดินยังไม่อับจน จะ
ได้คนดีมาช่วยปราบข้าศึกในไม่ช้า

ในสมัยนั้นมีชายชาวจังหวัดซัวไซคนหนึ่ง ชื่อ
สียนกุย หน้าขาวเหมือนหยก รูปร่างเป็นสง่า มีกำลัง
ฝีมือยิ่งนัก เพิ่งเข้ามารับราชการในเมืองหลวง พระเจ้า
ถังไทจงฮ่องเต้ทรงโปรดตั้งให้เป็นแม่ทัพไปตีเมืองเกาหล-
กก เพราะชีมงกงที่ปรึกษากราบทูลว่า สียนกุยนแหละ
เป็นคนดีที่จะช่วยแผ่นดินดังได้กราบทูลไว้

ฝ่ายสียนกุย ขณะเดินกองทัพมาถึงเมืองเตงจว ก็
เกิดแผ่นดินแยกมีเสียงดังลั่นประหนึ่งว่าฟ้าจะทะลาย และ
แผ่นดินที่แยกนั้นเป็นทางกว้างหลายวา แลดูมืดประดุจถ้ำ
สียนกุยจึงสั่งให้หยุดกองทัพโดยจะลงไปตรวจด้วยตนเอง
ว่าจะมีอะไร นายทหารทั้งหลายพากันห้ามปราม แต่

สัยนกุยไม่เชื่อฟัง และเอาเชือกผูกเข่ง ลงไปนั่งในเข่ง
หย่อนลงไปหลายสิบวาจึงถึงพื้นดิน สัยนกุยออกจากเข่ง
เดินคลำทางไปเพราะมืดมาก ประเดี๋ยวก็ถึงที่สว่าง มี
พระอาทิตย์ส่องแสงเช่นเดียวกับข้างบน สัยนกุยมีความ
ประหลาดใจมาก และทนนเป็นทุ่งกว้างมีต้นไม้ขึ้นเรียง
รายดูร่มรื่นดี เมื่อแลไปข้างหน้าเห็นเป็นตึกเก๋งหมู่หนึ่ง
รวมหลายหลัง ใหญ่บ้าง เล็กบ้าง และสูงบ้าง ต่ำบ้าง
ตั้งอยู่เป็นกลุ่มใหญ่ ดูดุจหมู่เมฆบนอากาศ และมีกำแพง
หินล้อมรอบเป็นเขต แลดูงามเพลินใจยิ่งนัก เมื่อสัยนกุย
พิศดูเพลินอยู่นั้น ปรากฏว่ามาถึงหน้าประตูตึกเหล่านั้นโดย
มิทันรู้สึกตัว ครั้นเห็นประตูเปิดอยู่ก็มองเข้าไปดูภายใน
หาเห็นมีผู้คนไม่ และเห็นมีกำแพงแก้วกั้นอยู่อีกชั้นหนึ่ง
แต่ประตูปิดสนิท ที่หน้าประตูมีมังกรสีเขียวใหญ่ตัวหนึ่ง
ถูกล่ามโซ่อยู่อย่างแข็งแรง พอมังกรนั้นเห็นสัยนกุยก็
พูดว่า สัยนกุยเอ๋ย เจ้ากับเราเป็นเวรกันมาสองชาติแล้ว
ช่วยแก้เราปล่อยไปเสียเถิดจะได้สิ้นเวรกัน สัยนกุยได้ยิน
มังกรพูดได้เช่นนั้นก็เวทนา จึงแก้มังกรออก ทันใดนั้น

ก็เป็นควันส่เชียวพุ่งขนบนอากาศหายไป สยนกุยรู้สึก
ประหลาดแล้วก็พิจารณาดูที่ประตูนั้น ทันใดนั้นได้ยิน
เสียงบานประตูเคลื่อนดังเหมือนระฆังแล้วก็ค่อยๆเผยออก
และมีเด็กหญิงรูปร่างสะอาดออกมากล่าวว่า เทพธิดา
กิวเทียนเฮียนนิง ให้เชิญท่านแม่ทัพเข้าไปเฝ้าที่ศาลาโถง
หน้าเก่ง เทพธิดาได้ออกมาคอยอยู่แล้ว สยนกุยประ-
หลาดใจมาก แต่รีบเดินตามเด็กหญิงนั้นไปทันที พอเห็น
เทพธิดากิวเทียนเฮียนนิงประทับอยู่บนพระแท่น กรีบเข้า
ไปคุกเข่าคำนับโดยความเคารพ เทพธิดารับสั่งให้นั่งใน
ที่อันควรแล้วก็กล่าวว่า ดูกรดาวแป๊ะโฮ้แช ในการที่ท่าน
ได้มาสู่สถานของเราบัดนี้กิดแล้ว เราจะแจ้งความจริงให้
ท่านทราบไว้ว่า ท่านกับแชเล้งแชนนเป็นเวรกันมาสอง
ชาติแล้ว และในการที่เราเข้าช่องเต้มเทวบัญชาให้ท่าน
จุติลงมาสู่มนุษยโลกเพื่อช่วยจมุ้ยแชปราบปรามแผ่นดิน
ออกครั้งนี้ แชเล้งแชก็ได้จองเวรจิตามลงมาคอยล้าง
ผลาญ ซึ่งเป็นการขัดขวางการดำเนินของพ้าดินด้วย เรา
จึงจับตัวมากักขังไว้ แต่ท่านได้ปล่อยตัวไปเสียแล้ว ทั้งน

หมายความว่าท่านจะต้องทำศึกถึงสิบสองปี ถ้าท่านมิได้ปล่อยไป ท่านจะต้องทำศึกเพียงสองปีเท่านั้น แต่ท่านไม่ต้องวิตก เราจะให้ของไว้คุ้มภัย แล้วก็ประทานของวิเศษแก่สินก้ยหลายสิ่ง และรับสั่งว่าท่านดาวแป๊ะโฮ้แชจงรีบกลับไปเถิด พวกของท่านคอยท่านอยู่นานแล้ว สินกุ้ยคุกเข่าลงถวายคำนับขอบคุณเทพธิดาแล้วก็ลากลับตามทางเก่า เดินพิศวงเรื่องที่เทพธิดาบอกให้ฟังมาตลอดทาง ไม่ทราบต้นสายปลายเหตุว่าไปมาอย่างไรกันแต่เชื่อว่าตามที่เทพธิดาบอกนั้นคงจะเป็นเรื่องจริงทั้งนั้น พอมาถึงเชิงก็ลงนั่งและกะตุกเชือก คนข้างบนรู้สึกก็สาวขึ้นไป พวกทหารแจ้งว่าได้คอยอยู่ถึงเจ็ดวัน คิดว่าไปประสพอันตราย กำลังดำริจะยกกองทัพกลับไปกราบทูลพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้อยู่แล้ว พอดีเห็นกะตุกเชือกจึงได้สาวขึ้นมา สินกุ้ยตกใจบอกว่าลงไปพบเทพธิดาและพูดกับเทพธิดาประมาณครู่ใหญ่ๆ เท่านั้น แล้วก็เล่าเรื่องให้ทหารเหล่านั้นฟัง พวกทหารพากันพิศวงเป็นอันมาก แล้วก็เดินกองทัพไปถึงเขตแดนเมืองเกาหลีก ทำสงคราม

กับไกโซบุ่นถึงสิบสองปีจึงสำเร็จศึก ตีเมืองเกาหลีก็ได้
ฆ่าไกโซบุ่น แม่ทัพใหญ่ ของ เมือง เกาหลีกก ถึง แก่กรรม
โดยเมื่อได้รบกันถึงสาหัสแล้ว ไกโซบุ่นสู้ไม่ได้ขับม้าหนี
ลงไปในทะเล เพราะม้าของไกโซบุ่น ว่ายน้ำได้ พอ
ไกโซบุ่นขับม้าลงไปในทะเลแล้ว ก็หันหน้ามาเยาะสียนกุย
ว่า เจ้ากล้าดีจึงขับม้าลงมาตามเราเถิด บ้านเมืองเจ้า
เคยมีม้าว่ายน้ำได้เช่นนหรือ สียนกุยได้ยินดังนนกขับม้า
วิ่งลงไปในทะเล ควบขับไปมาในทะเลเหมือนวิ่งบนถนน
โดยเท้าม้ามิได้จมน้ำ ทั้งนเพราะม้าของสียนกุยเป็นม้า
วิเศษ ชื่อไซอองกู เดินน้ำได้ ม้าของไกโซบุ่นเป็นม้า
ธรรมดา แต่มีกำลังว่ายน้ำได้ผิดกว่าม้าธรรมดาอื่นๆ
เท่านั้น ไกโซบุ่นเห็นดังนนกเสียใจร้องว่า สียนกุยเจ้า
ช่างเกิดมาล้างผลาญเราแท้ๆทีเดียว เจ้ากับเราจะจอง
เวรกันไปจนถึงที่สุด ว่าแล้วก็เอางาของตนเชือดคอตน
เองขาดตาย สียนกุยกรับขับม้าเข้าไปเอาขอเกี่ยวศีรษะ
ไกโซบุ่น ไว้ได้ไม่ทันตกลงในทะเล ในเวลาเดียวกันก็ม
มังกรเขียว โผล่ขึ้น จาก ร่างกาย ไกโซบุ่น สูญหาย ไป ใน

อากาศ แล้วร่างกายนั้นก็หล่นจากหลังม้าจมลงในทะเล ส่วนม้าก็ว่ายน้ำขนผึ่งไป

เมื่อเสร็จสงครามเมืองเกาหลีกแล้ว สุยนกุยเป็นผู้มีความชอบมาก ได้รับยศเป็นพินเหลียวอ๋อง ไปเยี่ยมภรรยาที่เมืองซัวไซเพื่อรับไปอยู่ด้วยกัน ขณะเดินทางไปหาภรรยานั้น ได้เห็นเด็กผู้ชายคนหนึ่งถือเกาทัณฑ์ยิงนกอยู่ ฝีมือเกาทัณฑ์แม่นมาก เพราะยิงกรอกเข้าไปในปากนกทุกที สุยนกุยพอใจก็ยืนดูอยู่ ทันใดนั้นก็เห็นสัตว์ร้ายชนิดหนึ่งรูปร่างผิดประหลาดกว่าสัตว์ทั้งหลาย มีเขาเขาเดียวอยู่ตรงหน้าดูน่ากลัว และไม่เคยเห็นมาแต่ก่อน วิ่งตรงจะเข้าทำร้ายเด็กนั้น สุยนกุยตกใจส่งสารเด็กจึงรีบยิงเกาทัณฑ์ไปที่สัตว์นั้นทันทีเพื่อช่วยเหลือ แต่เกาทัณฑ์หาถูกสัตว์ร้ายไม่ กลับไปถูกเด็กถึงแก่ความตาย ส่วนสัตว์ร้ายหายไปกับตา สุยนกุยตกใจเป็นที่สุดที่ทำคุณกลับไปบชาโทษ และยิ่งตกใจมากขึ้นไปอีก เมื่อเห็นมเสือดาวตัวหนึ่งวิ่งมาคาบเอาเด็กที่ถูกเกาทัณฑ์พาเข้าป่าสูญหายไป

มีคำในพังเพยว่า สัตว์ร้ายนั้นคือบีศาจไกโซบุ่น ซึ่งผูกพยาบาทจะมาทำร้ายสียนกุย แต่หากสียนกุยยังมีบุญกุศลค้ำจุนอยู่ บีศาจจะทำร้ายไม่ได้ จึงคิดทำร้ายเด็กโดยบันดาลให้สียนกุยเห็นเด็กเป็นสัตว์ร้าย จึงยิงถูกเด็กตาย เด็กนั้นคือสิเต่งซันบุตรสียนกุย ๆ ไม่รู้จัก เพราะเกิดเมื่อสียนกุยไปรับราชการแล้ว และภรรยาพึงตั้งครรภ์เมื่อสิเต่งซันถูกเกาทัณฑ์นั้น เฮ่งเหงาเล่าโจ๊เซียนผู้วิเศษทราบเหตุ และเห็นว่าสิเต่งซันยังไม่ถึงที่ตาย ต่อไปจะได้พบกับบิดา และจะได้ทำราชการเป็นประโยชน์แก่แผ่นดินมาก จึงให้เสือดาวไปคาบมารักษาและสอนวิชาต่าง ๆ ให้จึงอยู่กับเฮ่งเหงาเล่าโจ๊สืบมา และสียนกุยนั้นเป็นดาวเสือขาว ซึ่งได้เกิดเป็นพ่อเสิ่งชาติหนึ่ง แล้วกลับมาเกิดเป็นสียนกุยอีกชาติหนึ่ง โดยเทวบัญชาเง็กเซียงฮ่องเต้ เพราะตามธรรมดาเมื่อยุคใด ๆ ในมนุษยโลกเกิดพฤติการณ์อันขัดกับพิดิน เง็กเซียงฮ่องเต้ผู้ทรงบริหารโลกก็ย่อมต้องมีเทวบัญชาให้ดาวทหารดวงใดดวงหนึ่งจุติลงมาปราบปรามตามยุคนั้น ๆ และดาวเสือขาวมักจะได้รับหน้าที่น

เนื่องๆ เพราะเป็นดาวที่กล้าแข็ง และไกโซบุ๋นนั้นก็คือ
ดาวมังกรเขียว ซึ่งได้เกิดเป็นตันยงสิ่นในชาติเดียวกับ
พ่อเส็ง เพื่อช่วยผู้มีบุญปราบกลียุค แต่ได้เกิดอริกับ
พ่อเส็งอันเนื่องจากเวรแต่บรรพชาติ จึงมีความพยาบาท
ติดตามมาล้างผลาญกัน แต่หากการกระทำของดาวมัง-
กรเขียวเป็นการผ่าฝืนอำนาจฟ้าดิน จึงต้องปราชัยแก่ดาว
เสือขาวทุกภพไป สันคำพังเพยในข้อนี้เพียงเท่านี้

ฝ่ายกิวเทียนเฮียนนง เมื่อได้ทราบเรื่องความพยา-
บาทของดาวทั้งสองว่าจองเวรกันมาหลายชาติหลายภพ
แล้วดังนี้ จึงนำความขึ้นกราบทูลเง็กเซียงฮ่องเต้ และ
ถวายความเห็นว่า ไม่ควรปล่อยให้ดาวทั้งสองดำเนินการ
ดังนี้ต่อไป เพราะตั้งแต่พนโกสิ์ได้เปิดโลกแบ่งภาคดิน
ภาคฟ้าแล้ว ต่อมาก็ได้จัดตั้งดวงดาวเทพบุตรขึ้นทั้งฝ่าย
ทหารและพลเรือน เพื่อช่วยทำหน้าที่บำรุงโลกต่อไป และ
เมื่อดวงดาวเทพบุตรมาเป็นศัตรูกันเสียเองเช่นนี้ ก็จะทำ
ให้การที่จะบำรุงโลกติดขัด แต่การที่จะทำโทษตามความ
ผิดเห็นการจะไม่สิ้นสุด คงจะยังกินใจกันอยู่ เพราะต่าง

ยังมีโมหะจริตครอบงำ ถ้าแม้จะให้คนดีมีศรัทธาพ่อกัน
ต่อไปจนชั่วกัลปกัลป์ เพื่อตัดความยุ่งยากซึ่งมักจะไปเพิ่ม
เข้ากับความเป็นไปธรรมดาของมนุษยโลกด้วยเนื่อง ๆ
เช่นคราวนเมืองเกาหลีกบฏทำการทุจริตคิดกบฏต่อเมือง
หลวง พระองค์ได้มีเทวบัญชาให้ดาวแป๊ะโฮ้แช่ลงไป
ปราบปราม ซึ่งถ้าดาวแช่เล้งแช่มิได้ถือพยาบาทอันมีต่อ
ดาวแป๊ะโฮ้แช่เป็นส่วนตัว และมิได้หนีลงไปเกิดเป็น
ไกโซบุ๋นมาขัดขวางสงครามที่ดาวแป๊ะโฮ้แช่ต้องทำถึง
สิบสองปี ก็จะเสร็จภายในสองปีเท่านั้น และชีวิตมนุษย์
ที่ต้องเสียไปในการสงครามก็จะไม่ถึงจำนวนแสนด้วยดังน
แล้ว ก็ควรขอความเออเพื่อพระเซ็กเกียมองนฮุดโจช่วย
ชักเกลานิสัยของคู่พิพาทให้คลายจากทิฏฐิ เห็นผิดและ
ชอบด้วยธรรมคำสั่งสอนของพระเซ็กเกียมองนฮุดโจ
การคงเป็นผลสำเร็จเรียบร้อยสมประสงค์

เงกเซียงฮ่องเต้ได้ทรงฟังก็ทรงเห็นชอบด้วยกับ
กิวเทียนเฮียนนง จึงทรงปรึกษากับพระพรหมท้ายเสง-
เล่ากุน ก็มีความเห็นพ้องด้วยดุจกัน ครั้นถึงกาลกำหนด

ที่ดาวทั้งสองกลับเข้าที่ กัมเทวบัญชาให้ไท้แป๊ะกิมแช
เทพดาผู้ใหญ่นำดาวทั้งสองไปเฝ้าพระเซ็กเกียมองนฮุดโจ๊
ณ พุทธาศัยสถาน ทูลเหตุผลเป็นที่เข้าใจแล้ว ไท้แป๊ะ-
กิมแชก็ทูลลากลับ

พระเซ็กเกียมองนฮุดโจ๊ ทรงไต่สวน ได้ทรงทราบ
ประพฤติเหตุว่ามีมูลมาแต่การถือทิฏฐิในทางฤทธิเดช ก็
ทรงพระสรวลแล้วดำรัสว่า ดูกรเทพบุตรทั้งสอง ท่าน
เป็นผู้ทเงกเซียงฮ่องเต้ ได้แต่งตั้งไว้เพื่อช่วยกันในการดับ
ยุคเข็ญของโลก ย่อมเป็นผู้มีคุณวุฒิในทางสติปัญญา
และฤทธาศักดานุภาพเสมอกัน เป็นที่ไว้วางพระทัยของ
เง็กเซียงฮ่องเต้ เปรียบด้วยพระพาหาซ้ายขวาหรือพระ-
เนตรพระกรรณของพระองค์ ทำการแทนพระองค์ แต่ก
เมื่อผู้ทพระองค์ทรงไว้วางพระทัยมาพิพาทกันเองด้วยประ-
การณะนี้แล้ว พระองค์มิทรงเสียพระทัยหรือ และจะมิ
ขาดความไว้วางพระทัยเสียหรือ คณะความดีที่ทำไว้ต่อ
โลกในปางบรรพ์จะมิละลายหายไปหมดหรือ และถ้า
พระองค์จะทรงวินิจฉัยถึงโทษในกรณีที่การวิวาทของท่าน

เป็นเหตุให้เสียชีวิตมนุษย์มากมายเกินกำหนดของดินฟ้า
แล้ว ฝ่ายที่เป็นผู้จองเวรจะต้องรับผิดชอบเพียงใด ขอ
ท่านผู้ไวปัญญาทั้งสองจงพิจารณาเถิด และจงฟังเข้า
ใจว่าความงามความดีจะมีแก่ท่านเมื่อท่านเป็นผู้มีสัมมา-
ทิฏฐิ

เมื่อดาวเทพบุตรทั้งสองได้ฟังรับสั่งของพระเชต-
เกยมองนฮุดโจดังนี้แล้ว ก็พลันระลึกบาปบุญคุณโทษ
ทันที เพราะเป็นผู้ถึงแล้วซึ่งเทวภูมิ ย่อมเข้าใจเหตุผล
โดยง่ายเมื่อมีผู้ให้สติแม้แต่เพียงเล็กน้อย ส่วนดาวแช-
เล้งแชนั้นรู้สึกเสียใจในการที่ตนเป็นผู้ถือเวรผูกพยาบาท
ต่อดาวแป๊ะโฮ้แชเป็นอันมาก และต่างก็กราบทูลพระเชต-
เกยมองนฮุดโจว่า แต่นี้ต่อไปจะได้ระงับความพยาบาท
และปรารถนาประนอมกันทำการฉลองพระเดชพระคุณเจ็ก-
เซียงฮ่องเต้จนเต็มกำลัง และขอขอบพระกรุณาคุณของ
พระองค์ที่ทรงสั่งสอนทั้งนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ก่อเวรอีกต่อไป
พระเชตเกยมองนฮุดโจรับสั่งว่าดีแล้ว ความเจริญจงมี
แก่ท่านทั้งสองเทอญ และก่อนจะจากไป เราขอเตือนให้

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ไทยพิทยา
ถนนบ้านตะนาว พระนคร โทร.20005
นายจำลอง หลิ่มสาโรช
ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา ๙/๒๕๐๐